

CAROLYN
MACCULLOUGH

Rămâi veșnic vrăjitoare...

„O desfătătoare aventură magică.” – KIRKUS REVIEWS

LEDA

Rămâi veșnic vrăjitoare...

Carolyn MacCullough s-a născut și a crescut într-un orașel liniștit din Connecticut, dar a visat dintotdeauna să călătorească în locuri exotice. În cele din urmă, dorința i s-a împlinit – a fost în Scoția, Sicilia, Islanda.

Publicarea primului său roman, *Falling Through Darkness*, în anul 2002, i-a transformat viața într-o poveste magică, după cum mărturisește însăși autoarea. A mai publicat *Stealing Henry* și *Drawing the Ocean*, precum și romanele *Once a Witch (Când ești vrăjitoare...)* și *Always a Witch (Rămâi veșnic vrăjitoare...)*.

În prezent, scriitoarea locuiește la New York, unde scrie și ține cursuri de scriere creativă.

Carolyn MacCullough

Rămâi veșnic vrăjitoare...

Traducere din limba engleză și note
Carmen Ion

LEDA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Ecaterina Horenian

Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan, Mihaela Ciufu

Carolyn MacCullough

ALWAYS A WITCH

Copyright © 2011 by Carolyn MacCullough

All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MacCullough, Carolyn

Rămâi veșnic vrăjitoare... /Carolyn MacCullough;

trad.: Carmen Ion. - București: Corint, 2014

ISBN 978-973-135-843-7

I. Ion, Carmen (trad.)

Pentru Frankie și Ella

MULȚUMIRI

Mii de mulțumiri familiei și prietenilor, care m-au suportat pe parcursul scrierii cărții. Recunoștința mea Alyssei Eisner Henkin, care m-a călăuzit cu entuziasm în acest proiect în cadrul căruia am avut norocul de a fi sprijinită nu de unul, ci de doi editori minunați. Mulțumiri, așadar, lui Jennifer Wingertzahn, cea care m-a ajutat să pun lucrurile în mișcare, și lui Daniel Nayeri, care a continuat neabătut ceea ce a început ea.

PROLOG

M-am născut în noaptea de Samhain. Unii i-ar spune „Halloween”. Într-o familie de vrăjitoare în care cu toții avem Talente. Unii le-ar spune „puteri magice”.

Toți în afară de mine.

Eu am fost singura aparent lipsită de orice Talent. Niciun har care să mă distingă sau să-mi asigure un loc în cercul de rude adunate în jurul altarului închinat celor patru elemente. Doar cuvintele profetice rostite de bunica mea către mama în primele ore ale existenței mele: *Fiica ta va fi una dintre cele mai puternice vrăjitoare pe care le-am avut vreodată în familia noastră. Va fi ca un far călăuzitor pentru noi toți.*

După care, din motive nedeslușite încă, bunica a petrecut următorii șaptesprezece ani străduindu-se să sădească în mine, cu orice ocazie, *îndoiala* cu privire la această profecie. A fost nevoie de întoarcerea unui vechi dușman al familiei, de două călătorii în timp și de o vrajă de iubire foarte periculoasă, care aproape că a costat-o viața pe sora mea, ca să înțeleg trei lucruri. Primul, că pot opri pe oricine încearcă să-și exercite Talentul asupra mea. Al doilea, că îmi pot însuși Talentul altcuiva dacă încearcă să-l folosească împotriva mea de trei ori. Și, în fine, că aveam în fața mea o alegere. O alegere de natură să explice acea ciudată lucrătură a minții care a determinat-o pe bunica să mă crească în totala negare a Talentului meu. O alegere la care se fac aluzii vagi în cartea familiei. O alegere care va împlini profecția făcută de bunica acum mulți ani.

Sau care îmi va distruge familia pentru totdeauna.

O alegere atât de înfiorătoare, dacă e să mă gândesc în perspectivă, încât aş prefera să nu mă confrunt cu ea niciodată.

UNU

— Arăt groaznic, spun, holbându-mă la oglinda din cabina de probă.

Rochia în care m-am chinuit să intru îmi atârnă până la glezne ca un cort diform. Bun, recunosc, stă cam fix pe mine în partea de sus, după care se prăvăleşte brusc în cortul ăla diform. În plus, e gri la culoare. Nu argintie, nu opalescent-ceţoasă, aşa cum promitea eticheta. Ci gri. Gri ca cimentul.

Agatha, prietena mea cea mai bună, îşi uneşte sprâncenele pe deasupra ochelarilor ei de un verde strălucitor în timp ce mă examinează din toate unghiurile.

— Da, arăţi groaznic. Perfect groaznic, mă aprobă.

Scot limba la ea. Agatha are tendinţa să abuzeze de cuvântul *perfect*.

— Hm, presupun că asta şi-a şi dorit Rowena, murmur, luptându-mă din greu să găsesc fermoarul; spoturile de lumină de deasupra capului din cabina de probă înghesuită par dintr-odată fierbinţi şi orbitoare.

— Stai să te ajut, spune Agatha, desfăcând fermoarul cu degetele ei îndemânatic.

Scot un oftat de uşurare şi mă vâr înapoi în blugi şi în tricoul cu imprimeu floral, apoi îmi trag botinele cu franjuri pe care le-am cumpărat săptămâna trecută din magazinul meu preferat cu produse la mâna a doua. Nu am putut rezista tentaţiei, chiar dacă gleznelor încep să-mi zvâcnească la cinci minute după ce le încalţ.

— De ce nu poţi să porţi rochia ta roz? întrebă Agatha a nu ştiu câta oară în timp ce aşază detestabilul cort gri înapoi pe umeraş.

Cu câteva săptămâni înainte, când venise în oraş, Rowena decretase rochia drept „eterică” şi îmi lăsase trei mesaje pe mobil să mă prezint „imediat” la magazin. Îmi lăsase mesaje pentru că nu-i răspusesem la telefon: afişarea identităţii apelantului e una din invenţiile cele mai grozave de pe lume.

— Pentru că Rowena vrea argintiu. Și dacă Rowena își pune ceva în cap, nu se lasă.

— O adevărată Bridezilla¹, nu?

— Dă senzuri noi acestui nume, mormăi eu și îmi fixează din nou agrafele roz în păr; e inutil, știu, în circa trei minute vor cădea oricum – părul meu cârlionțat sfidează orice accesoriu făcut ca să îl strângă.

— Păcat de rochia roz, zice Agatha când ieșim din cabina de probă. E așa de drăguță și nu ai apucat s-o porți niciodată.

— Mda, răspund fără să-mi schimb expresia feței, deși simt în sinea mea acel junghi atât de familiar.

O, cât de mult aș vrea să-i pot mărturisi Agatheii că am purtat rochia! Am purtat-o în Călătoria în timp, în anul 1939, pe care o făcusem împreună cu Gabriel la petrecerea din grădina casei familiei mele din Washington Square Park, New York City. Dar dacă îi povesteam asta, ar fi trebuit să-i explic cine sunt. Ce sunt cu adevărat. Și, pe bune, nici eu nu știu cine sau ce sunt. Mai toată viața mea mă considerasem o persoană obișnuită. Oaia neagră a unei familii complet neobișnuite. Abia când plecasem de acasă, din Hedgerow, ca să studiez în Manhattan și să stau cu Agatha într-o cameră de cămin, ajunseseam să nu îmi mai pese atât de tare de treaba asta. Pentru prima oară în viața mea eram înconjurată de oameni care habar n-aveau că o cantitate mică de pudră de mătrăgună amestecată cu un strop de vin îl poate face pe un bărbat să își dorească să te sărute. După cum aceeași mixtură, dar în cantități mai mari, îl poate face pe același bărbat să vrea să te ucidă. Mă simțeam bine printre oameni care credeau că sunt la fel ca ei. Era ceva normal. *Eu* mă simțeam normală. Simțeam că nu sunt cu nimic diferită de ei.

Dar acum senzația aceea pierise. Și nu mă pot hotărî dacă sunt bucuroasă sau tristă din cauza asta.

Mă holbez câteva clipe la Agatha, întrebându-mă cum aș putea să-i spun că ai mei nu sunt nici pe departe niște hipioți cu vederi de stânga și obsedați de ecologie și produse organice, așa cum își închipuie ea. Și că în schimb am o

¹ *Bridezillas* — reality show american difuzat începând cu 2004 și având drept subiect viețile agitate ale unor tinere logodite care se pregătesc de nuntă. Denumirea *bridezillas* provine din combinarea substantivului *bride* („mireasă”) cu *Godzilla*, faimosul monstru (n. tr.).

familie de vrăjitoare care își practică activ Talentele, dar reușesc s-o facă relativ discret. Mama și bunica mea oferă vrăji de dragoste, de somn, de noroc, fericire și de sănătate localnicilor care vin să bată la ușa din spate a casei noastre după căderea nopții, ca să nu fie zăriți de vecini. Tata controlează starea vremii. Sora mea este în stare să oblige pe oricine să îi facă pe plac vrăjindu-l cu sunetul vocii ei. Sora bunicii poate împietri pe cineva doar atingându-i fruntea. Prietenul meu poate găsi orice lucru sau persoană. În plus, mai am un șir întreg de oameni în jurul meu, cărora am fost învățată să le spun „unchi” și „mătușă” și care au cu toții câte un Talent sau altul.

Dacă m-aș apuca să-i povestesc aceste lucruri Agatheii, ar crede c-am înnebunit. Dacă i-aș arăta că sunt capabilă să arunc foc din mâini sau să îngheț oamenii ca pe niște statui, ar zice că sunt un monstru.

Sau, mai rău, i-ar fi frică de mine.

Agatha este unul dintre primii și relativ puținii oameni care m-au făcut să mă simt normală. Atunci când venisem întâia oară în Manhattan la școală, pe vremea când eram convinsă că nu am niciun Talent, nu mă deranjase să omit anumite lucruri cu privire la familia mea. Nu mă deranjase să estompez nițel linia care separă adevărul de minciună. Dar acum, când am descoperit că am și eu Talente, totul a devenit cu mult mai dificil.

— Așadar, ce ai de gând să faci? întrebă Agatha, întrerupând gândurile care mi se învâlmășesc în cap.

— Poftim? clipeșc spre ea, până ce flutură rochia în aer. A! Nu vreau s-o cumpăr!

Vânzătoarea, care a pândit în fața cabinei de probă, trăgând cu urechea, pare că m-a auzit. Ia rochia din mâinile Agatheii și o mângâie, de parcă s-ar teme ca rochia să nu se simtă jignită. Mișcă din nasul ei lung și roz, ceea ce îmi confirmă prima impresie, aceea că seamănă cu un iepure.

— Ei bine, zice tipa cu un aer înțepat. Sora ta a spus că asta e rochia pe care o vrea. Mi-a cerut în mod expres să o pun deoparte pentru tine, chiar dacă *nu* asta e politica noastră. Oricum, nu pentru mai mult de douăzeci și patru de ore, și de atunci au trecut *trei* săptămâni, spune și clipește mărunț, ca și cum s-ar întreba brusc *de ce* încălcase protocolul.

Mă lupt din greu să nu-mi dau ochii peste cap. E clar, Rowena a mai făcut o

victimă. Oamenii par dispuși să se arunce în fața autobuzelor de dragul ei. Asta e Talentul Rowenei și așa mai departe. Nu că ar abuza vreodată de el. O, nu, nici vorbă!

— Știi, la urma urmei *ea* e mireasa. E ziua *ei* cea mare, spune vânzătoarea.

— Nu zău? replic eu cu dulceață în glas. De trei luni încoace nu ne lasă nicio clipă să uităm asta.

— Și totuși, zice vânzătoarea fluturând rochia pe sub nasul meu, sunt convinsă că îți stă minunat. Poate dacă te-ai da cu mai mult ruj pe buze și...

Clopoțelul de la intrarea în magazin sună încetșor. Îmi ridic privirea și-l văd pe Gabriel. OK, recunosc, sunt penibilă, dar inima mi se zbate uneori în piept atunci când îl privesc. Ca acum, când lumina după-amiezii îi mângâie pomeții. Ca atunci când îmi aruncă un zâmbet – zâmbetul acela al lui care mă face să mă simt în siguranță și în același timp nu foarte sigură pe mine. Ca atunci când privirea lui îmi spune *Știu cine ești tu, Tamsin Greene. Știu exact cine ești.*

Din fericire, există cineva care chiar știe.

Îi zâmbesc la rândul meu și reușesc să-mi smulg privirea de pe fața lui atât cât să clatin din cap spre vânzătoare.

— O să-i spun că rochia nu mi-a venit bine.

— Păi da, chiar crăpa pe ea, îmi sare Agatha în ajutor, arătând spre pieptul meu.

— Zău? zice Gabriel cu o nuanță de interes strecurată în voce. Și asta e de rău?

Agatha dă din cap în semn că „da”.

— S-o fi văzut cum...

Îmi dreg glasul zgomotos.

— OK, mersi, cred că acum e cazul să...

În clipa aceea ușa se deschide și o femeie cu o expresie disperată intră trecând razant pe lângă Gabriel. Leagănă din mers o poșetuță prinsă într-un șnur cu ciucuri și îl văd pe Gabriel cum face un pas în spate ca să nu fie pocnit în maxilar.

— Aveți rochia nouă Dolce Vita pe mov? Îmi trebuie neapărat pe mov. Am căutat peste tot!

Pe fața vânzătoarei se ivește instantaneu o expresie de mâhnire.

— Nu, șoptește ea și privirea îi alunecă spre un punct situat deasupra capului femeii, ca și cum ar vrea să evite contactul vizual, prea dureros în astfel de momente dificile. Îmi pare rău. Nu ținem decât Dolce Baci.

— Oh! scoate femeia un mic țipăt înăbușit. Nu am găsit-o nicăieri și îmi trebuie neapărat...

— Încearcă la Lily Lucile, pe Spring Street, intervine Gabriel. Au linia Dolce Vita. O să găsești acolo rochia. O au pe mov.

Pentru o clipă se așterne tăcerea și toți ochii se întorc spre Gabriel. El își răsucesc mâinile cu palmele în sus și ridică din umeri.

— Nu mă întrebați de unde știu, murmură. După care adaugă: Te aștept afară, Tam, și se face nevăzut.

Se lasă înserarea când roțile din față ale mașinii lui Gabriel intră în toate gropile arhicunoscute de pe aleea ce duce la casa părinților mei. Aceasta este scaldată în lumină și în aer plutește un fir subțire de fum de la focul care știu că a fost deja aprins în spate. O șleahță mică din mai tinerii mei verișori se fugărește prin pajiștea pudrată cu zăpadă, către pădurea întunecată ce se întinde dincolo de casă.

— Ce peisaj pastoral, zice Gabriel rânjind pieziș către mine.

— Mda, asta până te uiți mai de aproape, îi întorc rânjetul și mă aplec spre el; centura de siguranță mă apasă pe șold și bâjbâi s-o desfac, după care mă decid să nu mă mai obosesc.

În clipa aceea aerul se despică în două.

— Mamă, ți-am zis că vreau bujori, nu buchețele de flori. Buchețelele sunt ridicole iarna. Cine a mai auzit de mirese cu buchețele?

Gabriel se răsucesc spre mine.

— Mă înșel sau asta e vocea suavă a Rowenei?

Mă foiesc pe scaun și în momentul următor o văd pe sora mea cum apare din curte ca o vijelie și se repede spre casă. Ușa verandei se deschide și mama pășește afară. Aruncă o privire spre sora mea, apoi încă una spre tata, care vine pe urmele Rowenei cu un buchețel de flori galbene atârându-i în mână.

— Mamă! țipă iarăși Rowena. Trebuie să-i explici tatei un lucru foarte important, zice arătând cu brațul în spate, ca și cum mama nu ar fi lămurită la

cine se referă. Trebuie să-i spui că mă mărit peste trei zile. Trei zile și... *Mamă!*

Rânjesc. Ușa verandei rămâne închisă, dar mama s-a făcut pur și simplu nevăzută la jumătatea vorbei. Fără îndoială că a dispărut undeva prin casă cu viteza fulgerului, așa cum face de obicei. Rowena se oprește și văd cum părul blond-deschis i-a scăpat de data aceasta din conciul perfect. Se răsuțește pe călcâie și se uită la tata, care ridică din umeri și începe să se retragă încet către sera lui, dorindu-și probabil în acel moment să aibă și el Talentul mamei de deplasare cu viteză superluminică. Rowena se răsuțește din nou și privirea îi cade acum pe mașina lui Gabriel.

— Tamsin! strigă poruncitor, venind către noi pe alee.

Mă fac mică în scaun și încep să trag de un fir ieșit din tapiserie.

— Vrei un sfat? întrebă Gabriel, urmărind-o pe Rowena cum se apropie. Nu-i spune că n-ai cumpărat rochia.

*

Intrăm în bucătărie, cu bagajele în mâini, și mama, care stă în fața bufetului, tresare și își ridică ochii spre noi.

— Tamsin, zice cu o voce vibrând de ușurare. Și Gabriel, adaugă, oferindu-ne amândurora un zâmbet înainte de a se întoarce la mormanul de argintărie ce sclipește pe masa de lucru din bucătărie. Ați venit. Examinează două cuțite pentru unt, apoi își înalță brusc capul ca un animal hăituit și se uită peste umerii noștri: Unde e Rowena? șoptește ea.

— Am împietrit-o, îi răspund și-mi las să cadă rucsacul, după care îmi întind brațele spre tavan, ca să mă dezmoțesc. Arată ca o superbă statuie de grădină.

Gabriel pufnește și-și bagă capul în frigider. Cuțitele cad din mâinile mamei înapoi peste mormanul de argintărie.

— Ai împietrit-o? zice și o notă de speranță răzbate din vocea ei. După care se controlează: Cum adică ai împietrit-o? Doar nu poți s-o împietrești așa, pur și simplu, pe sora ta oricând ai tu chef.

Ridic din umeri:

— O să-și revină. Într-o săptămână-două. Avem ceva de mâncare? întreb și îl împing pe Gabriel cu șoldul; ne înghiontim unul pe celălalt în fața frigiderului

în timp ce aerul rece se ridică în valuri spre noi.

Mama scoate un zgomot ca de ceainic care dă în clocot.

— Tamsin...

— Liniștește-te, mamă. Am glumit, zic eu, făcând un pas în spate și punând capăt războiului frigiderului. Rowena îi freacă ridichea mătușii Linnie. Ceva cu fețele de masă care nu sunt nuanța potrivită de crem și cum că mătușa Linnie trebuie să le vopsească din nou. Dacă nu vrea să vină sfârșitul lumii.

— Toată mâncarea asta e pentru nuntă? întrebă Gabriel, iar eu arunc o privire peste umărul lui spre șirurile de prăjiturile înghețate.

Mâna lui stă în cumpănă deasupra unei prăjituri cu o florică de ciocolată în vârf și îi înțeleg ezitarea. Nu e înțelept să mănânci ceva din frigiderul nostru fără a cere lămuriri înainte, pentru că nu știi niciodată ce rețetă (a se citi „vrăjitorie”) au născocit bunica și mama pentru a prepara mâncarea. Dar cum eu sunt imună la vrăji, mă gândesc că nimic rău nu mi se poate întâmpla, așa că fur prăjiturică de sub mâna lui Gabriel și mușc din ea.

— Mmm, spun, lingând înghețata rămasă în colțurile gurii. Delicioasă. Chiar dacă e „probabil” otrăvită. Hai să te văd dacă îndrăznești.

Gabriel își mijește ochii la mine, apoi ia restul de prăjitură dintre degetele mele și îl înfulecă dintr-o înghițitură.

— Unele sunt, zice mama, inspectând o furculiță. Și nu mai trântiți ușa aia, ne admonestează distrată. O să se rupă din nou și m-am săturat să-l tot văd pe Chester reparând frigiderul. Ultima dată când a făcut-o, de câte ori deschideam ușa, cânta „Sunt un ceainic mic”. Mă scotea din sărite.

Gabriel râde și trage în același timp aer în piept. Se îneacă însă cu firimiturile de prăjitură. Mama se întoarce spre el alarmată.

— Ce prăjitură ați mâncat? strigă ea.

— Pe cea cu florica de ciocolată, răspund eu. Va supraviețui? întreb, servindu-mă cu o altă prăjitura, una acoperită cu glazură de zahăr violet. Asta e bună? zic și o îndes în gură.

Mama își închide o clipă ochii.

— Da.

— Da, voi supraviețui sau da, prăjitura a doua e bună? spune Gabriel. Fii mai precisă, te rog.

— Da la *ambele* întrebări, răspunde mama. Își deschide ochii și se uită la noi, apoi adaugă pe un ton mai degajat: Ai primit niște cataloage prin poștă, Tamsin. Și o scrisoare din California.

Dintr-odată prăjitura din gura mea pare prea uscată și mă lupt din greu s-o înghit. Gabriel ridică dintr-o sprânceană.

— O scrisoare groasă sau subțire? întreb într-un târziu.

— O scrisoare ca oricare alta, răspunde mama neatentă. De ce mă întrebi?

— Pentru că am aplicat la Stanford pentru admitere înainte de terminarea liceului și scrisoarea poate fi una de acceptare sau de respingere, îi explic eu, în timp ce îmi scutur de blugi mâinile lipicioase de la prăjitură.

Mama se întoarce spre mine cu cele trei furculițe ținute sus în mână:

— Stanford? Ce-i asta?

— Stanford e o universitate din California, o lămurește Gabriel cu amabilitate, apoi face un pas în spate sub uitătura încruntată a mamei.

— Știi și eu *ce* este. Ce nu știu este *de ce*. Credeam că te-ai decis să te înscrii la Universitatea din New York. Și că vrei să stai în New York. Ce să cauți tocmai în *California*?

Oftez. Majoritatea mamelor ar fi încântate dacă odraslele lor ar intra la Stanford. Nu și a mea. Nimic nu i-ar face mai mare plăcere decât să rămân aici, în Hedgerow, și să locuiesc cu ea în casa noastră pentru tot restul vieții, așa cum au făcut-o generații întregi din familia Greene înaintea mea.

— Am fost o dată în California, se aude o voce și unchiul Morris se materializează brusc; mama scoate un țipăt și toate cele trei furculițe îi cad din mână pe podea. Au niște podgorii minunate, îi spune unchiul Morris lui Gabriel, care se străduiește din răspuțeri să nu pufnească în răs. Unchiul Morris își mângâie barba și se uită pe fereastră: Am făcut un tur într-o mică podgorie și am gustat dintr-un Cabernet excelent. În anul acela strugurii se făcuseră mai dulci ca mierea și...

— Taci din gură, Morris! îl repede mama, apoi se întoarce spre mine. De ce vrei să pleci din New York? Și așa e rău că stai în New York City cea mai mare parte a anului. Încă nu m-am obișnuit cu asta, și acum vrei să pleci atât de departe. Și tu de ce o lași? îl ia la rost pe Gabriel.

— Uau! spune Gabriel, ridicându-și brațele în semn de capitulare.

— Nu-mi spune el ce să fac, și în plus...

— Nu asta am vrut să spun, mă întrerupe mama. Ce nevoie ai să mergi la facultate, acum că ai... acum că toată lumea a...

— Acum că toată lumea nu mă mai minte că n-am Talent? spun eu pe un ton tăios.

Se lasă tăcerea.

Unchiul Morris își drege glasul.

— Să știi că nu toată lumea te-a mințit, Tamsin. Din câte știu eu, numai mama, tata și bunica ta știau că ai Talent.

— Și Rowena, îl completez eu veselă. Nu uita de ea. Pentru că s-ar supăra rău dacă ai omite-o.

— Mulțumesc, Morris, zice mama cu amărăciune în glas, trântind furculițele înapoi pe masă. Mulțumesc că mi-ai fost de mare ajutor, ca de fiecare dată.

Unchiul Morris clipește și privirea lui mâhnită alunecă spre ușă. Contururile încep să i se estompeze, dar Gabriel se apropie și îl bate pe umăr.

— Hei, unchiule Morris, ce zici de o partidă de pocher? Simt că sunt în mână și nu mi-ar prinde rău niște mărunțiș.

Fața unchiului Morris se luminează.

— Sigur. Am o sticlă pusă la păstrare tocmai pentru o asemenea ocazie.

— Ce fel de ocazie? mormăi, dar nimeni nu mă bagă în seamă.

Gabriel mă sărută pe obraz:

— Ne vedem mai târziu, îmi șoptește la ureche, după care o ia înaintea unchiului Morris și ies amândoi din bucătărie.

Mama continuă, preț de câteva clipe, să sorteze argintăria în tăcere.

— Îmi pare rău, n-am vrut, zice într-un final pe un ton bățos.

Nu prea știu la ce se referă, dar dau din cap aprobator.

— E în regulă.

— Am crezut că vei fi fericită... să locuiești aici, în Hedgerow, cu noi... după ce termini școala.

— Zău așa, mamă! Doar nu sunt prima persoană din familia noastră care merge la colegiu. Sau sunt? întreb după o pauză.

— Nu. Sigur că nu. Atâta doar că m-am gândit că vei dori să... clipește mărunț și își apasă dosul palmei peste ochi.

Of! Cred că toate pregătirile astea de nuntă au dat-o peste cap. Deschid cu zgomot ușa frigiderului și mă holbez la șirurile de prăjituri.

— Mamă, adevărul e că deocamdată *nu știu* ce-mi doresc. Jumătate din timp uit de Talentul meu și mă comport ca orice persoană... normală, iar restul timpului bântui prin școală și mă gândesc la secretul meu. Trebuie doar... să mă decid.

— Să decizi ce? răsună o voce joasă din pragul ușii.

Eu și mama ne întoarcem și o vedem pe bunica rezemată de perete. Pielea îi strălucește aproape translucid în lumina becurilor din bucătărie, iar oasele feței par să iasă în evidență mai clar ca niciodată. E bolnavă de câteva luni și până acum se pare că nimeni nu a reușit să-i dea de capăt bolii.

— Mamă! se repede mama spre ea. Ar trebui să stai în pat și să te odihnești. Hai să...

Bunica ridică o mână și mama tace. Ochii ei întunecați se fixează asupra mea și un licăr îi străbate chipul. Tristețe? Neplăcere? Nu-mi dau seama.

— Să decizi ce, Tamsin? repetă ea cu o voce la fel de puternică și limpede ca întotdeauna, în ciuda înfățișării fragile.

Să decid cine sunt cu adevărat.

Numai că nu pot rosti vorbele acestea cu voce tare, așa că mă zgâiesc neputincioasă la bunica. Talentul ei este acela de a citi gândurile oamenilor, deși, din câte știu, pe mine nu l-a exersat de ani buni, de când și-a dat seama ce Talent am. Dar cumva știe ceea ce nu vreau să rostesc, căci închide un ochi, așa cum numai ea știe să o facă, și zice încetisor:

— A!

DOI

— Asta e rochia pe care am reținut-o eu la magazin pentru tine? se adresează Rowena camerei în clipa când pășesc peste prag ținând în brațe rochia roz pe care Agatha o consideră perfectă pentru nunta surorii mele. Când te-am rugat să îmi arăți rochia pe care o să o porți la nunta mea m-am referit la rochia pe care am ales-o pentru tine și am cerut să fie pusă deoparte la Eidon. Cea pe care ți-am zis să o cumperi. Rochia asta e roz. Roz! Cea aleasă de mine e argintie.

— Gri, mormăi eu.

Rowena își îngustează ochii și coboară de pe podiumul pe care a stat până acum. Dă cu piciorul, îndepărtând poalele voluminoase ale rochiei de mireasă, și se îndreaptă spre mine.

— Ce-ai spus?

Mă foiesc nițel încurcată și flutur în aer o mâneacă a rochiei.

— De ce nu pot să o port pe asta? Oricum, nimeni nu va avea ochi pentru mine, zic, încercând să-i gâdil vanitatea.

— Nu, nu poți să o porți, zice ea și buza i se încrețește în sus când se uită la rochia boțită din brațele mele. Și oricum, de unde ai luat *chestia* asta?

Probabil că ar fi mai înțelept să nu îi spun că de la un magazin cu produse la mână a doua. Rowena urăște buticurile de genul acesta și deja examinează acum rochia de parcă ar fi infestată cu purici.

— Și ce s-a întâmplat cu rochia pe care te-am trimis să o iei?

— N-am cumpărat-o, răspund cu voce mică, deși probabil că Rowena a ghicit deja.

— Cum adică *n-ai cumpărat-o*? mă întrebă, întinzându-și brațele în față.

Mătușa Linnie scoate un cloncănit, presupun că de la acele cu gămălie pe care și le-a prins între buze, și schimbă o privire cu mama, care ne privește,

albă la față, de undeva din spatele camerei.

Mă mut de pe un picior pe celălalt:

— Păi...

— Un singur lucru ți-am cerut să faci pentru mine, Tamsin. *Un singur lucru* și nu l-ai făcut. Vocea surorii mele începe să se înalțe: Asta e nunta mea. Nunta mea. Ziua mea specială. Și tu o faci praf. De ce? Fiindcă ești Tamsin Greene și te crezi mai presus de orice reguli.

— Nu, nu mă cred deloc așa, protestez jignită.

— Rowena! intervine mama, frângându-și mâinile în care ține voalul. Nu e...

— Mamă, nu-i mai lua apărarea. Nu acum.

Clipesc. Când mi-a luat mama vreodată apărarea în fața Rowenei?

— Îmi... îmi stătea îngrozitor în ea, bălmăjesc, apoi dau să mă retrag, căci uitătura pe care mi-o aruncă sora mea îmi zice că nu mi-am ales bine replica defensivă. Și oricum nu era pe măsură...

— Și ce dacă? sâsâie Rowena. Am fi putut s-o ajustăm. Mătușa Linnie ar fi aranjat-o. Aici eu sunt mireasa.

— Nu mai spune, răspund, turnând gaz pe foc.

— Bun, atunci o să te întorci în oraș ca să o cumperi...

— Foarte bine, zic exact în clipa când mama rostește „Nu”.

Cuvântul se abate ca o secure, retezând restul propoziției Rowenei. Tăcerea este spartă doar de mătușa Linnie, care fredonează în timp ce înfige ultimul ac în linia taliei rochiei.

— Bunica voastră a cerut ca nimeni să nu mai plece de aici.

— Cum? întrebăm Rowena și cu mine într-un glas.

Mama ridică din umeri:

— Vrea ca nimeni să nu mai plece de aici în următoarele câteva zile.

— Dar de ce? întreb.

Mama își masează tâmpla dreaptă, ca și cum ar vrea să alunge o durere ivită brusc. Ridurile dintre sprâncene i se adâncesc în ceea ce pare să fi devenit în ultima vreme o încrețitură permanentă.

— N-a vrut să-mi spună de ce. E legat de ceva ce a văzut.

Niște scânteii rătăcite se împrăstie din mâinile mătușii Linnie, care scoate o

mică exclamație, ferindu-se de ele.

— Of! Pentru numele celor patru elemente, zice Rowena, îndepărtându-și poalele rochiei foșnitoare și examinându-le apoi cu atenție.

Mătușa Linnie își frânge mâinile, tulburată, însă rochia amplă de mătase ivorie pare neatinsă. Sora mea îmi aruncă o privire încruntată, apoi tropăie spre ușa camerei ei și strigă în jos pe scări:

— Silda! Silda, vino încoace. Se răsuțește iar spre mine, învârtelindu-și rochia, și îmi șuieră: O să porți o rochie asemenea celorlalte domnișoare de onoare. *O să faci cum îți spun eu.*

Schimb o privire cu mama.

— Ăăă..., Ro, spun eu dubitativ. Cred că faci din țânțar...

— Ce-i? întrebă Silda, verișoara noastră, care intră gâfâind pe ușă. Își dă părul pal cu fir subțire pe după urechi și se holbează mai întâi la mine, apoi la mama și la sfârșit la mătușa Linnie, ale cărei mâini aruncă și acum scânteii: Ce s-a întâmplat? întrebă din nou, de data aceasta pe tonul pe care toată lumea pare să-l fi adoptat în ultima vreme atunci când are de-a face cu Rowena – gen „nu am de gând să fac mișcări bruște sau să încerc să stabilesc un contact vizual”.

Dintr-odată mă simt recunoscătoare pentru cele trei examene finale care m-au ținut până acum la școală, departe de casă.

— Asta s-a întâmplat, răspunde Rowena și arată cu degetul spre mine și rochia mea ofensatoare. Asta crede Tamsin că va purta peste trei zile. La nunta mea, subliniază în caz că vreuna din noi nu a înțeles la ce eveniment anume se referă. Cu toate că toate celelalte domnișoare de onoare vor purta rochiile argintii.

— Gri ca cimentul, mârâi eu, și în clipa când Rowena se întoarce ca să se încrunte la mine, un zâmbet se strecoară pe chipul Sildei, însă atât de iute, încât nu-mi dau seama dacă a fost ceva real sau doar în închipuirea mea.

— Cum Tamsin e așa de încăpățânată și cum mama nu îndrăznește să o trimită înapoi în oraș ca să cumpere rochia aleasă de mine...

— Dar...

— Vreau să îți cer o favoare, continuă Rowena fără să ia în seamă protestele mamei. Vreau să schimb culoarea rochiei lui Tamsin. Să o faci argintie, ca a

celorlalte domnișoare de onoare.

O tăcere apăsătoare se așterne peste cameră. Silda are puterea de a schimba înfățișarea de suprafață a oricărui obiect. Poate transforma pantofii în pietre, pietricelele în diamante. Nu știu dacă e capabilă să modifice și o ditamai rochia, dar scot un oftat. Dacă va reuși, atunci poate că vom evita până la urmă dezastrul pe care, trebuie să recunosc, eu sunt aceea care l-a stârnit.

Ridic din umeri, fac un pas în față și despățuresc poalele rochiei mele.

Și-au păstrat nuanța de roz.

— Tamsin, ți-pă Rowena și eu tresar. Termină. Știu ce faci și vreau să termini în clipa asta.

— Ce? Ce fac? Nu fac nimic, bâigui eu. Scuze, Silda... e prea mult pentru tine? N-ai putea să...?

— Las-o în pace să schimbe culoarea rochiei, mă repede Rowena, făcând un pas înainte.

Obrajii ei au căpătat nuanțe cărămizii. Mă holbez la ea preț de câteva clipe, până ce realizez ce e în capul ei.

— Dar eu nu...

— Tamsin nu încearcă să mă oprească, spune Silda pe un ton blând, iar eu mă întorc ca să mă uit la ea. Oricât de incredibil ar părea, obraji ei sunt chiar mai roșii decât ai Rowenei, numai că privirea pe care mi-o aruncă este hotărâtă: Nu am încercat să schimb culoarea rochiei lui Tamsin, pentru că nu vreau ca ea să încerce să mă oprească.

Câteva secunde ne zgâim toate la Silda. Sunt prima care își revine.

— Desigur, comentez eu cu amărăciune. Îți închipui că voi dori să-ți fur Talentul. Adevărul e că, dacă cineva încearcă să-și folosească Talentul asupra mea de trei ori, eu mi-l pot însuși, numai că nu aș face asta niciodată cu membrii familiei.

Înghit apoi în sec. Pentru că la fel de adevărat este că am făcut deja asta cu două dintre rudele mele. Prima oară cu mătușa Beatrice, în 1939, iar a doua oară în 1899, cu un strămoș de-al nostru care arunca foc. Totuși nu se cheamă că le-am *furat* Talentul.

Silda se uită acum în jos, dar tonul cu care mi se adresează este aprig:

— Nu e corect, Tamsin. Nu e deloc corect că poți să faci așa ceva.

— Dar n-am de gând s-o fac, replic eu. N-am nevoie de prostia asta de Talent al tău, adaug cu un glas rece. La ce mi-ar folosi?

— *Tamsin Greene*, zice mama cu reproș în timp ce Silda își înalță ochii și se holbează la mine.

Îi înfrunt privirea. Verișoara mea și cu mine fuseserăm prietene sau măcar ne purtaserăm întotdeauna *prietenește* una cu cealaltă.

— Nu era cazul să faci o asemenea remarcă, zice Silda pe un ton înghețat.

— I-auzi. Și eu aș putea spune același lucru în privința ta, i-o întorc. Îmi pare rău, Rowena, zic sfredelind-o în continuare pe Silda cu privirea. Se pare că până la urmă voi purta roz la nunta ta.

— Cum? *Dar e nunta mea*, țipă Rowena, iar Silda și cu mine tresărim. După care sora mea răsuflă adânc și încet și i se adresează Sildei cu o voce înmuiată în miere: Vei schimba rochia acum. O vei schimba în aceeași nuanță ca a celorlalte rochii și îți va face plăcere să o faci.

Silda clipește încetșor și se răsucește spre mine, cu brațul întins înainte.

— Rowena, exclamă mama.

— Așa, o încurajează Rowena pe Silda, fără să o ia în seamă pe mama. Acum vei...

— Of, terminați odată! zic eu impacientată și îmi împing mintea în față, așa cum m-am deprins să fac.

Dintr-odată aerul din cameră pare înghețat, ca și cum am fi afară, în plină iarnă, și Silda clipește din nou, apoi face un pas în spate, palidă la față. Ochii îi alunecă spre Rowena.

— Ai încercat să mă silești, o acuză ea pe sora mea. Iar apoi, întorcându-se spre mine, adaugă șoptit: Iar tu ai oprit-o.

— Nu te obose să-mi mulțumești, mormăi, trecând pe lângă ea și ieșind din cameră.

Întunericul se revarsă peste holul din Grand Central Station, un întuneric îndulcit doar de scânteierea ocazională a câte unui fulger și de ceasul de perete cu patru laturi ce lucește emanând un foc alb și rece. În fața ochilor mei, ceasul începe să se unduiască și să se umfle până la de cinci ori dimensiunea sa normală.

Gata! Încerc să mă trezesc din coșmar, dar nu pot. Trebuie să-l urmăresc.

Una din laturile ceasului s-a transformat acum într-o ușă ce se deschide balansându-se. Și în tot acest timp arătătoarele continuă să se învârtă, să se învârtă înapoi, trimițându-mă la momente, la ani din trecut.

La zece pași de ușă, trei siluete par să se contopească într-un soi de dans ciudat, cu brațele și picioarele deformate de luciul orbitor al ceasului. Alistair o trage pe sora mea spre ușă și spre bezna absolută care o așteaptă dincolo de ea, iar Gabriel a prins-o de celălalt braț. Prinsă între cei doi, Rowena se smucește ca o păpușă de cârpă.

— Rowena! țip eu.

Alistair mă sfredelește cu ochii lui ca niște țurțuri.

— Nu va fi niciodată liberă. Niciunul din voi nu va fi liber, șuieră el, iar vorbele îi sunt purtate mai departe de vânt și de ploaie.

Mă trezesc tresărind și mă ridic în șezut, iar mâinile îmi zvâcnesc spre fața Rowenei, care licărește și apoi pălește în umbrele de dinaintea ivirii zorilor din camera mea. Abia atunci mă las să cad înapoi pe perne, clipind mărunț. Mă holbez în sus la tavan preț de ceva vreme, pe urmă mă întorc pe o parte ca să mă uit pe geam. Pajiștea și pădurea zac învăluite în ultima răsufare a nopții, în acea tăcere perfectă de dinainte de răsăritul soarelui.

Nu va fi niciodată liberă. Niciunul din voi nu va fi liber.

Ultima parte a enunțului e ceva nou, trag eu concluzia după o secundă. De obicei, visul se termină cu imaginea Rowenei ieșind pe ușă. Numai că acum vorbele lui Alistair mă trimit cu gândul la implicații cu mult mai grave. *Niciunul din voi nu va fi liber.*

Îmi frec încheieturile degetelor de ochi, în încercarea de a-mi alunga din minte ultima imagine, cu trupul Rowenei mistuit de flăcări. Este a treia oară în luna asta când am același vis. Dacă va continua tot așa, mă voi gândi serios dacă nu cumva e cazul să-i cer mamei să-mi dea și mie din licorile acelea de adormit pe care le împarte rezidenților din Hedgerow care vin să-i cerșească așa ceva la ușa din spatele casei noastre.

Îmi trag cearșaful până sub bărbie și îndes mai tare perna. Dacă aș avea visele astea numai când sunt acasă, m-aș putea prevala de ele drept scuză perfectă pentru a nu mai călca pe aici, numai că acela de dinaintea acestuia s-a

întâmplat când eram la școală. Îl visasem pe Alistair cum îi răsucea mâna la spate Rowenei, trăgând-o prin ceasul deschis, iar ea dispărea treptat într-un nor de fum. Pentru ca în clipa următoare s-o văd pe Agatha, cu părul pus pe bigudiuri, stând aplecată peste mine și fluturând mopul (pe care de altfel nu îl folosim niciodată) în aerul de deasupra capetelor noastre. Mai târziu, după ce ne trecuse râsul, îmi explicase că o trezise din somn țipătul meu și crezuse că intrase cineva prin efracție în dormitorul nostru de cămin. Habar n-am dacă înșfăcase mopul cu gândul de a-l freca pe intrus cu el până îl răpunea sau dacă avusese altceva în minte. Biata Agatha! Nu sunt nici pe departe o colegă de cameră ușor de suportat.

Oftez și mă uit din nou pe fereastră. Chiciura s-a depus și sclipește pe pajiște. Peste trei zile va fi solștițiul de iarnă; și nunta Rowenei.

Nu va fi niciodată liberă. Niciunul din voi nu va fi liber.

— Mrrr, se aude din colțul camerei un mic sunet nemulțumit.

Mă salt iarăși în șezut și Hector, motanul bunicii, sare pe pat.

— Piscă proastă, mârâi în barbă. Inima îmi bate la fel de iute ca atunci când m-am trezit din somn: N-a fost decât un vis, îmi spun cu voce tare, mângâind capul lui Hector puțin prea energic, până ce își repede laba spre mâna mea. Din fericire, nu a scos ghearele: Doar un vis, îmi repet.

Hector cască o dată și mă privește apoi cu ochii lui galbeni pe jumătate închiși.

— Mda, știu. Nici eu nu cred ce am spus. Cu cele două degete arătătoare îmi trasez mici cercuri pe frunte, apoi mă ridic din pat: Lapte, anunț eu. O cană cu lapte fierbinte mă va face să adorm la loc. Sau cel puțin așa am auzit. Și poate că Gabriel nu s-a culcat și îl voi putea convinge să stea cu mine.

Zâmbesc la gândul acesta și-mi caut papucii pufoși în formă de iepuraș, pe care Agatha mi i-a făcut, în avans, cadou de Crăciun. Știu, sunt ridicoli, cu nasurile lor roz turtite și ochii bulbucăți, însă în clipa asta chiar am nevoie de ceva ridicol.

Crăp ușa și scot capul afară. Întreaga casă pare cufundată în liniște și nemișcare și...

— Mrrr.

Tresar din nou. Din câte se pare, Hector cunoaște semnificația cuvântului

„lapte”, din moment ce s-a strecurat afară din pat și se învârte acum în jurul gleznelor mele, până ce aproape că mă împiedic de el.

— Bine, bine. Ți dau și ție, cu toate că e miezul nopții, îi șoptesc, perfect conștientă că mă adresez unui motan.

Cobor și scările scot un scârțâit în locul pe care îl știu de mult. După ce aruncă o privire în spate, Hector se năpustește în bucătărie înaintea mea. Dau să-l urmez, apoi mă opresc și întorc capul. O lumină e aprinsă în salonașul din partea laterală a casei și de acolo răzbate un murmur greu de distins. Ultima oară când îl văzusem pe Gabriel, părea prins într-o partidă de pocher ce amenința să dureze toată noaptea cu Jerom, care, cu ochii roșii și o privire posacă, insistă să-și pună ca miză butonii cămășii. Unchiul Morris, pe de altă parte, pierduse aparent tot ce avea, așa că se mulțumise să adoarmă aplecat peste masă. E un mister pentru mine de ce unii oameni se încapățânează să joace cărți cu Gabriel. Nici măcar eu nu m-aș aventura la așa ceva, cu toate că dispun de Talentul de a-l împiedica să „găsească” de fiecare dată toți cei patru ași.

Mă apropii pe furiș de salonaș. Vocile care se aud nu par să le aparțină lui Gabriel sau lui Jerom.

— Nu, nu așa îmi amintesc eu că s-a întâmplat, spune un glas certăreț, pe care îl recunosc ca fiind al mătușii Beatrice. Ești sigur că așa a fost, Morris? Și când am zis noi asta? E adevărat, în 1939 îmi amintesc că am văzut o fată care semăna foarte tare cu ea, dar cred că era...

— Ești sigură că era în 1939? o întrerupe unchiul Morris.

— Bineînțeles, se grăbește să răspundă mătușa Beatrice. Niciodată nu uit datele! Asta e o minciună sfruntată, drept care mă aștept să-l văd pe unchiul Morris izbucnind în râs.

Numai că nu o face.

În schimb zice:

— Firește că nu uiți. Hai, dragă, mai servește un pic de sherry și povestește-mi...

Mă apropii și mai mult, pășind pe vârfuri, și mă zgâiesc prin ușa întredeschisă, cuprinzând din ochi întreaga scenă. Salonul este luminat doar de o lampă subțire cu abajur roșu și de focul care mocnește în șemineu. Ușile

glisante care dau în grădina din spatele casei sunt deschise și aerul rece năvălește în încăpere, făcându-mi pielea de găină.

Unchiul Morris, îmbrăcat în arhicunoscutul lui costum mototolit, stă așezat foarte aproape de mătușa Beatrice, pe canapeaua de două locuri. Îl văd cum se ridică în picioare și își înfășoară cu dexteritate două degete în jurul gâtului unei sticle de sherry desfăcute. Umple din nou paharul mătușii Beatrice, dar înainte de a i-l întinde se întoarce cu spatele la ea și scoate ceva din buzunarul hainei. O sticlută pe care o deschide iute și o deșartă pe gât. Mătușa Beatrice pufăie nerăbdătoare.

Încruntată, mă concentrez asupra feței unchiului meu. Felul în care se mișcă el, cu o grație leneșă, aproape felină, este atât de diferit de modul în care se fâțâie de obicei fără rost de colo-colo, încât nu pot decât să mă întreb dacă asta nu are cumva de-a face cu licoarea din care tocmai a băut. Mă holbez la scena care se derulează în fața ochilor mei și vocea șuierătoare a lui Alistair îmi revine în minte.

Niciunul din voi nu va fi liber.

— Poftim, toarce unchiul Morris, aplecându-se deasupra mătușii.

Dau ușa de perete și strig:

— Nu, mătușă Beatrice. Nu cumva să bei din paharul ăla.

Unchiul Morris și mătușa Beatrice își smucesc capetele spre mine. Paharul alunecă din mâna deschisă a unchiului Morris și cade pe podea, iar lichidul se împrăștie într-un arc strălucitor.

— Tamsin, rostește scurt mătușa Beatrice, și din felul în care își mișcă buzele îmi dau seama că nu știe ce să mai spună.

N-am însă ochi pentru ea, toată atenția mea se îndreaptă către unchiul Morris, care sare în picioare și rânjește la mine, un rânjet larg, cât se poate de atipic pentru unchiul Morris.

— *Tamsin*, îmi repetă el numele ca un ecou. Numele ăsta ți se potrivește mult mai bine decât...

Îmi împing mintea înainte și o izbesc de forța care *nu* este unchiul Morris, îmbrâncind-o cu toată puterea. Dintr-odată, o lumină tremurătoare, împleticită, se revarsă din pieptul unchiului Morris și se remodelează într-un bărbat înalt cu o coamă de păr leonină. Poartă haine închise la culoare, o ținută formală

dintr-o altă epocă, și în timp ce mă holbez la el, cu gura ușor deschisă, își scoate pălăria în fața mea:

— E o plăcere să te revăd, murmură el. Deși mi-aș fi dorit să-ți fi găsit un moment mai potrivit. Mătușa ta tocmai îmi povestea niște lucruri fascinante despre voi toți.

— Oh! bâiguie mătușa Beatrice și se lasă să cadă de pe canapea pe podea; cu degetele înnodate își strânge gulerul halatului verde în jurul gâtului.

— Stai acolo, mătușă, o avertizez eu, după care mă zgâiesc la trupul bietului unchi Morris. Ce i-ai făcut? sâsâi.

Bărbatul se uită în jos, la unchiul meu, și rânjește din nou:

— Cui? Lui? A, își va reveni. Poate chiar i-a plăcut experiența, și împinge corpul cu piciorul; unchiul Morris tușește ușor, dar ochii îi rămân închiși.

— Ei bine, ție nu îți va face nicio plăcere asta, ripostez și ridic o mână cu palma în sus, apoi arunc o rafală de foc în direcția lui.

Sau cel puțin asta încerc. Dar nu se întâmplă nimic. Din pielea mea nu iese nici măcar o scânteie:

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Impresionant, susură el. Cu adevărat impresionant. Și acum, că mi-ai confirmat ceea ce bănuiam, am să plec.

Șocată, întind cealaltă mână și încerc din nou. Cu ochii minții văd o flacără din cea mai pură izbindu-se de pieptul lui. Dar iarăși, nu se întâmplă nimic.

— Mătușă Beatrice, țip eu. Împietrește-l.

Mă reped înainte și mătușa, care a îngenuncheat acum lângă unchiul Morris, își saltă capul, îmi aruncă o privire întrebătoare, după care încearcă să se ridice. Dar picioarele i se încurcă în poalele halatului și se împleticește căzând pe o parte și scoțând un mic scâncet.

Bărbatul plescăie din limbă și clatină din cap, cu o expresie de mâhnire prefăcută întipărită pe chip:

— Asta să fie legendara familie Greene? Cum oare de ne-ați învins? se întrebă, ridicându-și brațele în aer, ca și cum ar căuta răspunsul acolo, undeva sus.

Nu-mi mai pierd vremea cu discuții și îmi împing mâna în față, spre fruntea lui, cu intenția de a-l îngheța. Se ferește însă cu ușurință, îmi dă mâna la o

parte, apoi îmi prinde ambele brațe. Mă trage către el și ne holbăm unul la celălalt, iar fețele noastre sunt la doar câțiva centimetri distanță. Și chiar în acest moment, atât de nepotrivit, nu mă pot împiedica să nu observ că are ochii cei mai neobișnuiți pe care i-am văzut vreodată, de un gri pal, brăzdați de firisoare argintii bine definite, care se rostogolesc dinspre pupile către afară.

Nu te mai holba în ochii lui, idioato!

Totuși nu-mi pot dezlipi privirea de fața sa, iar el pare să-și fi dat seama, căci își încrețește buzele pline într-un zâmbet încântat.

— A fost o mare plăcere, murmură ca și cum am fi singuri în încăpere. Păcat că nu am apucat să ne cunoaștem mai bine. Tace, apoi pare să se răzgândească: Știi ceva, cred că am totuși puțin timp la dispoziție. Și oricum, cine ți-ar putea rezista? După care, înainte să apuc să reacționez, se apleacă și mă sărută apăsător pe gură.

Mă smucesc dar, dintr-odată, toată lumea pare să se fi redus la senzația buzelor lui peste buzele mele. Gândul vag că niciodată nu mai sărutasem un bărbat cu mustață mi se strecoară în minte, înainte ca un val de o limpezime rece să mi se reverse în corp. Este reacția obișnuită pe care o am atunci când cineva încearcă să-și folosească Talentul asupra mea.

În clipa următoare, bărbatul mă eliberează, iar eu fac un pas împleticit în spate. Își netezește colțurile mustății, apoi zice pe un ton lejer: „Ce zici, rămâne pe altă dată?“, de parcă ar cere returnarea costului unui bilet la un spectacol anulat din cauza condițiilor atmosferice nefavorabile.

— A, încă ceva, nu fi supărată pe iubitul tău. S-a opus din răspuțeri, să știi. N-aș vrea să stârnesc o ceartă între îndrăgostiți.

Preț de o clipă, mă holbez la el cu mintea golită de orice gânduri. *Gabriel? Ce i-a făcut lui Gabriel?* Furioasă, dau din nou să mă reped la el, dar se ferește.

Și apoi dispare în aer.

Vântul continuă să șuiere prin ușile din sticlă rămase deschise și mi se învâртеjește prin păr.

— O, Doamne! se smiorcăie mătușa Beatrice. Nu cred că era cine mi-am închipuit eu că este.

Mă las să alunec la podea, lângă corpul unchiului Morris.

— Nu zău? murmur, trecându-mi dosul palmei peste buze.

TREI

— Așa a zis? Că e o mare plăcere să te revadă? exclamă mama pentru cel puțin a treia oară. Își ridică la gură ceașca de ceai, după care o așază înapoi pe masă, neatinsă, din câte îmi dau eu seama: Dar de ce? De ce să spună așa ceva?

Nu am deocamdată un răspuns, așa că mă mărginesc să mă holbez la propria mea ceașcă, în care ceaiul se răcește cu repeziciune. Prefer să fac asta decât să mă uit în jurul meu prin cameră și să văd teama și îngrijorarea întipărite pe fețele tuturor. Mama și tata, alarmați de strigătele mătușii Beatrice, coborâseră în grabă în salonaș la două minute după ce străinul se făcuse nevăzut. Buimaci de somn, îmi ascultaseră relatarea bâlbâită și încâlcită, și mai confuză din cauza interjecțiilor plângărețe scoase de mătușa Beatrice și a gemetelor unchiului Morris, care zăcea întins pe podea. După care bunica își făcuse și ea intrarea încet în salonaș, sprijinindu-se cu toată greutatea de brațul Rowenei, iar eu fusesem nevoită să reiau întreaga poveste.

Bunica mă ascultase în tăcere până ce, cu vocea frântă, terminasem ce aveam de spus. Pe urmă o trimisese pe sora mea în cămară. Când Rowena se întorsese ținând în mână o sticlă maronie, turnase mai tot conținutul pe gâtul unchiului Morris, încăperea se umpluse brusc de parfum de caprifoi și de piper negru, și de clei, iar unchiul Morris tușise, râgâise și se schimonosise la față atât de tare, încât mă bucurasem din toată inima că nu eu fusesem obligată să beau licoarea aceea. Însă, indiferent ce o fi fost, și-a făcut efectul, pentru că după ceva vreme s-a ridicat în șezut și mi-a cerut cu o voce răgușită să îi aduc imediat o băutură adevărată. Mama încercase să-l ia la întrebări în legătură cu ceea ce se întâmplase, dar el ridicase din umeri, dăduse pe gât jumătate din paharul de vin dintr-o singură înghițitură și repetase că nu-și mai amintea nimic din ceea ce se petrecuse după ce adormise, mai devreme, pe canapea. Mătușa Beatrice își terminase între timp propriul pahar de vin și se uita cu jind

la cel pe jumătate plin al unchiului Morris, moment în care mama le spusese amândurora să meargă la culcare. După aceea ne duseserăm cu toții în bibliotecă, unde bunica se cufundase încetîșor în fotoliul ei preferat, aparent pierdută în gânduri.

— De ce să fi vrut să o cunoască pe Tamsin? întrebă sora mea brusc din locul în care stă așezată, lângă bunica.

— Mersi, zic eu, dar cu o jumătate de gură, căci sora mea pare atât de fragilă în fotoliul ei verde; în plus, are fața tare palidă și își freacă întruna încheietura mâinii stîngi de poalele halatului.

Îmi aruncă o privire pe care aș putea să o interpretez într-unul din visele mele viitoare, pe urmă își îndreaptă spatele și se adresează bunicii.

— Trebuie să consultăm cartea. Trebuie să aruncăm o privire în viitor, ca să știm ce să facem și cum să deslușim – în clipa asta își ridică o mână în aer și gesticulează spre fereastră, ca și cum ar vrea să cuprindă cu brațul întreaga lume – toate astea.

Ca vrăjiți, toți ochii se îndreaptă acum către cartea închisă în biroul din bibliotecă. Coperta ei neagră și grea este gravată cu frunze împletite și cu simboluri de arcane care mi se învâртежesc încețoșate în minte în clipa în care îmi amintesc de ultima dată când am stat aici, în bibliotecă, împreună cu bunica. Vorbele rostite de ea atunci îmi revin acum în memorie:

Nu pot să văd nimic legat de viitorul nostru. Nimic, ca și cum n-ar mai exista un viitor pentru noi. Paginile sunt goale așa cum n-au mai fost niciodată până acum.

Mă uit la ea concentrată, dorindu-mi cu feroare să spună ceva. Își duce o mână la frunte și își apasă și masează ridurile cu degetele.

— N-are niciun rost, spune într-un târziu, iar eu îmi abat privirea în jos, în timp ce toți ceilalți se răsucesc ca să se uite la ea.

— De ce? protestează Rowena după o clipă, și mă gândesc cât de pierdut trebuie că se simte acum fiecare membru al familiei aflat în încăpere, căci nimeni nu pune niciodată la îndoială vorbele bunicii. De ce nu? continuă Rowena. Doar am consultat întotdeauna viitorul ca să înțelegem...

Bunica lasă mâna să-i cadă și spune:

— De data asta va trebui să privești în trecut, Rowena – la anul 1887.

Sora mea dă să obiecteze, dar după aceea se apropie de birou:

— Vrei să...? întrebă, lăsând fraza neterminată; mă holbez din nou la ceașca mea de ceai.

— Nu mai am puterea, răspunde bunica într-un final, iar vocea ei este la fel de profundă și fermă ca întotdeauna.

Îmi ridic ochii și mă uit mai întâi la mama, apoi la sora mea. Ambele au expresii grave întipărite pe fețe, dar nu par surprinse.

Mama se ridică brusc, răsturnând ceașca pe care o ținuse așezată într-un echilibru precar pe marginea fotoliului. Ceaiul întunecat la culoare curge și se impregnează în covor, dar ea nu pare să bage de seamă și se îndreaptă, legănându-și brațele cu o energie oarecum deplasată, către tata, care stă la fereastră. Amândoi părinții mei se apleacă în față, ca și cum s-ar apăra de un vânt puternic.

Rowena murmură un singur cuvânt, apoi deschide cartea. Mă uit în jos, la mâinile mele, și îmi încovoi precaut degetele, încerc să arunc o mică scânteie spre covorul pătat de ceai de la picioarele mele, dar la fel ca mai înainte, nimic nu se întâmplă. Nici măcar pielea nu mă furnică, așa cum se petrecea de fiecare dată înainte ca flacăra să-mi erupă din palmă.

Îmi ridic privirea și întâlnesc ochii bunicii ațintiți asupra mea și imediat îmi încleștez din nou mâinile în poală. În relatarea evenimentelor petrecute aici, în seara asta, am omis să menționez micul detaliu că nu mai fusesem capabilă să-mi manifest Talentul de a produce foc. Sunetul pe care îl fac paginile cărții când sunt răsfoite îmi solicită însă acum toată atenția și mă întorc ca să mă uit la sora mea. Buzele i se mișcă fără zgomot în timp ce un deget îi alunecă în jos pe pagină, pe măsură ce citește. După care, dintr-odată, se albește și mai tare la față.

— Ce e? întrebă tata făcând un pas înainte.

Își ține pumnii încleștați, de o parte și de alta a corpului. Din reflex mă uit spre peticul de cer ce se zărește prin fereastra bibliotecii, în așteptarea unei furtuni violente care să alunge în orice clipă norii rozalii ai răsăritului de soare.

— Pasajul ăsta nu era aici înainte, șoptește sora mea. Aruncă o privire scurtă spre bunica, iar aceasta dă ușor din cap, în semn de încuviințare, așa că Rowena începe să citească: *În 1887, în ultimele zile ale lui octombrie, exact înainte de Samhain, un străin a sosit în orașul New York, vrând să cunoască mai mult decât i-*

ar fi fost lui cu puțință. A fost văzut vizitând-o pe La Spider, conducătoarea familiei Knight. Rowena își ridică ochii și se uită în gol prin încăpere, strângându-și degetele în pumn: Alistair, zice ea. S-a întors.

— Trebuie să facem ceva, intervin. Doar n-o să stăm cu mâinile în sân și să-l lăsăm să-și vadă de treburile lui murdare, nu? Alistair s-a întors în timp... înainte ca Domaniul să existe. Și le va povesti celor din familia Knight despre el. Dacă familia noastră nu va mai putea crea Domaniul din cauza spuselor lui? Ce ne facem dacă familia Knight... ne învinge?

Familia mea a fost nevoită să creeze Domaniul în 1887, atunci când familia Knight, vrăjitorii noștri rivali, au început să ne amenințe stilul de viață. Am reușit cumva să acaparăm toate puterile familiei Knight și să le izolăm într-un unic obiect – Domaniul – lăsat în grija unui Păstrător. De-a lungul generațiilor, au fost mai mulți Păstrători. Pentru a ține Domaniul în siguranță, nimeni nu a cunoscut vreodată identitatea Păstrătorului. Și nici ce anume era cu adevărat Domaniul, căci își schimba tot timpul înfățișarea. Cu excepția Păstrătorului, nimeni nu putea atinge Domaniul și rămâne după aceea în viață. Nimeni în afară de mine.

Atunci când crezusem că Alistair Knight era Alistair Callum, un profesor ca oricare altul la New York University, acceptasem să îl ajut să găsească o veche amintire de familie. În momentul acela nu știam nimic despre familia Knight sau despre Domani, și nici că posedam un Talent. Nu avusesem habar de multe lucruri. Însă găsisem Domaniul. Mai întâi, în 1899, ca un ceas de perete, apoi în 1939 ca un ceas de buzunar, și în fine, în prezent, drept ceasul din holul Grand Central Station. După care devenisem Păstrătorul lui. Pentru moment.

— Dar dacă mașinațiunile nu-i reușesc până la urmă? se întrebă mama cu voce tare. Dacă a Călătorit în timp până în anul 1887, cât timp poate să reziste acolo?

— Ce vrei să spui? întreb, pentru că nimeni altcineva nu pare surprins de enunțul mamei.

Toată lumea se uită la mine cu ochi goi, până ce Rowena adoptă tonul ei preferat, de genul „Se vede treaba că eu știu mai multe decât tine și așa va rămâne pentru totdeauna”, și se îndură să-mi răspundă:

— E vorba de o regulă a Călătoriei. Un Călător nu poate rămâne mult timp

în locul în care a Călătorit fără să suporte efectele negative.

Strâng mai tare între degete toarta ceșcuței de ceai și întreb:

— Ce efecte negative?

— Moartea, răspunde ea laconic.

— Oh! Mă reazem înapoi de spătarul scaunului, analizând implicațiile.

Cu numai câteva luni înainte, Gabriel și cu mine Călătoriserăm de două ori, dar niciunul din noi nu suferise vreun efect negativ. Deși, pe de altă parte, nu rămăseserăm în 1899 și în 1939 mai mult de o jumătate de oră.

— Și cât timp poate să rămână? întreb eu.

— Ei bine, nimănui nu i-a trecut prin cap să facă experimente cu astfel de lucruri, Tam, spune sora mea încruntându-se la mine.

Pare pe cale să adauge ceva, dar se abține. Îmi dau seama că încă nu e lămurită cum de am putut eu să Călătoresc înapoi în timp și să ajung în anii 1899 și 1939. Bunica este singura care știe că Gabriel m-a luat cu el, și nu viceversa.

— Trei zile, rostește brusc bunica. Îmi amintesc asta din istoricul familiei noastre. În general, trei zile este limita.

Mama se agață de spusele ei.

— Poate că nu va reuși să facă mare lucru în trei zile, remarcă ea cu speranță în glas.

Rowena și cu mine ne holbăm la ea.

— Glumești, nu-i așa? zic.

De data asta sora mea nu catadicsește să-i răspundă. În schimb își suflecă mâneca halatului și își împinge brațul înainte. Urme de cicatrice îi lucesc slab pe piele.

Un tunet se aude în depărtare. Tata ascultă cu maxilarul încordat.

— E limpede, a reușit, șoptesc. Altfel cum se explică prezența străinului în casa noastră în seara asta?

— Camilla, zice bunica pe un ton calm și plat. Și voi toți ceilalți. Ieșiți din cameră. Acum. Toți în afară de Tamsin.

Două pete roșii apar brusc pe obrajii mamei, dar se răsucesc pe călcâie și părăsește încăperea în tăcere, deși nu înainte de a-mi arunca o privire arzătoare și suficient de elocventă. Este urmată de tata și în final de sora mea, care

închide încetișor ușa în spate.

Focul trosnește în salonașul altfel cufundat acum în tăcere, iar eu mă ridic, traversez camera spre fotoliul bunicii și îngenunchez la picioarele ei. Își pune mâna pe părul meu, dând la o parte cărlionții care mi-au căzut pe frunte.

— Trebuie să mă întorc, zic eu într-un târziu. Să mă întorc în 1887.

Oftează:

— Da, știu.

Umbre alunecă peste șemineu, lungind labele celor două statui de câini din porțelan ce încadrează focul. Îmi întind brațele în față, ca și cum i-aș cere bunicii să le examineze.

— Mi-am pierdut Talentul. În seara asta am încercat să arunc cu foc în străin, dar nu am reușit. De ce?

Bunica se foiește în fotoliu:

— Mi-am pus și eu această întrebare. Presupun că puterile tale de asimilare sunt numai temporare. Cu alte cuvinte, ești capabilă să împrumuți Talentele celorlalți, dar numai pentru scurtă vreme.

— Pentru cât timp? întreb eu încetișor, răsucindu-mi mâna și inspectându-mi vârfurile degetelor.

— N-am cum să știu. Verifică dacă mai ai Talentul lui Beatrice.

Renunț la examinarea degetelor și îmi ridic ochii spre bunica.

— Acum? Cum să verific? Pe tine?

— Păi... mai vezi pe altcineva aici, în încăpere? murmură ea.

— Dar dacă n-o să pot... să te dezîmpietresc?

Bunica pufnește din nas.

— O să-mi treacă. După o săptămână. Și oricum, mă îndoiesc foarte tare că îți poți pierde Talentul așa, cât ai clipi din ochi.

Înghit cu greu, iar ea își împinge fruntea spre degetele mele tremurătoare. Parfumul ei dulceag fin mă învăluie în timp ce mă aplec spre ea și îi ating cât pot de ușurel fruntea. Încremenește, cu pleoapele întredeschise, rămase așa la jumătate clipitului. Cuprinsă brusc de panică, o ating din nou pe frunte, de data aceasta ceva mai tare, și ea trage aer în piept și se reazemă în fotoliu.

— Vezi, ai aflat răspunsul. Ai încă puterea de a împietri oamenii.

— Da, dar pentru cât timp?

— Ai căpătat-o la o săptămână sau două după ce ți-ai descoperit Talentul de a emana foc, nu-i așa? Încuviințez din cap: Asta înseamnă că vei mai avea puterea asta pentru încă puțin timp, continuă ea.

Îmi înăbuș cu greu emoția, dar într-un final dau glas celei mai mari temeri:

— Va trebui să merg singură.

Bunica se lasă pe spate și își închide ochii, iar eu încerc să nu iau în seamă pielea care îi atârnă în jurul maxilarelor, lăsându-i, prin contrast, pomeții ascuțiți să iasă și mai tare în evidență.

— Presupun că lui Gabriel nu îi va conveni deloc, zice ea într-un târziu.

— Știu, dar cum aş putea să-l las să mă însoțească?

Bunica deschide ochii și îmi aruncă o uitătură pe sub sprâncene.

— Nu prea cred că poți să-l lași pe Gabriel să facă un lucru, Tamsin.

Îmi feresc privirea și încerc să nu mă gândesc cât de furios va fi Gabriel că nu va merge cu mine dacă nu îi voi oferi măcar opțiunea. Numai că nu pot. Nu după câte am aflat de la Rowena în legătură cu efectele pe termen lung ale Călătoriei în timp.

— Efectele acelea ale Călătoriei nu mi se aplică și mie, nu-i așa? Adică, din moment ce nimic altceva nu pare să mă afecteze...

— Mă îndoiesc că efectele Călătoriei ar fi asupra ta la fel ca în cazul celorlalți. Pentru că ție nu ți se întâmplă ce li se întâmplă în mod normal altora, adaugă bunica destul de criptic. Ține minte, tu hotărăști dacă să permiți sau nu unei persoane să își manifeste Talentul asupra ta. Depinde numai de tine.

Știu deja asta, din moment ce l-am lăsat pe Gabriel să mă poarte înapoi în timp. Acum însă dau glas celui de-al doilea gând care nu îmi dă pace.

— Totuși, dacă renunț la Gabriel, îmi va fi imposibil să mă întorc în timp. Noi doi nu am făcut Călătoria asta în trecut decât de două ori, așa că nu am aceeași putere. Ideea de a-l păcăli pe Gabriel să-și folosească Talentul asupra mea de trei ori în timp ce eu îi rezist în secret mi se ivește brusc în minte și îmi lasă un gust amar în gură. Dar altă cale pare că nu există.

— Bineînțeles, mai e și o altă variantă, zice bunica, iar eu tresar și îmi ridic privirea spre ea, după care îmi amintesc că nu-și poate folosi asupra mea Talentul de a citi gândurile oamenilor.

— Care? întreb.

Mă privește expectativ, ca și cum ar trebui să vin imediat cu răspunsul. Ceea ce și fac.

PATRU

Sunt la jumătatea drumului înapoi spre camera mea când o umbră îmi răsare în cale.

— Tamsin, zice Gabriel, după care are prevederea de a-mi acoperi gura cu mâna, înăbușindu-mi țipătul cu palma lui.

Mă încrunt la el, apoi îl mușc de degetul mare, ca să-l învăț minte.

— Au! se vaită el, scuturându-și degetul.

— N-ar fi trebuit să mă sperii în halul ăsta, șuier; mă aștept din clipă în clipă să o văd pe mama năvălind în hol, poruncindu-ne să mergem cu toții la culcare și, eventual, urându-ne să avem „vise plăcute”.

— Scuze, ridică Gabriel din umeri. Nu adormisem și am văzut lumina aprinzându-se în bibliotecă și pe părinții tăi stând la un moment dat la geam, așa că am venit să aflu ce se întâmplă.

Dau din cap. Gabriel doarme probabil în apartamentul mamei sale. De când mătușa Lydia s-a întors din California, locuiește în camerele de deasupra șopronului.

— Așadar, ce se întâmplă? De ce nu dormi la ora asta?

— Am visat urât și pe urmă coșmarul s-a adeverit.

— Ce? Tamsin, ce tot spui acolo? întrebă Gabriel.

Tac. Se îndepărtează de mine și se reazemă de perete.

— Uite ce-i, e târziu și...

Gabriel își încrucișează brațele la piept și îmi aruncă o privire ultrarăbdătoare.

— OK, cedez cu un oftat. Se pare că am avut un vizitator. Unul care are Talentul de a-și însuși corpurile altora.

Gabriel rămâne o clipă tăcut, digerând informația:

— Și cum ai aflat tu asta?

— Am... Mă uit pe furiș spre camera părinților mei – o rază de lumină se

ivește brusc pe sub ușa: La mine în cameră, șoptesc eu.

— *A intrat la tine în cameră?* rostește Gabriel suficient de tare pentru a trezi din somn întreaga casă.

— Nu, sâsâi eu. Hai să mergem iute la mine în cameră.

— Tamsin dragă, credeam că n-o să mă mai inviți, zice el pe un ton acum complet diferit.

— Of, mai taci.

Îl iau de cot și îl împing pe hol spre dormitorul meu, apoi închid ușa încetisor. Trag cu urechea preț de câteva clipe și nu aud nimic, apoi mă întorc către Gabriel, care se holbează la picioarele mele.

— Ce faci...? Oh! roșesc și îmi azvârl sub pat papucii roz în formă de iepuraș.

— Povestește-mi despre vizitator, îmi cere Gabriel.

— M-am trezit brusc dintr-un..., dau să încep, dregându-mi glasul.

— Ca de obicei? întrebă Gabriel, iar eu dau din cap în semn de încuviințare; așa că întinde o mână și mă freacă pe ceafă cu degetele lui lungi.

— Am coborât și i-am văzut în salonaș pe mătușa Beatrice și unchiul Morris. Închid ochii o clipă și adaug: Numai că nu era de fapt unchiul Morris, și mă grăbesc să îl pun la curent cu tot ce se întâmplase, inclusiv cu ceea ce omisesem față de restul familiei, și anume că îmi pierdusem Talentul de a emana foc. De ce mi-a spus că iubitul meu s-a opus din răspuțeri? Doar nu l-ai cunoscut, zic eu; acum stăm unul lângă altul pe patul meu.

Gabriel clatină din cap:

— Habar n-am. Dar dacă va fi să-l întâlnesc, fii sigură că o să mă opun într-adevăr din răspuțeri. Bate darabana cu degetele pe genunchii mei, până ce îi acopăr mâna cu mâna mea; probabil că n-ar fi trebuit totuși să-i povestesc despre sărut. Rămânem în poziția asta, tăcuți, câteva clipe, după care zice: Deci se pare că va trebui să ne întoarcem în timp în 1887. Dacă vrem să punem capăt tărașeniei ăsteia înainte să înceapă.

Înghit în sec, apoi îmi retrag mâna încetisor.

— Știi, m-am gândit și cred că tu...

— Nici să nu-ți treacă prin cap, mă previne Gabriel, fixându-mă din ochi.

— Ce? Nu voiam decât să spun că ar trebui să...

— Uit-o.

Îmi rostogolesc ochii în cap, apoi îi ațintesc asupra lui:

— Nu vrei să mă lași să ter...?

— Nu. Nu te vei duce de capul tău. Mă auzi?

— Da, dar...

— Mă auzi? repetă el cu o voce liniștită și fermă.

În clipa aceea ușa se dă de perete.

— Ce se întâmplă aici? zice mama năvălind înăuntru. Flutură în aer un sfeșnic.

Deși nimic nu se întâmplă de fapt, atât eu, cât și Gabriel ne îndepărtăm brusc spre capetele opuse ale patului, cu ochii lipiți de mama, a cărei față capătă exact aceeași tentă ca papucii mei în formă de iepuraș.

— Tamsin Greene, zice ea, coborându-și încet brațul. Ți-am cerut cât se poate de clar să te duci la culcare. După care se întoarce spre Gabriel: Și tu, Gabriel Snowe, afară! Ieși! Acum!

Cuvintele ei tăioase biciuiesc aerul.

Gabriel îmi aruncă o privire sfredelitoare, aparent fără să o bage în seamă pe mama.

— Oricum, nu poți pleca nicăieri fără mine.

— Ai dreptate, zic. Nu e adevărat, dar pentru moment mă abțin să-i dezvălui noul meu secret.

Mamei pare să nu-i placă schimbul nostru de replici.

— Nimeni nu pleacă nicăieri, decât la culcare. *Imediat!*

Gabriel se ridică iute de pe pat și se strecoară pe lângă mama cu un braț ținut deasupra capului, ca pentru a se feri de o lovitură dată cu sfeșnicul.

Mama răsuflă adânc și cercetează din ochi încăperea, de parcă ar căuta pe altcineva ascuns în șifonier, apoi se întoarce spre mine.

— La culcare, zice aparent hotărâtă să se exprime în propoziții cât mai scurte.

Își încrucișează brațele la piept și mă așteaptă să mă bag sub cuvertură.

— Noapte bună, mami, susur eu pe un ton împăciuitor.

Pufnește, stinge lumina și închide ușa în urma ei.

Clipesc mărunț din gene până ce bezna începe să se estompeze în colțurile

camerei. Mă furișez pe vârfurile picioarelor și îmi lipesc urechea de ușă. Nu e deloc exclus ca mama să mă pândească afară. Trag mânerul în stânga, crăp ușă și arunc o privire pe hol, în ambele direcții. Nimic, doar umbrele obișnuite. Îmi repet în gând că nu mai am decât puțin timp la dispoziție și mă strecor afară din cameră pentru a doua oară în noaptea aceea.

Din fericire, familia mea are obiceiul de a nu arunca nimic. Petrec următoarea jumătate de oră cotrobăind prin podul întunecat, scotocind prin cutii. Într-un târziu, mă opresc și mă holbez la obiectele alese. O fustă neagră lungă, două jupe cam vechi din dantelă, o bluză neagră cambrată, cu mâneci lungi și nasturi până sus, cu o gaură sub brațul drept și pete gri la manșete, și două perechi de pantofi negri, din aceia cu capse și șireturi. Au tocurile tocite, dar altfel par în bună stare. Mi-i trag în picioare, îmi mișc degetele înăuntru și încep să leg șireturile. Pantofii sunt un pic cam mari, dar voi supraviețui. Sau cel puțin așa sper.

Pe urmă iau fusta și o scutur. Firicele de praf lucesc și se împrăștie prin camera mea în lumina difuză a dimineții. Strănut. Mă vâr mai întâi în jupă, apoi în fustă, și dantela fină ca pânza de păianjen mi se freacă de picioare. După care îmi înghesui partea de sus a corpului în cămașă, încheind rând pe rând nasturii cu găurele și încercând să-mi înăbuș un alt strănut.

În cele din urmă, mă privesc în oglindă. Arăt de parcă aș fi scăpat dintr-un azil de nebuni combinat cu un magazin din secolul al XIX-lea specializat în vânzarea de obiecte de îmbrăcăminte la mâna a doua. Otez și-mi strâng părul în ceea ce sper să dea impresia unui coc respectabil. După care nu mai am niciun motiv să îmi amân plecarea.

Deschid sertarul de sus al comodei și băjbâi în căutarea unor ciorapi și chiloți de rezervă, până ce dau cu degetele de un lanț subțire. Stomacul mi se strânge pentru o clipă, apoi îmi revin și îmi înfășor degetul mare și arătătorul în jurul obiectului, trăgându-l afară. Cesulețul meu, așa cum îl alintam pe vremuri. Fața argintie a medalionului sclipește în lumină în timp ce se leagănă în aer ca un pendul. La un moment dat se oprește și eu mă uit tulburată la capacul închis.

Poate din cauză că n-am dormit decât vreo trei ore nu reacționez la

scârțâitul ușor al ușii.

— Aha, bănuiam eu!

Tresar și scap din mâini cesulețul. Măcar are bunul-simț să închidă ușa în spatele ei înainte de se apropia de mine. Se oprește să-mi examineze ținuta. Buza de sus i se încrețește în ceea ce se anunță a fi rânjetul ei inconfundabil, însă efectul este stricat instantaneu de criza de tuse care o apucă în clipa când inhalează norul de praf.

— De unde ai făcut rost de toate boarfele astea? De la Armata Strănutelii?

Mă uit urât la ea. Știe foarte bine ce mult îmi place să fac cumpărături la magazinele Armatei Salvării².

— Din pod, murmur.

— Doar nu te gândești la ce mă gândesc eu.

— O, tu gândești? răspund politicoasă, însă Rowena mă ignoră.

— N-o să te întorci în timp.

— Habar n-am despre ce vorbești, spun.

Mă aplec, cu fusta mea cea nouă/veche frecându-se de picioare, și iau cu grijă de pe jos medalionul. Îl așez înapoi în sertar, perfect conștientă de ochii sfredelitori ai surorii mele.

— Ce ai discutat cu bunica după ce am plecat noi din bibliotecă? întrebă Rowena, răsucind între degete cordonul halatului de culoare crem. O studiez tăcută preț de câteva secunde. Cu părul ei blond și pielea albă, te-ai aștepta ca frumusețea să-i pălească, îmbrăcată, așa cum este, într-un halat de culoare crem. Dar nu, radiază, ca de obicei. Tenul ei a căpătat și mai multă netezime și strălucire, iar ochii îi ard.

Ridic din umeri.

— Nimic important.

— Nu mai spune! Atunci, din moment ce n-a fost nimic important, n-o să te deranjeze să-mi povestești și mie, insistă Rowena. Să știi că mama o să te ia și ea la întrebări de cum o să se scoale și...

² Mișcare de binefacere de origine protestantă înființată în 1865 și activă și în prezent. Printre altele, se ocupă cu administrarea de adăposturi pentru cei rămași fără casă, cu ajutorarea comunităților lovite de dezastre naturale și cu colectarea și comercializarea la prețuri reduse a obiectelor vechi de îmbrăcăminte, încălțăminte, electrocasnice etc. (n. tr.).

— Mama nu vrea să știe nimic, Ro. Nu vrea să înfrunte realitatea.

— Și care anume este realitatea asta despre care vorbești?

Clatin din cap:

— Nu contează. E târziu. Sunt obosită. Și tu ești obosită. N-ar trebui să te duci la culcare? Știi tu, somnul de frumusețe, ziua cea mare și tot tacâmul...

Ochii verzi ca de pisică ai surorii mele sunt acum larg deschiși și aruncă scânteii de mânie.

— Să nu-ți închipui că, dacă ai descoperit că ai Talent, poți să te porți cu mine ca și cu o...

Mă holbez la ea:

— Ca și cu o ce?

— Lasă, ripostează, o să aflu și singură.

— Ce...? dau eu să spun, apoi tac, căci Rowena se învârte pe călcâie și iese din cameră. Mă iau după ea și mă opresc în pragul ușii, urmărind-o cum coboară în fugă scările. Ce faci? șuier după ea. *Clicul* ușor al ușii bibliotecii este singurul răspuns pe care îl capăt.

Mă reazem încrunțată de tocul ușii. Mai devreme, o ajutasem pe bunica să se întoarcă la ea în cameră, apoi făcusem excursia aceea în pod; prin urmare, dacă Rowena nu se gândește cumva să consulte din nou cartea pentru a vedea acolo relatarea conversației noastre...

Mă reped afară din cameră, în jos pe scări. La baza lor mă împiedic în pantofii prea mari și aterizez într-un alt nor de praf. Mă salt în picioare și mă grăbesc spre bibliotecă, așteptându-mă, cel puțin pe jumătate, să găsesc ușa încuiată. Dar răsucesc mânerul fără probleme și înaintez în încăpere, cu ochii ațintiți pe cartea care stă așezată în locul ei obișnuit, pe sugativă. Numai că e închisă. Privirea îmi alunecă spre sora mea, care stă în picioare cu spatele la mine, în fața șemineului, de parcă ar contempla tăciunii care ard mocnit.

Își înalță mâna dreaptă într-un gest grațios și îngheț în clipa în care un sunet ca de scheunat îmi ajunge la urechi. Cuvintele curg din gura câinelui de porțelan – sunt propriile mele cuvinte: *Totuși, dacă renunț la Gabriel, îmi va fi imposibil să mă întorc din Călătorie. Noi doi nu am Călătorit în timp decât de două ori, așa că nu am acea putere.*

Mă zgâiesc la statuia așezată în dreapta șemineului. Maxilarele deschise îi

tremură ușor, cu toate că ochii de sticlă îi sunt la fel de ficși ca de obicei.

— Ce...? șuier eu și fac un pas în față, însă statuia câinelui din stânga semineului răspunde cu un mârâit mai profund: *Bine înțeles, mai e și o altă variantă.*

Care? întrebă primul câine, apoi scoate un lătrat trist.

Îmi împing mintea în față și cei doi câini tac brusc, cu maxilarele încleștate înapoi la locurile lor și glasurile rămase în gâtleri.

Rowena se întoarce încet spre mine, trăgându-și reverele halatului în jurul gâtului.

— Chiar așa, care? mă întrebă încetișor. Știam eu că nu ești în stare să Călătorești de una singură, adaugă.

— Mda, ce să zic, feliitări că ți-ai dat seama. Ce chestie ultraimportantă!

Mă privește gânditoare:

— Da, este importantă, nu-i așa? Adică, dacă *renunți la Gabriel*, așa precum ai zis, atunci cum te vei întoarce în timp la anul 1877?

— N-am spus că...

Mă opresc, căci îmi vine în minte o idee. Cine altcineva din familia noastră mai poate Călători în timp?

— Poftim?

— Cine altcineva? Cine altcineva mai are sau *a avut* un astfel de Talent?

Rowena ridică din umeri:

— Din câte știu, nimeni în familia noastră de generații întregi.

— Dar în familia Knight? Există careva printre ei care să fi avut această putere?

— Păi, bineînțeles bărbatul acela, străinul care a intrat în seara asta în casa noastră, dar...

Nu o mai ascult: suspiciunea care crește acum în mintea mea mă copleșește. Dacă individul nu are, de fapt, acest talent? Sau, mai bine zis, dacă nu e ceva natural la el? Dacă...?

— Tamsin, zice Rowena pe un ton tăios, trezindu-mă din reverie. Face un pas în față și dintr-odată chipul ei pare obosit în lumina palidă a dimineții: Tamsin, poate că nu înțelegi, dar să știi că nu vreau decât să te ajut. Vreau să merg cu tine.

— Nu, răspund imediat cu gura uscată. Ai uitat cumva ce ai pățit ultima dată când l-ai întâlnit pe Alistair?

Sora mea strânge o clipă din buze. A petrecut șapte zile înfiorătoare sub o vrajă de iubire, dacă se poate numi așa. O vrajă făcută de Alistair cu propriul ei sânge și care i-a permis să o joace pe Rowena pe degete, după bunul lui plac. Familia mea a urmărit-o neputincioasă cum devine din zi în zi mai slabă, fără să o putea împiedica să fugă înapoi la Alistair ori de câte ori a avut ocazia. Abia atunci când Alistair a dispărut prin poarta deschisă a ceasului din Grand General Station vraja s-a rupt.

— Dacă te iau cu mine înapoi în timp și te întâlnești cu el și vraja se reactivează sau așa ceva?

— Nu așa funcționează, răspunde Rowena exasperată.

— Scuze, zic eu cu amabilitate. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții convinsă că sunt complet lipsită de Talent, așa că acum fac și eu ce pot ca să vă ajung din urmă.

Oricine altcineva ar avea decența de a reacționa măcar cu puțină stânjeneală la vorbele mele, mai ales aceia care au jucat un rol activ în propagarea minciunii. Nu și sora mea. În schimb, continuă să mă preseze:

— Tocmai de aceea trebuie să mă iei cu tine. Vei avea nevoie de ajutor, Tam. Nu-o să te poți descurca singură.

— Ba o să pot.

— Nimeni nu poate face așa ceva de unul singur.

— Eu...

— Bun, care e planul? mă provoacă. Ce ai de gând să faci? Să bați la ușa lui La Spider și să dai foc casei? A, stai așa, am uitat, Talentul ăsta l-ai pierdut deja.

Mă uit urât la cei doi câini de porțelan; păcat că nu i-am făcut fărâme înainte să mă dea de gol.

— Am un plan, o anunț eu pe Rowena.

Sora mea își arcuiește o sprânceană și așteaptă. Vede că nu zic nimic și insistă:

— Ei bine? Luminează-mă.

Ridic din umeri:

— O să mă întorc în timp și o să-i previn pe strămoșii noștri că familia

Knight intenționează să preia controlul asupra lor prin puterea magiei sângelui. Că Alistair e cel care pune planul în aplicare și că lor le va fi imposibil să oprească familia Knight dacă nu vor acționa mai iute decât au făcut-o, după cum am aflat noi din istoricul familiei. O să le mai spun că Domaniul pe care se presupune că îl vor face nu va funcționa pe vecie și că vor trebui să-l refacă. Să-l refacă mai bine. Și mai puternic..., adaug lăsându-mi vorbele jalnice să plutească în aer.

Sora mea își arcuiește acum cealaltă sprânceană.

— Sclipitor, zice succint.

Simt că este sarcastică:

— Bine, atunci...

— E sclipitor. Să îi previi pe strămoși. Și când anume? În 1887, când Călătoria în timp era interzisă și vei avea toate șansele să te creadă. După care le vei spune că ceva ce nu au făcut încă și la care nici măcar nu *s-au gândit* nu va funcționa oricum pe viitor, așa că va trebui să facă acel lucru *mai bine*. Ce să zic, o idee sclipitoare...

— Dar ei nu obișnuiau să citească din cartea noastră? Nu vedeau acolo viitorul și nu înțelegeau ce avea să se întâmple?

Rowena se holbează la mine.

— Uau! Văd că nu știi mare lucru despre carte, nu-i așa? Cartea asta nu o deschizi așa, pur și simplu, o frunzărești și citești viitorul, de parcă ar fi o rețetă de mâncare. În afară de Talent, mai ai nevoie și de putere ca să... înghesui niște cuvinte în pagină. Pentru că vorbele... alunecă, asta în cel mai bun caz. Dacă ai noroc, apuci să întrezărești fraze, frânturi din ceea ce *s-ar putea* întâmpla mai departe. Nu e totul scris frumos acolo, ca într-un articol de ziar.

— Noroc că te avem pe tine, susur eu. Presupun că te pricepi de minune la treaba asta.

Sora mea mă privește rece:

— De fapt nu mă pricep. Dar oricum sunt cea mai bună, cu excepția bunicii, care este probabil persoana cea mai înzestrată pe care familia noastră a avut-o vreodată. Și nici măcar ea nu a putut împiedica să se petreacă toate aceste lucruri. Așa că vezi bine cât de dificil este să citești viitorul în carte. Dar

oricum, spune-mi cum ai de gând să îi găsești pe strămoșii noștri din secolul al XIX-lea?

Clatin din cap.

— Ce vrei să spui? Casa din Washington Square Park...

— A fost cumpărată de familia noastră în 1895.

— Oh! exclam.

— Nu poți să te întorci pur și simplu în timp și să îi cauți în cartea de telefon, înțelegi ce spun? În plus, pe vremea aceea nici nu existau cărți de telefon.

— Zău? Mersi de informație. Traversez camera frecându-mi brațele ca să mă apăr de aerul rece care pătrunde prin fereastra întredeschisă: Știi ceva? zic după o vreme. Cred că o să mă descurc. La urma urmei, tot eu am găsit și Domaniul.

— Mda, și uite ce bine ne-a prins, mormăie Rowena. Pe urmă scutură din cap: Și nu uita, ai avut parte de un mare ajutor – de la Gabriel. Dă ocol încăperii o dată, apoi din nou, cu poalele halatului fluturând în jurul gambelor. La oricine care s-ar fâțâi de colo-colo printr-o cameră, halatul s-ar căsca. Dar nu și la Rowena: Bun, și atunci spune-mi cum vrei să Călătorești înapoi în timp fără ajutorul lui Gabriel? N-ai cum să... Se oprește și dă din cap, ca și cum ar avea confirmarea unui gând mai vechi: Domaniul. Ai de gând să-l folosești.

Înghit în sec. Numai bunica și Rowena știu că sunt actualul Păstrător al Domaniului.

— Nu voi lipsi decât vreo două zile. Atât cât să-i previn pe strămoși și să mă întorc. La timp pentru nunta ta, schițez un zâmbet, însă sora mea se mulțumește să se holbeze la mine.

— Chiar dacă vei reuși să ajungi acolo cu ajutorul Domaniului, sper că înțelegi că nu te vei putea folosi de el și ca să te întorci, iar asta pentru că vei Călători în timp într-o epocă în care Domaniul nu exista încă. Deci, cum intenționezi să te întorci?

Bănuiesc că nu va accepta un răspuns voios, de genul *O să îmi vină mie o idee*. Iar celălalt răspuns, *Probabil că nici nu mă voi mai întoarce*, e ceva la care nici nu vreau să mă gândesc.

— Trei zile, Ro, atât îți cer. Trei zile în care să îi găsesc, să îi previn și să caut

un mod de a mă întoarce. Spune-i mamei că m-am dus în oraș ca să cumpăr totuși rochia. Că m-am simțit foarte vinovată...

Sora mea pufnește din nas, un gest ce ar putea părea lipsit de eleganță făcut de oricine altcineva:

— N-o să mă creadă.

Vreau să scap de presiunea ei:

— *Fă-o să creadă.*

Pălește:

— Nu îmi pot folosi Talentul asupra mamei.

— Și nici asupra lui Gabriel, adaug.

— Da, nu-l pot folosi asupra lor. Tu...

— Dar l-ai folosit pe Silda, zic.

— A fost cu totul altceva. A fost vorba de o rochie. Treaba asta e *nițel* mai serioasă, spune ea, depărtând cu un milimetru degetul mare de arătător.

— Te rog, Ro. Am nevoie de timp ca să încerc să fac lucrurile cum știi eu mai bine. Și nu vreau ca alții să sufere din cauza mea. L-ai auzit pe străin; ții minte ce a spus în seara asta: *Nu fi supărată pe iubitul tău. S-a opus din răspuțeri.* Nu înțelegi ce înseamnă asta?

Sora mea dă să clatine din cap, apoi face ochii mari:

— A Călătorit până aici folosindu-se de Talentul lui Gabriel. Ceea ce înseamnă că dacă Gabriel Călătorește înapoi în timp...

— Vor pune mâna pe el. Într-un fel sau altul. Numai că asta nu trebuie neapărat să se întâmple. Asta se poate schimba.

Rowena mă prinde de încheieturi și mă scutură:

— Trei zile. Și după aia te întorci. Te întorci acasă. Indiferent de ceea ce se întâmplă. Trei zile, Tam, după care vei găsi o cale să te întorci. Promite-mi.

— Promit, șoptesc. Promit să mă întorc la timp pentru nunta ta.

Niciodată nu mi-a fost atât de greu să o mint.

— Gata, zice Rowena, așezându-mi ultimul cârlionț la locul lui și luându-mă pe după umeri ca să mă răsucească spre oglindă. Arăți destul de respectabil.

Clipesc. Rowena a reușit cumva să-mi îmblânzească părul rebel, legându-l într-un nod strâns, și mi-a ajustat costumul, reparând găurile și petele cele mai

vizibile. M-a făcut și să îmi scot cei doi butoni de argint din urechea dreaptă, precum și cele două inimioare roz din urechea stângă.

— Uite, ia-le! zice, și metalul îi sclipește între degete.

Mă uit în jos la micul morman de monede de un dolar, de cincizeci de cenți și la cele de cinci cenți, din cupru, pe care mi le-a îndesat în palmă. Nu mă pot abține și zâmbesc. Unchiul Chester ne-a dăruit de-a lungul anilor câteva astfel de monede vechi, și de fiecare dată ne băteam pe ele.

— Le-ai furat de la mine.

— Ba nu, mă contrazice Rowena. Tu le-ai pierdut. Toate astea sunt din colecția *mea*. Oricum, le-am verificat, niciuna dintre monede nu a fost emisă după 1866, așa că vei fi în siguranță.

Las monedele să alunece în buzunarul interior al jupei, care se îngreunează acum în mod agreabil.

— Promit să nu cheltuiesc toți banii deodată, spun, pentru că orice altceva aș încerca să zic în clipa asta mi-ar sta în gât. După care, cum nu mai e nimic de adăugat, iau cu grijă Domaniul, ținându-l de lanț. Respir adânc și îi desfac încuietoarea. Medalionul se deschide și îmi trec degetul peste suprafața de sticlă.

Între un tic și un tac, arătătoarele ceasului rămân încremenite pe loc. Litere mici încep să se înșiruie, formând un înscris pe spatele capacului deschis. Sunt într-o limbă pe care nu voi fi niciodată în stare să o descifrez.

— Grăbește-te, Rowena, șoptesc.

Pentru o clipă, am impresia că sora mea s-a răzgândit, căci își prinde buza de jos cu dinții. Apoi se apleacă în față și citește înscrisul cu o voce joasă, tremurătoare:

— Foc în Est și apă pentru Sud, Aer pentru Nord și Pământ în Vest. Pe toate acestea, Sângele le va lega. Și totuși, numai Timpul poate păstra ceea ce Sângele a unit.

Ne holbăm una la cealaltă.

Sunt prima care îmi regăsesc glasul:

— Nu asta era scris în carte...

— Ultima oară când am citit-o, completează Rowena.

O pală rece de vânt mi se învârtește în jurul gleznelor, trăgându-mă de

haine, și un fulger despică bucata de cer albastru ce se zărește prin fereastra dormitorului. Dintr-odată, nori negri o iau la goană dinspre vest, pentru a întâlni lumina care crește către est. Mă uit la ceasul pe care îl țin în mână și observ că micul arătător ce indică secunde se rostogolește sălbatic înapoi, urmat mai încet de arătătorul care indică ora. Întind mâna și mătur cu ea aerul de deasupra umărului surorii mele, atentă să nu o ating.

— Spune-i lui Gabriel... spune-i că îl iubesc. Și că îmi pare rău, șoptesc.

Rowena se încruntă:

— Asta rămâne să-i spui tu, Tamsin. Când o să-l vezi, peste *trei* zile. Își mijeste ochii la mine: Nu vei...

Dar indiferent ce ar fi vrut să spună se pierde, căci geamurile prind să se zgâlțâie puternic sub năvala bruscă a furtunii. Domaniul îmi arde în palmă, dar îmi strâng degetele în jurul său, iar după aceea pământul se curbează o dată violent și bezna îmi apasă pleoapele cu o greutate pe care n-o pot îndura. Mă cufund în întuneric.

CINCI

Deschid ochii și mă trezesc întinsă sub un copac, cu dungi de soare care îmi traversează fusta neagră decolorată. Cerul de deasupra mea e de un albastru dureros de strălucitor și frunze roșii-aurii plutesc prin aer ca niște fulgi de nea. Mă ridic în șezut, clipesc des și văd doi copii mici, cu chipuri solemne, un băiat și o fată, stând în picioare la numai câțiva pași de mine. Băiatul își vâră degetul mare în gură și își cască la mine ochii mari și rotunzi, în timp ce fata ține un cerc din lemn în fața amândurora, ca un soi de scut.

— Bună, zic cu o voce cam spartă.

Tresar amândoi și băiatul își vâră degetul și mai adânc în gură și începe să-l sugă furios. Într-un final, fata vorbește:

— Cum ai făcut asta? mă întreabă cu un glas tremurător.

— Ce anume? răspund și scot un con de pin de sub genunchi. Încă nu am încredere în propriile picioare, capul mi se învârte, iar în piept am o senzație ciudată, de gol, ca și cum inima ar fi pe cale să-mi cadă peste degetele de la picioare. Trag aer cu nesaț în piept: Am reușit sau cel puțin așa bănuiesc.

— Ai apărut din aer.

— A, asta. Flutur o mână, nepăsătoare, și băiatul se ascunde în spatele surorii lui: Oricum, nu contează. Mai întâi și mai întâi, puteți să-mi spuneți în ce dată suntem?

Gura fetei se curbează în sus, iar sprâncenele ei pale se strâng, unindu-se:

— Cum de nu știi?

— Uite așa bine... nu știu.

— Suntem în 28 octombrie, spune băiatul. Dacă o să ne dea mere coapte, de Noaptea Cerșetorilor.

— Noaptea Cerșetorilor... oh, Samhain, zic.

Mai sunt trei zile până la Samhain. Probabil că Alistair abia a ajuns aici. În

ultimele zile ale lui octombrie, exact înainte de Samhain, un străin a sosit în orașul New York. Mai am timp să-l opresc. Trebuie să mai am.

Băiatul face o jumătate de pas în față de după fusta surorii lui și, după ce își scoate degetul din gură, zice:

— Ești una dintre ei? Una dintre cei care bântuie în Noaptea Cerșetorilor? Poți să faci vreo vrajă? mă descoase cu speranță în glas.

Sora lui se încruntă la el:

— Nu fi caraghios, Collin. Dacă ar fi una dintre ei, nu am putea să o vedem pe timpul zilei. Se întoarce apoi către mine: Dacă așa îi zice, Samhain, adaugă ea brusc. Dar mamei nu îi place...

— Collin! Eugenia! Se aude bodogănind o voce feminină, și, după o secundă, o femeie între două vârste, voinică și cu o bonetă albă care i se clatină pe cap, se grăbește spre noi: Ce faceți voi aici, copii?

— A adormit, îmi șoptește Collin. Întotdeauna adoarme când merge cu noi în parc.

Mă uit la fața arsă de soare a femeii și decid să mă ridic în picioare.

— Ce pozne ați mai pus voi doi la cale? pufăie ea, grăbindu-se către copii.

Un lichid ce pleoscăie se aude în timp ce femeia se mișcă. Își trântește brusc o mână peste buzunarul fusteii, iar pleoscăitul încetează.

— Vorbeam cu doamna. A apărut de undeva, de sub copac. Ca unul dintre spiridușii aceia despre care tu...

— Șșt, zice femeia și mă privește încruntată, de parcă eu aș fi fost cea care pretinsesem că sunt spiriduș. Netezește pantalonii lui Collin cu ceea ce pare a fi un exces de forță, după care scoate din buzunarul de la fustă o bonetă albă mai mică și mai delicată: Am găsit-o pe bancă, don'șoară, îi spune ea Eugeniei, care se strâmbă din nou, dar o lasă să îi așeze boneta pe cap.

— I-am spus lui Collin că nu e dintre spiridușii noștri, zice fetița pe un ton plin de îngâmfare. În timp ce femeia îi leagă șiretul pe sub bărbia înălțată, Eugenia întinde mâna și își ciupește fratele de braț: I-am spus că din moment ce o putem vedea...

— Șșt, repetă femeia și îmi aruncă iar o privire piezișă, măsurându-mă din cap până în picioare. Închid și eu ochii o clipită, și voi doi o ștergeți. Vorbiți cu străinii și câte și mai câte. O să mă băgați în mormânt, mormăie ea aranjând

șiretul bonetei.

În clipa aceea, o trăsură neagră cu roșu alunecă pe lângă noi, cu vizitiul ținând strâns hăturile și uitându-se drept înainte. Pasagerii, trei fete cam de vârsta mea îmbrăcate în nuanțe vii de albastru și purpuriu, chicotesc zgomotos când dau cu ochii de mine. Chiar dacă știu că e o prostie, oftez, încercând să evit să mă uit în jos la fusta mea neagră.

Femeia se îndreaptă de spate, se uită după trăsură, apoi îi ia pe cei doi copii de mână și dă să plece.

— Așteptați, strig, după ce ei se retrag; femeia se oprește și schițează un gest de răsucire spre mine. Caut o familie. Familia Greene. Îi cunoașteți cumva? Știți unde locuiesc?

— N-am auzit de ei, răspunde femeia, ridicându-și nasul în aer în timp ce se îndepărtează.

Collin îmi aruncă o privire furișă peste umăr și îmi doresc să fi avut timpul necesar ca să o împietresc pe dădaca aceea îngrozitoare, cel puțin pentru un minut sau două, ca să-i ofer și lui un pic de satisfacție. Oricât de stupidă ar fi fost ideea, măcar m-aș fi distrat un pic.

Răsuflu adânc și mă învârt în cerc ca să cuprind din ochi tot peisajul. Din câte se pare, mă aflu într-un parc, cu alei ce se curbează în stânga și în dreapta mea. Undeva, în dreapta, o fântână bolborosește și țipetele mai multor copii răsună pe deasupra pajiștii. Copaci în nuanțe autumnale vii de auriu și roșu mă înconjoară și ici-colo, printre crengi, zăresc șiruri și șiruri de case din cărămidă care îmi par ciudat de familiare. Îmi ia o clipă să îmi dau seama unde sunt – Washington Square Park. Probabil că am aterizat aici pentru că mă gândisem la casa din oraș a familiei, care se află – sau bănuiesc că se va afla – pe latura de nord a parcului. Mă holbez din nou la copaci și observ că sunt cu mult mai numeroși decât știam eu. Mă întorc cu fața către nord și caut cu privirea locul în care ar trebui să fie arcada uriașă din piatră. Cu numai câteva luni în urmă, Agatha și cu mine ne-am fotografiat una pe cealaltă aici, în timp ce făceam un tur de prospectare organizat de NYU pentru viitorii studenți.

Nicio arcadă.

Acum pământul pare să se încline și să se învârtă sub picioarele mele și pentru o clipă spaima mă înjunghie. Poate că, la urma urmei, nu sunt imună la

efectele Călătoriei în timp. Întind o mână și îmi apăs palma de scoarța aspră a unui copac ca să-mi recapăt echilibrul. *Liniștește-te. Te așteptai ca totul să fie complet altfel. Și doar ai mai făcut asta și înainte.* Înghit în sec, încercând să nu-mi aduc aminte că în cele două călătorii în timp Gabriel fusese alături de mine și deci avusesem garanția întoarcerii cu bine acasă. Nu trebuie să încep acum să mă gândesc la Gabriel, pentru că risc să izbucnesc în plâns. Mă uit în jos la mîna cealaltă, în care țin încleștat Domaniul. Ridic micul medalion la ureche. Așa cum mă așteptam, ceasul nu mai ticăie. Calea înapoi spre casă va fi negreșit un adevărat mister. Îmi agăț medalionul la gât, îl închid bine și, făcându-mi curaj, pășesc pe aleea cea mai apropiată, în căutarea unei ieșiri din parc.

ȘASE

Mă simt ca unul dintre turiștii aceia pe care Agatha și cu mine obișnuim să-i ocolim în New York City. Care merg încet și se opresc mereu în mijlocul trotuarului, așa încât aproape că dai peste ei. Care arată cu degetul încolo și încolo, holbându-se și scoțând tot timpul exclamații. Sigur, măcar eu nu arăt cu degetul și nu mă holbez și nu exclam, însă sunt sigură că am rămas cu gura căscată de vreo câteva ori.

Acest New York este atât de diferit de New Yorkul meu. În primul rând, pentru că se poate vedea cerul. Nu există zgârie-nori și nici mănunchiuri de clădiri ale căror vârfuri par să împungă văzduhul. Toate clădirile sunt cu mult mai scunde. Și nu sunt mașini, nici oameni pe role sau care fac jogging; ci șiruri de trăsuri trase de cai ce se hurducăie pe străzile cu pietre de pavaj sparte.

Ceea ce înseamnă noroi.

Mult noroi. Tivul și poalele rochiei mele cândva negre sunt acum stropite cu pete maronii, și nu pot zice că asta îmi îmbunătățește în vreun fel aspectul.

— Stridii, stridii, stridii! Stridii proaspete, strigă un bărbat care împinge un căruț ale cărui roți trec primejdios de aproape de degetele mele de la picioare.

Îl urmează imediat o femeie îndesată care strigă:

— Plăcinte, plăcinte! Plăcinte fierbinți! De brațul drept ține atârnat un coș mare.

Stomacul îmi chiorăie zgomotos și pășesc în față, făcând timid un semn cu mâna. În aceeași clipă, femeia se ferește din calea unei trăsuri ce se îndreaptă spre ea și vizitiul înjură și trage de frâie.

— Câte vrei?

— Una, mă aventurez eu.

— Cu carne sau cu fructe?

— Ăăă... cu fructe. Pare o alegere mai sigură.

Dă din cap și scoate o plăcintă din coș. O împachetează într-o bucată de hârtie maro și zice:

— Cinci cenți, drăguță.

Scotolesc prin mărunțiș și remarc cum privirea ei se abate în jos la clinchetul scos de monedele din buzunarul meu. Într-un târziu, scot una de cinci cenți din cele date de Rowena și i-o așez în palma pătrătoasă, cu pielea crăpată. Îmi întinde plăcinta și căldura ei îmi umple mâna.

— Te rog, îi zic în clipa în care se pregătește să dispară din nou în mulțime. Caut niște oameni. Familia Greene. Ai auzit cumva de ei?

Clatină din cap:

— Îmi pare rău, drăguță, spune, măsurându-mă iarăși din ochi. Ești nou-venită?

Încuviințez.

— Cauți de lucru?

— Ăăă...

— Unde sunt ai tăi? Ai fugit de acasă, nu-i așa?

— Cam așa ceva, răspund într-un final, pentru că orice aș spune, tot asta va crede despre mine.

Dă din cap:

— Nu cumva să te duci la Five Points. Stai departe de adunătura aia. Mai așteaptă până să începi să-ți cauți de lucru. Lucrurile nu stau chiar atât de rău pentru tine, sper. Prea multe fete tinere sfârșesc acolo, oftează, după care dispăre brusc în mulțime.

Rup un colț din plăcintă și mușc precaut din ea, apoi încep să îmi îndes bucăți mari în gură, fără să-mi pese dacă îmi ard limba.

După o hoinăreală de vreo oră pe Broadway, timp în care aproape că am fost omorâtă de două ori, prima dată de o trăsură cu două locuri circulând cu viteză, și a doua de ceea ce părea a fi un autobuz tras de șase cai, îmi adun curajul și deschid ușa unui stabiliment pe nume Capul Leului, probabil un soi de bar. Însă de cum intru, îmi vine să o iau la fugă.

Este o încăpere întunecoasă, de parcă soarele ar fi renunțat să mai încerce să

pătrundă prin geamurile încețoșate de jeg. Fumul se înalță spre tavanul jos și neregulat, iar pe podea este împrăștiat rumeguș. Deși zgomotul din interior nu încetează, nu se modifică, simt cum toate privirile se întorc spre mine. Majoritatea celor ce se înghesuie la bar și mese sunt bărbați, însă aici-colo se văd câteva femei tolănite pe taburete ori în poalele bărbaților, aplecate peste brațele lor. Cineva scoate un hohot de râs și tresar, pe jumătate întoarsă către ușă. Pe urmă îmi îndrept spatele și-mi mușc partea interioară a obrazului. *Nu vei reuși nimic, Tamsin, dacă nu încerci.*

Imitând mișcările Rowenei, mă îndrept spre bar cu ceea ce sper că aduce a pas calm și stăpânit, îmi așez brațele pe tejgheaua de lemn lipicioasă, îmi îndepărtez ușor coatele ca nu cumva vreun client să dea peste mine și mă holbez la barman până ce începe să se deplaseze către mine. O face atât de încet, încât am timp să observ că e un bărbat foarte solid; umerii și brațele lui arată de parcă ar fi fost cioplite din lespezi de piatră.

— Cu ce te servesc? mârâie el, uitându-se la un punct situat undeva deasupra umărului meu, moment în care trec de la atitudinea de imitare a Rowenei la cea pe care ar fi afișat-o Agatha.

Îi arunc un zâmbet sprințar și răspund:

— Caut o familie pe nume Greene. Locuiesc pe aici, prin împrejurimi. Ai auzit de ei?

Într-un târziu, ochii îi alunecă spre mine. Își clatină capul masiv:

— Nu. Nu cred c-am auzit de ei.

Sigur că nu. Oftez și îmi revizuiesc opțiunile. Cum aș putea să îmi găsec familia? Să angajez un crainic care să strige prin oraș? Să dau un anunț în ziar? Dar în ce ziar? Îmi mușc buzele în încercarea de a mă concentra.

Cu laba lui grăsună, barmanul ia un pahar curat de pe raftul de deasupra capului și îl umple în spatele tejghelei, așezându-l apoi în fața mea cu un gest surprinzător de blând.

— Uite, bea asta. Din partea casei, adaugă în momentul în care mă holbez în sus la el.

Nu apuc să-i mulțumesc. Se îndepărtează, răspunzând unui client din capătul celălalt al barului.

Prudentă, sorb o înghițitură mică din băutura mea. Nu-i rea. Îmi șterg

spuma de pe buza de sus și-n clipa următoare un bărbat scund cu un melon pe cap se așază pe taburetul de lână mine. E îmbrăcat într-un costum gri și manșetele din dantelă îi flutură când îi face semn barmanului. Acesta îl ignoră însă cu hotărâre și omul oftează abătut.

— Ești nou-venită în oraș, așa-i? zice, uitându-se cu jind la berea mea.

Oi fi având chestia asta scrisă pe frunte.

— Hm... cam așa ceva.

Dă din cap entuziasmat:

— Întotdeauna îmi dau seama când cineva e nou-venit în oraș. Întotdeauna. Nasul îi freamătă, de parcă ar amușina în căutarea unor informații, și dintr-odată am impresia că seamănă cu un copoi: Și ce anume te aduce aici?

Sorb din nou din pahar, cântărind în minte consecințele conversației cu un străin agățat într-un bar. Într-un alt secol:

— Caut o familie.

Privirea i se ascute și zăbovește peste sânii mei. Dintr-odată, berea îmi lasă un gust amar în gură.

Dau să îmi caut un alt loc la bar, când îl aud cum zice:

— Cunosc o mulțime de oameni în orașul ăsta. Cum îi cheamă?

Mă întorc și văd cum doi bărbați și o femeie într-o bluză cu decolteu adânc și fustă se așază zgomotoși de cealaltă parte a lui. Unul din bărbați îl lovește neatent cu cotul în braț pe interlocutorul meu cel scund, care tresare, dar nu protestează.

— Familia Greene, răspund într-un târziu, remarcând cum ochii omului se mișcă neîncetat; îi alunecă spre teighea, spre paharul meu cu bere, spre mâinile mele încrucișate, apoi spre ușă.

Se încruntă, își lasă un pic capul pe umăr, apoi îl scutură:

— Nu, zice el într-un final. N-am auzit de ei. Familia Greene... E un nume destul de comun. Sunt rude cu tine?

Clatin din cap aproape automat:

— Nu. Sunt niște prieteni vechi de-ai mamei. M-am gândit că vor putea să mă ajute să-mi găsesc de lucru. Ridic din umeri și îmi înec amarul într-o nouă înghițitură de bere.

Îmi studiez paharul, gândindu-mă la opțiunile pe care le am, când îl aud

cum zice pe un ton lejer:

— A, deci îți cauți de lucru? Poate că te pot ajuta să îți găsești o slujbă bună, dacă nu cunoști pe nimeni în oraș, clipește el iute din ochi.

Nu pot să mă abțin și, fără să stau pe gânduri, replic:

— O, cum să nu – te pomenești că poți să-mi vinzi și o bucată din Podul Brooklyn.

Of, măcar există deja podul ăsta?

Bărbatul rânjește la mine, dezvelindu-și dinții pătați:

— Văd că ai ceva nerv în tine. Îmi place, spune, aplecându-se mai aproape. Multe din tinerele care vin în oraș sfârșesc prost. Dar eu te pot ajuta. Dacă îți cauți de lucru, cunosc o familie care vrea să angajeze pe cineva.

— Să angajeze ca să facă exact ce? întreb în continuare suspicioasă și mă foiesc, îndepărtându-mă un pic de el – bărbatul miroase a oțet.

— Să ajute în casă. Își aranjează borul pălăriei și îmi aruncă o privire de o inocență rănită: Da' ce credeai despre mine?

Din fericire sunt cruțată de povara de a inventa un răspuns credibil, căci barmanul se întoarce cu mișcări greoaie spre noi, tot fără să îl bage în seamă pe bărbatul scund, care își îndreaptă spinarea pe taburetul lui, ca un copil care solicită brusc atenția celor vârstnici.

Barmanul împinge trei pahare de bere cu spumă către clienții care tocmai au intrat, după care se uită pieziș și prevenitor la mine. Dau din cap și el îmi răspunde cu același gest, și dintr-odată mă gândesc că ar putea fi persoana mea preferată din secolul acela.

— Aș vrea și eu o halbă, Joe, cere bărbatul scund cu o voce tremurătoare.

Barmanul se apleacă spre el, privindu-l în ochi fără să clipească:

— Mai întâi să văd banii.

Bărbatul lasă să-i scape un oftat, dar începe să se scotocească prin buzunare și într-un târziu scoate două monede jechoase de cinci cenți de undeva din interiorul vestei. Le așază încet pe tejghea și își trece ușurel degetele peste marginile lor și peste suprafața de lemn crăpată. Barmanul își lasă palma grăsună peste ele și monedele dispar:

— Asta e plata pentru ce ai consumat săptămâna trecută, zice el făcându-mi cu ochiul, după care se îndepărtează agale.

Bărbatul cel scund se face și mai mic în scaun:

— Oricum, nu e o slujbă de durată.

— Asta e foarte bine, zic distrată, încercând să mă gândesc la un plan.

Să-mi termin berea și pe urmă să bat din ușă în ușă, întrebând dacă cineva auzise de familia Greene? *De unde* se mutaseră în Washington Square Park în 1895? Pe urmă o idee îngrozitoare îmi trece prin cap. Dacă nu locuiesc în oraș? Ci undeva, la țară? În trei zile nu voi fi în stare să acopăr cu cercetările mele o suprafață prea mare.

Treptat devin conștientă că vocea bărbatului de lângă mine îmi bâzâie și acum la ureche:

— O familie de vază. Foarte avută. O mulțime de fete care își caută de lucru ar ucide pentru o asemenea slujbă.

— Nu mă îndoiesc, murmur eu.

Dacă Gabriel ar fi aici, cu mine, mi-ar găsi familia cât ai clipi din ochi. Îmi apăs degetele de teighea în încercarea de a-mi alunga gândul acesta din minte. Bărbatul se apleacă spre mine și se bate ușurel cu mâna peste nas:

— Nepoata mea, îmi șoptește el confidențial. Ea lucrează acolo acum; ea mi-a zis că au nevoie de o fată nouă.

Mă holbez la el un moment, apoi întreb pe un ton lenș:

— Dar ce s-a întâmplat cu vechea fată?

Omul ridică din umeri:

— A fugit. Cu tot cu bijuteriile doamnei.

Învârt paharul în mână și îmi cântăresc din nou opțiunile pe care le am. Anunțul în ziar pare ideea cea mai bună. Cu toate că în clipa asta nu prea am chef să îmi fac griji gândindu-mă în ce fel familia mea ar da cu ochii de anunțul în ziar și m-ar și contacta în numai trei zile.

— De ce nu dau anunț în ziar? întreb studiind dâra de spumă lăsată de pahar pe teighea. Și apropo de asta, care e ziarul cu cele mai multe anunțuri? Pentru că mă gândesc că aș putea și eu să...

Se trage un pic în spate, de parcă l-aș fi pocnit:

— Cum să nu, ca să le bată toți neisprăviții la ușă...

Mă uit la el pe furiș și observ că mâneca de dantelă de la mâna dreaptă este îngălbenită și pare roasă de vreme. Acum, că îl privesc cu mai mare atenție,

hainele lui arată și mai rău decât ale mele:

— A, înțeleg, vor să îi țină pe neisprăviți la distanță. Și aici intervii tu. Pricep acum, zic eu și mă îndrept de spate, pregătită de plecare. Ei bine, a fost o discuție plăcută, dar..., adaug și ridic paharul pentru a lua o ultimă înghițitură.

Bărbatul ridică din umeri:

— Cum vrei. M-am gândit că o fată drăguță ca tine, abia venită în oraș și fără rude ca să o ajute ar vrea o slujbă bună. Dar n-ai decât să strâmbi din nas, dacă nu-ți convine. Deși nu orice fată și-ar permite să refuze să lucreze pentru familia Knight.

Paharul îmi alunecă din mână, se rostogolește pe jos și se sparge. Zgomotul este însă acoperit de zarva și înghesuiala din fața tejghelei. Ochii bărbatului prind să licărească în penumbra încăperii:

— Aha, văd că ai auzit de ei, așa-i?

Ridic din umeri cu o nepăsare studiată:

— Cine n-a auzit? Obişnuiesc să citesc ziarele.

Dă rapid din cap;

— Desigur. Sunt mereu invitați la baluri, la dineuri – fac parte din protipendadă. Aș putea pune o vorbă bună pentru tine pe lângă nepoata mea. Iar ea ar putea să te recomande.

— Și ție ce îți iese din asta? întreb cu îndrăzneală. În afară de satisfacția de a fi ajutat o biată fată *fără un ban* și nou-venită în oraș?

Își duce mâna la piept, în același gest de inocență rănită:

— Numai ideea de a ști că ori de câte ori bătrânul Horace Merton va avea nevoie de vreo favoare sau așa ceva, va putea apela la tine.

— Horace Merton?

Își duce degetele la borul pălăriei:

— În persoană. Și numele tău este...?

— Agatha, răspund eu fără să stau pe gânduri, după care îmi vine să-mi dau singură un șut: Alistair o cunoaște pe Agatha.

Însă e prea târziu ca să mă răzgândesc, așa că scotocesc în cap după un nume de familie cât mai comun:

— Smithsdale, adaug.

Îmi întinde o mână care pare cam umedă. Ezit o clipă, apoi întind și eu mâna. O strânge fără forță, așa că pot să mi-o retrag fără probleme. Nu pare să observe însă. Și zice pe un ton voios:

— Și acum, cu voia ta, poate că ar fi bine să-i facem o vizită nepoatei mele. Ca să te recomande stăpânei casei.

În sinea mea, mă cutremur la perspectiva de a o întâlni pe La Spider. Dar dacă tot nu pot să îmi găsesc pe moment rudele, măcar să îmi ating al doilea obiectiv de pe listă. Să stau cu ochii pe dușmanii lor. Pe dușmanul meu. Poate chiar să îl împiedic cu totul pe Alistair să vină la noi acasă.

Dau din cap în chip de încuviințare și mă ridic în picioare:

— Să mergem.

Horace sare de pe taburetul său și bate din palme. Mă răsucesc și îmi las privirea să-mi alunece peste mulțime, până ce îl zăresc pe barman, care mă urmărește impasibil. Își mijeste ochii spre Horace și clatină din cap. Ridic ușor din umeri și zâmbesc, încercând să îi transmit că știu în ce mă bag. Însă barmanul nu pare prea convins.

Nici eu, dacă e să mă gândesc mai bine.

ȘAPTE

— Și ăsta este noul Delmonico³, zice Horace, gesticulând larg spre o clădire cu cinci etaje placată integral cu marmură de pe Madison Avenue.

Mă uit în sus și văd că ocupă toată 26th Street. O clipă stau și mă gândesc ce anume se află acum în acest loc, dar nu reușesc să îmi aduc aminte. Agatha și cu mine nu prea obișnuim să ne învârtim prin Madison Square Park.

— Delmonico au acum trei restaurante, dar ăsta este cel mai mare. La etajul doi e o sală de bal, toată lambrisată în roșu și auriu. Iar la unu, candelabre de argint și o fântână înconjurată de flori. Lady Knight ia mereu cina acolo.

Ridic o sprânceană:

— Ai fost vreodată înăuntru?

Își duce o mână la borul pălăriei, de parcă ar vrea să și-o așeze mai bine:

— Din păcate, nu. Doar am auzit de toate astea.

Dau din cap și mergem mai departe. Horace pare să-și fi asumat neîntrebat rolul de ghid personal, rol pe care îl îndeplinește cu mult zel și care include și prinderea cotului meu în momentele oportune, pentru a mă feri de băltoace și din calea vehiculelor.

— E sezonul plimbărilor în trăsură, îmi spune când sărim în lături pentru a evita o trăsură neagră strălucitoare ce se năpustește pe lângă noi. Gentlemenii și doamnele se îmbracă în tot ce au mai bun și se plimbă de colo-colo în trăsură. Continuă să sporovăiască și mă trage de mânecă pentru a ocoli o băltoacă gălbuie, apoi mărește pasul. Intrăm pe 27th Street și el citește numerele de la case: Paisprezece, șaisprezece, optsprezece și gata, am ajuns. Numărul douăzeci. Casa familiei Knight.

³ Numele mai multor restaurante de lux deschise succesiv la New York, în clădiri somptuoase, de familia Delmonico, între anii 1827 și 1923. Ulterior, numele a fost preluat de alți patroni de restaurante, mai multe astfel de localuri existând și în prezent (n. tr.).

Vocea îi coboară dramatic și mă întreb dacă nu cumva are să-și scoată pălăria și să îngenuncheze atunci și acolo, pe strada pavată. Mă străduiesc să nu-mi schimb expresia pe care ar trebui s-o afișez, cea de față de la țară care se uită cu ochi mari la tot ce vede în marele oraș.

Casa familiei Knight stă înțepenită într-un șir de case similare din piatră maronie, dar pare cumva să iasă în evidență. Poate din cauza ornamentațiilor elegante ale balustradei din fier forjat sau poate că de vină este privirea somnoroasă a celor doi lei din piatră care păzesc intrarea.

Și dintr-odată mulțimea de ferestre cu pervaz îmi dau senzația că prea mulți ochi se holbează de după ele în stradă.

Mă înfior și Horace se întoarce către mine plin de solitudine:

— Te simți bine? Acum o să mergem să ne întâlnim cu nepoata mea și îi vom spune că ești în căutarea unei slujbe. Dau să pornesc spre ușă, mișcându-mă ca în transă: Pe aici. Pe la intrarea servitorilor, îmi șuieră el.

Îmi revin și îl urmez, trecând printr-o portiță neagră din capătul celălalt al clădirii. Horace cotrobăie prin buzunare și mirosul de oțet care îl învăluie se înalță acum și mai puternic. În cele din urmă scoate o cheie subțire din fier forjat. Descuie ușa, face o mică plecăciune și mă invită să-l urmez.

Îmi simt ceafa transpirată și dintr-odată mi-i închipui pe cei doi lei uriași sărind din locurile în care stau ghemuiți și luându-se tiptil după noi. Nu reușesc să mă stăpânesc și arunc o privire peste umăr. Nu văd decât poarta și o mică parte din stradă. Mergem de-a lungul aleii șerpuitoare, cu Horace cu capul nițel vârat între umeri, până ce ajungem la o grădină mare, în spatele casei. Imediat văd că arată impecabil, aproape ca și cum ar fi împietrită. Spre deosebire de grădinile și livezile tatei, unde plantele par să înflorească într-un splendid talmeș-balmeș viu colorat, aici nici măcar o frunză nu punctează iarba tunsă scurt și toate plantele stau drepte, în șiruri regulate, ca la armată, cu vârfurile îndreptate către cerul de neatins. Un cadran solar de dimensiuni mari a fost montat pe perete, păzit de o unică statuie înfățișând o siluetă feminină. O studiez mai îndeaproape. Nu e o copie clasică după o sculptură greacă sau romană, așa cum mă așteptam să văd în grădina din spatele casei familiei Knight. Trăsăturile sunt mai aspre și fața este dominată de nasul gros și bărbia pătrată. O expresie de durere sau surpriză stă întipărită pe chipul

femeii, iar capul și-l ține aplecat, de parcă s-ar căi sau ar suferi în tăcere. Fac un pas în față către ea, șocată de ideea că, dacă Rowena s-ar afla aici, ar fi capabilă să facă statuia să-i povestească tot ce văzuse în jurul ei. Și ar avea probabil multe de zis.

— Grăbește-te, sâsâie Horace spre mine.

Și-a scos pălăria și îi tot răsucește borul între degete, de-mi vine să-l atenționez la un moment dat că o va rupe. Mă abțin însă de la comentarii și îl urmez, coborând câteva trepte și așteptând alături de el când sună din clopoțelul de aramă atârnat în mijlocul unei uși negre din lemn. Stăm atât de aproape, încât mirosul lui de oțet începe să mă ia de nas și observ cum mici perle de sudoare îi apar pe frunte. Se întoarce spre mine brusc:

— Ai mai făcut muncă de genul acesta înainte? Treburi de menajeră? mă întrebă și ochii lui mă sfredelesc.

Bun moment ți-ai găsit ca să mă iei la întrebări, îmi vine să-i răspund, numai că, într-un fel, încep să îl compătinesc un pic, mai ales când văd cât de tare îi tremură mâinile. Așa că dau din cap în semn de încuviințare:

— Sigur că da.

Nu cred că pot să pun aici la socoteală ștergerea ocazională a prafului de pe rafturile cu cărți ori îndesarea unor lucruri sub patul meu sau al Agatheii, dar nu am de gând să menționez asemenea activități în fața lui acum.

Ușa se dă de perete și o față înaltă, cam de vârsta mea, îmbrăcată într-o rochie neagră și cu un șorț alb, clipește bănuitoare spre noi. Are părul blond strâns bine la spate. Privirea îi alunecă mai întâi spre mine, apoi se fixează asupra lui Horace. Iar suspiciunea i se accentuează și mai tare.

Bunăvoința familială... ce să mai zic!

— Horace, spune ea pe un ton plat.

— Rosie, draga mea! exclamă Horace cu un glas ce se vrea de unchi prietenos.

Face un pas în față, de parcă ar da să o pupe sau s-o îmbrățișeze, dar ea se ferește, așa că Horace se mulțumește cu o bătaie stângace pe umăr. Și imediat fata îl îmbrânțește ușurel deoparte:

— Ce te aduce aici? Nu am trimis după tine, zice ea acum, blocând în continuare intrarea cu corpul ei. Nu am niciun ban și...

— Păi, uite ce e, Rosie, mugește Horace plin de sine, acoperindu-i restul propoziției. Ea este domnișoara Agatha Smithsdale, o tânără încântătoare pe care norocul pare să o fi părăsit pentru moment. Își caută de lucru. Și e nou-venită în oraș. Mi-am amintit că aveți nevoie de o cameristă – știi tu, acum când cea veche a fugit și așa mai departe. Așa că am adus-o pe domnișoara Smithsdale aici. Radiază, mutându-și privirea de la una la cealaltă, de parcă ne-ar invita să ne alăturăm și noi veseliei și strălucirii sale contagioase. Apoi, cum fata continuă să tacă, holbându-se la noi cu ochi goi, adaugă: Slujba nu a fost ocupată, nu-i așa?

Rosie se uită gânditoare la mine, examinându-mă din cap până în picioare:

— Avem nevoie de o fată în casă. A mai avut o asemenea slujbă înainte?

Dau din cap.

Se reazemă de tocul ușii și își încrucișează brațele la piept:

— Înțeleg că te pricepi la pieptănat și coafat?

Dau iarăși din cap. Pot să includ aici faptul că o dată i-am tăiat părul Rowenei în timp ce dormea?

— Dar cu presarea la aburi te descurci?

Bănuiesc că *presarea la aburi* este un termen din secolul al XIX-lea care definește călcatul hainelor, așa că încuviințez din nou. Nimeni nu trebuie să afle că mă opun din punct de vedere filosofic călcării rufelor.

— Care este soluția cea mai bună pentru a îndepărta o pată de pe o rochie de bal? mă întreabă ea brusc.

OK, mă prind imediat că nu e cazul să aduc în discuție curățarea uscată. Îmi storc creierii în căutarea tehnicilor de scoatere a petelor specifice secolului al XIX-lea.

— Bicarbonat de sodiu și apă cu lămâie, rostesc pe un ton cât mai autoritar. A făcut minuni la vechea mea slujbă.

Fata mă privește cu răceală câteva clipe:

— Și unde anume a fost asta?

— În Chicago, zic, făcându-mi socoteala că este suficient de departe.

— Și ai recomandări de acolo?

Lângă mine, Horace trage aer în piept.

Răspunsul ăsta îl am însă gata pregătit:

— Din păcate, nu. Doamna pentru care am lucrat era în vârstă. Și a murit... subit, adaug lăsându-mi vocea să tremure un pic. Nu m-am gândit, atunci când era în putere, să-i cer o recomandare, și după aceea fiul ei a moștenit tot și... cum era un om rău... am venit aici. Cu tot ce am pus și eu deoparte.

Horace dă din cap:

— Ce poveste tristă, domnișoară Smithsdale, zice el pe un ton blând, apoi se uită la Rosie. Știi, nu are nicio rudă.

— Niciuna, repet ca un ecou.

Rosie face un schimb lung de priviri cu Horace și umerii par să i se mai relaxeze puțin. Îmi zâmbește pentru întâia oară, dezvelindu-și șirul de dinți de sus, fermecător de încălecați:

— Nu te întreb decât pentru că doamna va dori să afle singură toate acestea, îmi mărturisește. Nu e acasă pe moment, așa că putem urca și îți voi arăta tot ce trebuie să știi.

— Dar unde e? întreb. Nu sunt sigură dacă mă simt dezamăgită ori ușurată pentru că nu voi avea onoarea de a da astăzi cu ochii de La Spider.

— Ea și cu tânăra domnișoară s-au dus la țară, la o nuntă, pe moșia Hudson a Lordului Roslind. Rosie rostește vorbele acestea cu mare pompă; Horace pare și el teribil de impresionat, așa că mă străduiesc și eu să las aceeași impresie: Se vor întoarce mai târziu în cursul zilei de azi. A lăsat angajarea fetei în casă pe seama administratorului. Și se va înfuria dacă va afla că nu a găsit pe nimeni. Dar acum, că ești aici..., își coboară vocea și își sughe obrazii, strâmbându-se.

— Cine este administratorul? întreb.

Rosie își dă ochii peste cap și schimbă din nou priviri cu Horace:

— Domnul Tynsdell. Majordomul, adaugă ea. Așa că ar fi bine să te aranjăm, altfel n-o să te accepte. Vei fi slujnica Jessicăi, tânăra domnișoară. Și ea nu observă niciodată nimic. E cu capul în nori. Rosie se dă cu un pas în spate și îmi face loc să intru. Asta e tot ce ai adus cu tine?

Dau din cap.

— N-ai nici măcar un schimb de haine? mă descoase pe un ton politicoș, dar neîncrezător, și văd cum îndoiala pune iarăși stăpânire pe fața ei.

— Am... am fost jefuită. Pe peronul gării din Chicago, zic, coborându-mi nițel privirea; atunci când minți, este întotdeauna bine să te exprimi cât mai

concis.

Rosie scoate un oftat ușor:

— O să văd ce a lăsat aici Livie.

— Cine e Livie?

— Fata în casă care a lucrat aici înaintea ta, spune, coborându-și brusc vocea.

— Dar am crezut că a fugit. Nu a luat totul cu ea când a fugit? întreb, ridicându-mi ochii exact cât să surprind un nou schimb de priviri între Horace și Rosie.

— Ba da, răspunde Rosie pe un ton lejer. Dar poate că a mai lăsat niște lucruri pe ici, pe colo. Hai să intrăm! Nu tu, îi spune lui Horace.

Îl împinge spre ușă, mormăindu-i ceva în timp ce își foșnește șorțul. Un mic clinchet metalic îmi ajunge la urechi și-l văd pe Horace cum își vâră mâna iute în buzunar. Din câte se pare, Rosie a găsit totuși niște bani. Horace își înclină o dată capul în direcția mea, apoi se răsucește pe călcâie. Ușa se trânteste în urma lui.

Încerc să-mi adaptez ochii la bezna bruscă din hol.

— Vino după mine, zice Rosie, luând-o înainte.

O urmez pășind cu grijă și încercând să nu mă împiedic. Urcăm o scară îngustă și ajungem într-o bucătărie luminoasă și însorită pe ai cărei pereți stau șiruri de polițe pline cu oale și tigăi strălucitoare. O sobă de gătit, neagră și mare, ocupă un colț al încăperii și de ea se sprijină mese de lucru ce par bine frecate. Un foc mic arde în vatră, în capătul celălalt. O femeie slabă, cu părul încăruntit, stă așezată la marginea unei mese lungi din lemn, ținând cu mâinile înroșite o cană cu ceai. Mă privește cu ochi mari, apoi se uită întrebătoare la Rosie.

— E noua cameristă, zice Rosie, ridicând din umeri și împingându-mă în față. Bucătăreaso, ea e Agatha Smithsdale. Agatha, ea e bucătăreasa.

Bucătăreasa se saltă de la masă, târșându-și picioarele, și îmi prinde mâna în mâinile ei. Mă măsoară iute din ochi, apoi își coboară privirea și zice cu blândețe:

— Mă bucur să te cunosc, drăguțo.

Chipul ei sau poate felul în care părul i se ondulează în bucle strânse pe lângă tâmpile îmi amintește de ceva. Însă senzația dispare iute.

Deschid gura ca să-i ofer un răspuns similar, când zgomotul stins al unei uși trântite răzbate în bucătărie, urmat de un fluierat nepăsător.

Bucătăreasa pălește și mai tare, însă reacția lui Rosie este cea care efectiv mă fascinează. Își netezește cu mișcări iuți părul, prinzându-și o șuviță rebelă cu o agrafa, apoi se ciupește de trei ori de obraji și-și mușcă buzele.

— Mă întorc imediat, murmură, făcându-ne cu ochiul, apoi dispare din bucătărie.

— N-o fi însuși domnul Tynsdell, nu-i așa? mă aventurez eu. Poate c-aș face bine să-mi curăț nițel fusta în chiuvetă, înainte să mă vadă.

Bucătăreasa scutură din cap, își strânge buzele și se duce târșându-și picioarele către un bufet. Ia o cană de pe raft și o umple cu ceai din vasul alb de pe masa de lucru:

— Uite, drăguțo, bea asta. Cât mai apuci.

Tulburată un pic de acest din urmă comentariu al ei, accept cana și mă holbez la lichidul fierbinte galben-auriu, înainte de a-l adulmeca pe furis, sau cel puțin așa îmi închipui. Miroase ca orice ceai negru tare. Bucătăreasa mă urmărește din priviri și scoate un mic mormăit, apoi o mică licărire, ca un soi de zâmbet discret, îi traversează fața:

— Văd că nu ești așa de puțină la minte ca toate celelalte fete care trec pe aici.

— Celelalte fete? Oftează și se așază brusc, ca și cum dintr-odată statul în picioare ar fi prea mult pentru ea: Câte anume? insist.

Ridică din umeri:

— Niciuna nu stă prea mult pe aici.

— Am auzit că ultima din ele, Livie, a fugit, zic într-o doară și mă așez, la rândul meu, suflând în ceai ca să-l răcesc.

O tăcere de gheață se lasă brusc peste încăpere. Ridic privirea și văd cum femeia soarbe o dată din ceai și mâna îi tremură un pic:

— Nu e adevărat, zice cu voce răgușită, apoi trânteste zgomotos cana de ceai. A murit. Degetele îi freacă în clipa în care vrea să ia din nou cana în mâini și o aud șoptind: Bietul mieluşel, s-a îmbolnăvit și i-a fost din ce în ce mai rău, iar ei au tot...

Nu apucă să-și termine însă vorbele, căci ușa se dă de perete și Rosie apare

chicotind, urmată de un bărbat înalt, îmbrăcat cu o cămașă albă mototolită și o pereche de pantaloni negri. Cu o mișcare largă își duce degetul la pălărie, salutând-o pe bucătăreasa, apoi aruncă pălăria în sus, lăsând-o să se rostogolească de câteva ori în aer înainte de a o prinde și a i-o da lui Rosie.

Îmi așez prea iute cana cu ceai pe masă și lichidul fierbinte îmi sare pe degete.

Bărbatul nu se obosește să se uite însă spre mine.

— Bucătăreaso, zice el cu o voce tunătoare ce umple fără pic de efort spațiul încăperii. Mi-e foame. Și tu ești exact persoana de care am nevoie pentru a rezolva trebușoara asta.

— Nici nu mă mir, conașule Liam, căci am văzut că nu ați coborât să luați micul dejun în dimineața asta.

Bărbatul îi face cu ochiul:

— Nu mă lua la rost, zice râzând. Știi bine că nu pot suporta să mă cert. Cum aș fi putut să cobor să mănânc când nici măcar nu am dormit aici azi-noapte? Acum ce-ai zice de o omletă dintr-acelea grozave, așa cum numai tu știi să faci? Cred că ar fi de ajuns. Ba nu, mai vreau și niște șuncă și cafea.

— Foarte bine, domnule, murmură bucătăreasa, ridicându-se în picioare. Vă trimit mâncarea sus în cameră.

Bărbatul îi aruncă o privire rănită:

— Cum așa? Vrei să-mi refuzi plăcerea companiei tale? Nici vorbă. Voi mânca aici. După care își coboară vocea și adaugă într-o șoaptă prefăcut confidențială: Numai nu-i spune, rogu-te, mamei. Știi cât de tare ține ea la etichetă, oftează zgomotos, se tolănește pe un scaun și o trage pe Rosie în poala lui.

Bucătăreasa afișează acum o mască, un zâmbet politicos, apoi dă din cap aprobator și se îndreaptă către soba ei de gătit gigantică.

Te rog, te rog, nu te uita la mine. Bineînțeles, e prea târziu. De parcă mi-ar fi cauzat gândurile, bărbatul își aruncă acum, cu toată forța, privirea sa argintie electrizantă către mine și zâmbește:

— O, bună, draga mea, murmură el pe un ton total diferit de cel cu care tocmai i s-a adresat bucătăresei.

Rosie își îndreaptă spatele în poala lui și ochii îi fug de la mine la el și

înapoi.

Înghiț în sec și zvâcnesc în jos în cea mai bună imitație de plecăciune de care sunt capabilă. Apoi, cu inima zbatându-mi-se nebunește între coaste, îmi ridic ochii și îl privesc în față pe bărbatul pe care ultima oară l-am văzut în salonașul casei noastre.

Bărbatul care m-a sărutat și s-a făcut nevăzut.

OPT

Spre uşurarea mea, în ochii lui argintii nu zăresc niciun licăr de recunoaştere.

— Cine e? întrebă întorcându-şi capul blond spre Rosie.

Nu m-a recunoscut, nu m-a recunoscut. Uşurarea care mă cuprinde acum cu totul îmi face ca genunchii să-mi tremure şi vârfurile degetelor să mă furnice. Asta înseamnă că am ajuns aici, în New York, înaintea Călătoriei lui în timp la noi acasă. Şi asta, la rândul său, nu poate însemna decât un lucru. Că Alistair nu a intrat în casa lui La Spider. Nu încă. Toate gândurile acestea mi se învârt prin cap cu viteza luminii.

— E domnişoara Agatha Smithsdale, zice Rosie, iar eu revin cu picioarele pe pământ şi încerc să zâmbesc şi să dau din cap, de parcă totul ar fi perfect normal şi nu m-aş afla faţă în faţă cu unul dintre duşmanii de moarte ai familiei mele. A venit aici în căutarea unei slujbe. Cameristă pentru domnişoara Jessica.

— A, da, spune bărbatul, mângâindu-şi mustaţa aurie. Ei bine, mama trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. L-a cunoscut deja pe administrator?

Rosie chicoteşte. Bucătăreasa trânteste o tigaie pe plită şi sparge ouăle în ea cu ceea ce pare un exces de forţă, însă nici Rosie şi nici Liam nu-i aruncă vreo privire.

— Nu încă. Dar domnul Tynsdell ar trebui şi el să se întoarcă în vreo oră sau aşa ceva.

Liam îmi face cu ochiul:

— Nu-ţi face griji. Nu trebuie decât să dai din cap, să zâmbeşti şi să-i spui „domnule”, ca să îi dai impresia că el e stăpânul casei.

Nu apuc să-i răspund, căci clopotul de la intrare sună; scoate un zgomot nefiresc de tare. Rosie oftează, îşi netezeşte şorţul şi se răsucesc, dându-se jos

din poala lui Liam.

— Nu sunt acasă pentru nimeni, zice el pe un ton vesel, turnând frișcă dintr-un castronel de argint în cafeaua aburindă pe care bucătăreasa i-a așezat-o în față. După ce mănânc, mă duc la culcare și nu am chef să am de-a face cu nimeni din șirul interminabil de vizitatori ai mamei.

Rosie iese din nou în grabă din bucătărie. Nu știu dacă să stau în picioare sau să mă așez, așa că mă uit spre bucătăreasă, în căutarea unui indiciu, însă nu am parte decât de priveliștea spinării ei și a liniei rigide a umerilor. O văd cum aruncă o bucată de șuncă în tigaie. Liam îmi ușurează însă situația. Își flutură ceașca de cafea și-mi face semn să mă așez.

— Așa deci, domnișoară Smithsdale, dă el să înceapă.

În clipa aceea soarele se strecoară prin fereastra bucătăriei, revărsându-se peste gâtul și o parte a feței lui. Liam se întinde un pic în scaun și-și trece degetele lungi peste gât, și jură că, dacă ar fi motan, ar porni să toarcă. Nu prea mă dau în vânt după ținutele din secolul al XIX-lea, însă trebuie să recunosc că Liam este un bărbat destul de atrăgător. Numai gândul la cine este el cu adevărat și la ceea ce îi făcuse unchiului Morris mă face să-mi înăbuș sentimentul de admirație.

Își ațintește din nou asupra mea ochii aceia argintii ai lui și mă întrebă:

— De unde ești?

— Din Chicago, răspund încrucișându-mi mâinile frumos în poala rochiei și lăsându-mi privirea în jos, în timp ce mirosul de șuncă prăjită începe să parfumeze aerul.

— A, Chicago, da. Am fost acolo. Un oraș plin de viață. Și unde anume ai locuit?

Îmi mușc buza de jos, apoi îi arunc ceea ce sper a fi un surâs timid:

— O, domnule, nu în vreun loc pe unde v-ați putea plimba dumneavoastră, așa putea să pun rămășag. Nu într-un cartier foarte distins, mi-e teamă.

Rămășag? Distins? Poate că am exagerat un pic.

Liam scoate însă un chicotit satisfăcut, dându-și la iveală dinții albi perfecți. Din câte se pare a avut noroc sau poate are gene bune, căci sunt aproape convinsă că ortodonția nu a fost încă inventată în anii 1880.

Bucătăreasa îi așază în față o farfurie din porțelan albastru din care dă pe

dinafară o omletă uriașă și cele câteva felii de șuncă, apoi pune pe masă un șervet gros din pânză albă, o furculiță și un cuțit ce strălucesc de curățenie. Liam îi aruncă o privire adoratoare, însă femeia se întoarce fără un cuvânt la soba ei. Liam scutură șervetul și și-l aranjează în poală, după care se apucă să manevreze furculița și cuțitul cu mult avânt. Îmi feresc privirea, sperând în sinea mea ca chiorăiturile stomacului să-mi fie acoperite de zgomotul puternic făcut de bucătăreasă, care spală farfuriile în chiuveta de mărimea unei căzi de baie.

— Vei fi surprinsă să afli, zice el într-un târziu, după ce înghite câteva îmbucături, că nu mă mărginesc întotdeauna la cartiere *distinse*. Așadar...

Sunt salvată de Rosie, care se întoarce în bucătărie. O expresie indescifrabilă îi traversează fața în clipa în care dă cu ochii de mine, stând așezată la masă, dar după aceea își întoarce capul spre Liam, care o întreabă pe un ton lenevos:

— Ei bine, cine era? Nu, stai așa, lasă-mă să ghicesc. Lady Hopewell, cu cele două fiice ale ei insuportabil de urâte? Sau poate Lady Rehnquist, cu cele trei fiice ale ei și mai insuportabil de urâte, dacă așa ceva ar fi posibil?

Rosie îi face pe plac și chicotește, apoi se preface că îl lovește, jucăușă, peste braț.

— Nu. Era un domn, un oarecare Alistair Callum, care dorea să o vadă pe mama dumneavoastră. A zis că e ceva foarte urgent.

Pe sub masă, îmi strâng tare picioarele, până ce simt cum o bășică de pe talpa stângului se sparge în semn de protest. *Nu așa de curând*, îmi vine să urlu.

Liam își arcuiește o sprânceană, însă după o clipă revine la omletă.

— Fără îndoială una din acțiunile acelea oribile de caritate care nu se termină niciodată și unde toată lumea are nevoie să primească o mână de ajutor. I-ai spus, sper, că nu e nimeni acasă?

— Sigur, zice Rosie. După care se încruntă: I-am spus că doamna nu e acasă și a zis că va reveni. Dar părea... foarte supărat. Mi s-a părut ciudat.

Liam mormăie mestecând o bucată de șuncă:

— Tipii ăștia de la caritate sunt mai mereu ciudați. Nu-mi pot închipui cum de-au ales filantropia drept marea lor chemare în viață, ridică din umeri și își îndeasă în gură ultima îmbucătură de șuncă.

Bucătăreasa își face apariția în spatele lui și se apucă să strângă masa.

— E o chemare nobilă, se adresează ea aerului de deasupra umărului lui Liam. Cea a voluntarilor care fac muncă de caritate ajutându-i pe cei năpăstuiți de soartă. Un exemplu demn de urmat de noi toți; ca să ne mai spălăm de păcate.

Vocea ei liniștită vibrează de emoție. Rosie și Liam se holbează la ea tăcuți. Pe urmă, Liam îi aruncă din nou zâmbetul lui perfect:

— Nu cumva să-ți treacă prin cap să pleci de aici, bucătăreaso. Avem mare nevoie de tine. *Noi* suntem munca ta de caritate.

— Nu caritatea mă ține pe mine aici, răspunde ea încetșor, apoi se retrage, de parcă s-ar teme că a spus deja prea mult.

Liam izbucnește însă în râs, fără să ia în seamă ultima ei remarcă:

— Cât despre mine, aș alege să ajut orfanele sărmene, așa, ca domnișoara Smithsdale. Asta ar fi munca mea de caritate preferată, murmură fixându-mă cu ochii.

Înghit în sec și încerc să zâmbesc, deși stomacul îmi chiorăie, de data asta nu de foame. Alistair se va întoarce aici. Va trebui să fac ceva să-l opresc. Dar înainte de a porni să născocesc vreo modalitate de a face asta, ușa se deschide din nou și un alt bărbat intră pe tăcute în bucătărie. Este îmbrăcat într-un costum negru bățos și ține sub braț un ziar împăturit cu mare grijă. Ochii îi alunecă peste întreaga încăpere, ca în căutarea unor probe, apoi coboară spre masă și spre Liam, care stă tolănit în fața ei. Buzele i se strâng aproape imperceptibil, după care colțurile gurii îi zvâcnesc în sus, în ceea ce își închipuie probabil a fi un zâmbet.

— Bună, Robert, tună Liam, întinzându-și și mai tare picioarele pe sub masă.

— Conașule Liam, replică încet Robert, apoi adaugă: Rosie, bucătăreaso.

Glasul i se frânge la ultimele două cuvinte și bucătăreasa se repede înainte și îi întinde o ceașcă de ceai, pe care el o acceptă, mulțumindu-se să dea scurt din cap. Ochii îi fug înapoi spre Rosie, apoi iau în vizor mâinile ei, care se odihnesc pe speteaza scaunului lui Liam. Însă expresia feței lui Rosie rămâne impasibilă, iar mâinile nu i se mișcă. Buzele bărbatului se strâng din nou. Acum se răsuțește către mine și își înalță o sprânceană gri stufoasă. Mă ridic împleticit în picioare, aruncându-i o privire rugătoare lui Rosie.

— Domnule Tynsdell, zice ea pe un ton șters bine cumpănit. Ea este domnișoara Agatha Smithsdale. A venit pentru slujba cea nouă.

— Foarte bine, răspunde domnul Tynsdell calm. Și cum anume ai auzit de această slujbă?

Dau să deschid gura, însă mă uit peste umărul domnului Tynsdell și o văd pe Rosie făcând ochii mari. Clatină din cap o singură dată, cu o mișcare iute. După care se uită în direcția ziarului ținut sub braț de domnul Tynsdell. Pentru moment mă simt derutată, pentru că Horace a zis că nu au dat anunț în ziar, însă după aceea îmi aduc aminte că Horace are obiceiul să mintă de îngheață apele.

— Am văzut anunțul în ziar, domnule, zic, iar el dă din cap imediat, deloc surprins în aparență.

— Desigur, Lady Knight va dori să te cunoască personal, însă...

— Nu e nevoie, intervine Liam pe un ton indolent, înnodându-și mâinile la ceafa. Am discutat eu cu ea. Și calificările ei mi s-au părut suficient de satisfăcătoare.

Mă abțin să nu pufnesc din nas. Se pare că dacă Liam se ocupă de angajarea personalului casei, tot ce îți trebuie este o față drăguță. Am însă, așa, o bănuială, că La Spider nu va fi la fel de ușor de convins.

Domnul Tynsdell își strânge iarăși buzele. Mă gândesc că face chestia asta foarte des.

— Cu toate acestea, conașule Liam, cred că ar trebui să...

Liam se așază mai bine în scaun, își întoarce încet capul cu coamă leonină și îl fixează pe domnul Tynsdell din priviri.

— Am spus că e calificată. Nu e de ajuns?

Dintr-odată, vocea îi devine blândă. Brațul bucătăresei se oprește în drum spre un șervet de bucătărie, iar Rosie își mușcă buza de jos, ca pentru a-și ascunde zâmbetul.

Aerul pare să vibreze, iar eu clipesc, și clipesc din nou. *Liam* este cel care pare să vibreze, iar fața domnului Tynsdell se face brusc cenușie.

— Foarte bine, conașule Liam, zice el pe un ton inexpresiv, ducându-și o mână la guler și pipăindu-l, de parcă ar simți că se sufocă.

Pentru o frântură de secundă mă gândesc să îl opresc pe Liam. Mi-ar fi ușor

să îmi împing mintea înainte și să-l pocnesc cu Talentul său peste față, la modul figurat, desigur. Dar dacă aş face așa ceva ar însemna să mă deconspir înainte chiar de a-mi asigura acoperirea.

Liam susține privirea majordomului pentru încă o secundă, apoi se întoarce brusc și scoate un hohot de râs, revenind la felul lui obișnuit de-a fi:

— La urma urmei, omule, doar nu avem sute de solicitante la ușă. Aadaugă, făcându-mi cu ochiul: Nu mă înțelege greșit. Și cu aceasta își împinge scaunul în spate și se saltă în picioare, întinzându-și brațele către tavan. Aș vrea să pot dormi o săptămână întreagă, ne anunță el. Și cu o fluturare veselă din mână iese din bucătărie.

După plecarea lui aerul pare să ardă și să ne apese, și îmi pun un picior în jurul celeilalte glezne.

— Ia loc să-ți bei ceaiul, îl îndeamnă bucătăreasa cu blândețe pe domnul Tynsdell, care dă din cap, apoi se îndreaptă împleticit către masă. Bucătăreasa așază un ceainic abia luat de pe foc în fața lui, împreună cu o farfurie cu felii de pâine și unt: Mănâncă tot, îi zice pe un ton insistent. Apoi se răsuțește către Rosie: Tu n-ai nimic mai bun de făcut?

Rosie se ridică și îi aruncă o privire disprețuitoare:

— Ai grijă ce vorbești, zice încet, după care se uită la mine și-mi face un semn hotărât cu mâna, gen *vino încoace*. Hai să-ți arăt locul, spune, după care aadaugă apăsător, adresându-se aerului de deasupra capului domnului Tynsdell: Din moment ce înțeleg că Liam te-a angajat.

Domnul Tynsdell își așază ceașca înapoi pe masă:

— *Conașul* Liam, o corectează el tăios.

Dar Rosie râde și se năpustește afară pe ușă. O urmez după o clipă. Dar nu înainte de a surprinde o ultimă privire a bucătăresei.

Pare speriată de mine.

NOUĂ

— Și asta e spălătoria. Lady Knight folosește însă serviciile unei spălătorese, așa că tot ce trebuie să facem noi este să presăm rochiile la abur și să împăturim frumos hainele, zice Rosie, în timp ce își flutură brațele spre pereții încăperii zugrăvite în alb.

Mai înainte m-a plimbat până am amețit printr-un șir de camere, fiecare părănd și mai mare decât precedenta, toate lambrisate în lemn de nuc lăcuit, cu podele de marmură și pline de atât de multe tablouri, încât abia dacă se mai desluseau culorile pereților. Tavanele pictate cu fresce înfățișând ceruri albastre și heruvimi jucăuși, draperiile din catifea groasă, mesele pe care se înghesuie cărți, ceasuri și statuete din piatră în miniatură, toate transmit o singură idee: e limpede, banii nu reprezintă o problemă pentru familia Knight.

— Și ăsta este dormitorul nostru, spune Rosie, conducându-mă pe hol.

Contrastul dintre încăperile de jos și cea în care ne aflăm acum mă izbește peste față ca un val de apă rece. Camera este mică și triunghiulară, cu două paturi înguste cu cadre din fier pe care au fost așternute câte o cuvertură cu gălme și o singură pernă. O masă cu picioare subțiri ca niște bețe de chibrit este așezată între cele două paturi și scena este completată de un lavoar cu un urciur albastru de ceramică și un lighean de aceeași culoare, cu marginile late. Un gând oribil îmi trece prin cap și îngenunchez să mă uit sub unul din paturi. Apoi sub celălalt. Nu văd decât scândurile albe și goale ale pardoselii acoperite de un strat subțire de praf. Rămân în genunchi și mă uit în sus la Rosie, care se încruntă la mine uimită.

— Nu... nu trebuie să le golim oalele de noapte, nu-i așa?

Cască ochii la mine:

— *Oale de noapte?* Nu! Fiecare din ei are propria sală de baie. În marmură.

Dau din cap, dar insist:

— Hm... și avem și noi baie? Adică, sper că nu avem oale de noapte și așa mai departe.

Rosie pufnește din nas și întoarce capul arătând în spate, către ușă:

— Pe hol la stânga, zice, apoi face un pas spre mine. În *ce fel* de casă ai lucrat mai înainte?

Ridic din umeri:

— O, avea farmecul ei. Unul foarte special.

ZECE

— O să te primească acum, sâsâie Rosie, năpustindu-se înapoi pe ușa dormitorului, unde m-a lăsat imediat ce a auzit roțile trăsurii familiei apropiindu-se pe stradă.

Mă ridic în picioare și mă supun unei ultime inspecții frenetice a ei. Mai devreme, când vizitiul se dusese la gară ca să le ia pe La Spider și pe fiica ei, Rosie scosese un ac din argint și ață și practic mă cususe într-una din uniforme de lucru ale lui Livie.

— Să mergem, spune într-un târziu, de parcă eu aș fi reținut-o cumva, după care se repede pe ușă afară.

Mă iau după ea și coborâm pe scara servitorilor, trecem prin câteva coridoare dosnice și traversăm holul de intrare placat cu marmură albă, după care ne oprim în fața ușii cu tocuri aurii ce duce spre biroul personal al lui Lady Knight. Rosie ridică o mână, ciocănește și așteaptă.

— Intră, se aude o voce joasă.

Îmi înfig unghiile în carne și o urmez pe Rosie înăuntru.

Lambriuri din lemn întunecat se înșiruie pe jumătatea de jos a pereților, în timp ce partea de sus este acoperită de un tapet catifelat de un roșu intens. Într-un capăt al încăperii, un foc uriaș trosnește în șemineul din marmură, iar în colțul celălalt o femeie, așezată în spatele unui birou din lemn de mahon bogat ornamentat, consultă un registru. Nu își ridică imediat ochii, așa că am timp să îi studiez câteva clipe creștetul întunecat și să remarc fusta bleumarin cu poale ample, bluza albă scrobită și cambrată și cerceii cu rubine care îi sclipesc în urechi. Tot ce văd în încăpere și la femeie denotă eleganță. O eleganță rece ca de gheață. Nici măcar căldura focului nu pare să străpungă răceala care învăluie camera.

La Spider, îmi zic, și în momentul acela femeia își înalță capul, de parcă m-ar fi auzit. Are ochii ca două diamante luminoase incrustate în fața sculptată din

alabastru. Mă sfredelesc, iar eu mă străduiesc din răsuputeri să stau cât mai dreaptă și să n-o iau la fugă țipând. Femeia aceasta radiază o cantitate imensă de Talent, atât de palpabil, încât până și oamenii obișnuiți trebuie că îl simt cumva. Nici măcar bunica nu emană o asemenea forță, și ea este cea mai puternică vrăjitoare din câte cunosc. Ochii ei ca niște reflectoare alunecă apoi spre Rosie și își mișcă bărbia în sus cu o jumătate de centimetru. Abia atunci fata i se adresează cu tonul cel mai sfios pe care am auzit-o vreodată vorbind:

— Lady Knight, ea este Agatha Smithsdale. A venit pentru slujba de fată în casă pe lângă Lady Jessica.

La Spider îi răspunde cu un glas ferm:

— Asta e tot, Rosie. Spune-i bucătăresei că vreau să o văd după aceea.

— Da, my lady, spune Rosie și iese acompaniată de foșnetul rochiei.

Înghit în sec și îmi ridic ochii, cu toate că dintr-odată pleoapele îmi par la fel de grele ca niște lespezi de piatră.

La Spider mă studiază în tăcere ceva vreme, cu buzele strânse cu un aer neîndurător:

— Presupun că Rosie ți-a spus deja tot ce trebuie să știi despre slujba aceasta. Salariul este de doisprezece dolari pe lună și vei avea o jumătate de zi liberă în fiecare săptămână și o zi liberă pe lună. Face o pauză și eu dau din cap în semn de aprobare. O expresie de iritare îi străbate fața și mă întreb de câte ori a recitat acest discurs: Nu știu cu ce fel de case ești tu obișnuită, însă aici ne așteptăm să te prezinți întotdeauna cu un aspect îngrijit și curat și să fii pregătită ori de câte ori fiica mea sau eu vom avea nevoie de tine.

— Da, my lady, reușesc să murmur.

— Am vrut o cameristă franțuzoaică pentru fiica mea. Și tu ești americană. Și în plus, nu ai recomandări, zice brusc și întorsătura pe care o ia acum conversația mă surprinde, deși într-un fel mă așteptam la asta. Toată situația este neobișnuită și inacceptabilă, în general, continuă ea.

— Eu...

Își înclină capul și decid că e mai bine să-mi țin gura.

— Fiul meu Liam s-a pus chezaș pentru tine, zice încrețindu-și buzele. Habar nu am ce a găsit la tine. Tot ce știu este că ești aici și că măcar *arăți* respectabil.

E de mirare pentru mine, știi, însă consider că de data aceasta sarcasmul nu ar fi răspunsul cel mai potrivit.

— Mulțumesc, my lady, spun, mușcându-mi obrazul pe dinăuntru ca să nu las vreo inflexiune să răzbată.

Mă privește tăcută încă o clipă:

— În casa aceasta îți vei vedea de treburile tale. Nu vei discuta despre ceea ce se petrece aici cu nimeni *din afară*. Ți vei ține gura închisă. Sunt o stăpână bună. Dar la fel de bine pot fi și neiertătoare. Ai înțeles?

Dau din cap și mă întreb în sinea mea dacă și celorlalte fete le-a servit același discurs și cât de strâmtorâte erau de nu s-au năpustit pe ușă afară de cum au avut ocazia. Și pe urmă îmi dau seama că ar fi fost cu neputință ca Livie să fi furat ceva de la femeia asta și să fi scăpat cu viață. Trei minute în prezența ei sunt mai mult decât de ajuns pentru a-mi confirma spusele bucătăresei și o dovadă mai mult decât grăitoare că Horace și Rosie m-au mințit în legătură cu predecesoarea mea.

Dintr-odată totul se termină. La Spider revine la examinarea registrului de pe birou și eu aproape că mă prăbușesc de ușurare când scap de privirea ei înfricoșătoare.

— Poți să pleci, îmi zice.

Fac o plecăciune, dar nu pare să bage de seamă. E ca și cum m-aș fi estompat, făcându-mă totuna cu tapetul.

— Da, my lady, spun din nou.

Și am senzația că voi repeta propoziția asta de nenumărate ori.

Închid ușa încet în urma mea și răsflu adânc, întrebându-mă când își va relua inima mea ritmul obișnuit al bățăilor. Dar pe urmă un hohot de râs nestăpânit mă face să dau uitării ultimele cinci minute.

— O, domnule, vă pricepeți de minune să învărtiți o fată.

Vocea lui Rosie este înaltă și ușoară și aeriană, de parcă imită pe cineva. Mă furizez pe hol pe vârfurile picioarelor, mă opresc în fața ușii întredeschise și arunc o privire înăuntru.

Domnul Tynsdell valsează cu Rosie în ceea ce pare a fi un salon plin până la refuz cu canapele și mese. Îi urmăresc și văd cum evită în ultima clipă să

dărăme o lampă și o măsură, după care trec învârtindu-se pe lângă micul pian. Rosie își ține capul dat pe spate, părul blond îi flutură liber și de atâta râs gura ei căscată, roșie ca focul, arată ca un cerc, în timp ce domnul Tynsdell își tot înalță și își coboară sprâncenele, strâmbându-și buzele în ceea ce mie mi se pare a fi o grimasă înfricoșătoare, însă Rosie scoate un țipăt de încântare și amândoi se prăvălesc pe covorul auriu împletit din fața șemineului.

— Gata, gata, chicotește ea, ferindu-și fața într-o parte în timp ce el o mozolește, adulmecând-o ca un câine.

Într-un târziu, se saltă amândoi în șezut, iar ea își trece degetele prin păr. În numai câteva secunde, își netezește șuvițele rebele și le vâă înapoi sub bonetă.

Rosie și domnul Tynsdell?

— Să-ți fie învățătură de minte, zice domnul Tynsdell, și sprâncenele i se ridică și coboară din nou. E ca și cum... s-ar parodia pe el însuși.

Și dintr-odată simt cum un val de răceală mă cuprinde.

Acesta nu este de fapt domnul Tynsdell.

Nu apuc însă să-mi testez teoria, căci Rosie spune:

— O, domnule, tare mult îmi place când mă pedepsiți în felul ăsta. Clipește des din gene și chicotește în clipa în care el se apleacă spre ea: Vă rog. Nu aș putea să îl sărut. Nici măcar de dragul dumneavoastră.

Domnul Tynsdell se trage în spate și își împinge falca înainte, de parcă ar fi fost plesnit.

— Știam că iubirea ta nu e decât de suprafață, zice cu vocea lui profundă și sonoră.

— Știți bine că nu este așa, murmură Rosie, apropiindu-se de el.

În clipa aceea clopoțelul sună strident. Rosie se ridică în picioare cu greu și își scutură rochia.

— Mama dumneavoastră, rostește ea cu un glas complet diferit, îi trimite o beza majordomului și se repede către șemineu.

O privesc încruntată cum dispare în spatele unei tapiserii înalte din podea până în tavan, înfățișând, din câte văd, un grup de vânători ce urmăresc un inorog de un auriu strălucitor printr-o pădure deasă și întunecată. Urmează un zgomot ușor, ca de râcâit, apoi se așterne tăcerea.

Domnul Tynsdell se ridică încet în picioare și schițează câțiva pași de dans,

apoi o pâclă cenușie se înalță din centrul pieptului său.

Liam pășește afară din corpul majordomului la fel de netulburat de parcă ar ieși pe o ușă. În clipa următoare, corpul domnului Tynsdell se prăbușește la podea ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate.

— Te simți bine, bătrâne? întrebă Liam cu vocea lui obișnuită. Ai nevoie de ajutor?

Domnul Tynsdell se uită în sus la el cu ochii înceteșoși. Clipește mărunț o dată, de mai multe ori, și dă să se ridice în picioare. Îmi mușc buza de jos. Nu s-a purtat prea drăguț cu mine, dar vederea expresiei lui pierdute și a slăbiciunii sale trezește în mine un sentiment de oripilare.

Dar oribil este rânjetul afectat ce se lățește pe fața lui Liam. Îmi încleștez pumnii: pentru a șaptesprezecea oară îmi doresc să nu îmi fi pierdut abilitatea de a arunca foc. Pentru că, dacă nu ar fi fost așa, în clipa asta aș fi transformat toată casa într-un adevărat iad.

— Îmi cer scuze, domnule. Probabil... că am leșinat, zice domnul Tynsdell cu un glas vlăguit.

— Muncești prea mult, spune Liam. Lasă, o să pun eu o vorbă bună pe lângă stăpânii casei, adaugă, apoi izbucnește în râs. Domnul Tynsdell zâmbește slab, de parcă ar mai fi auzit glumița asta. Pornesc amândoi spre ușă.

Mă reped pe hol și dau buzna în prima încăpere, rugându-mă în gând să fie goală. Din fericire, este. Se pare că am nimerit în bibliotecă. Pe trei dintre pereți se aliniază rafturi cu cărți. Al patrulea perete este ocupat de un șemineu la fel de masiv ca toate celelalte pe care le-am văzut în casa asta, încadrat și el de tapiserii înalte de la podea până în tavan. Cu orice altă ocazie, m-aș fi oprit să studiez cărțile, fără îndoială ediții princeps, dar acum îmi lipesc urechea de ușă închisă și aștept până ce de cealaltă parte a ei se lasă o tăcere adâncă. Abia apoi scot capul. Holul e gol. Crăp ușă și mă strecor înapoi în salonul din care Liam și domnul Tynsdell tocmai au plecat. Toată atenția îmi este acum îndreptată către tapiseria după care a dispărut Rosie.

Mă uit cu simpatie la inorogul auriu și remarc expresia schimonosită de cruzime brodată pe fețele tuturor vânătorilor, apoi ridic marginea tapiseriei și mă strecor în spatele ei, așa cum o văzusem pe Rosie făcând. Simt în nas un început de strănut, întind brațele prin beznă și dau cu vârfurile degetelor peste

ceea ce pare a fi un panou din lemn. Este o ușă sau așa ceva. O împing și cedează sub mâna mea. O pală rece mă izbește peste față și pășesc înainte. Îmi croiesc drum printr-un soi de tunel din piatră îngust și umed, acompaniată de un clipocit ușor, până ce spațiul se lărgeste brusc și mă trezesc într-un fel de chilie pătrătoasă. O lumină difuză se strecoară peste dalele de piatră, venind dinspre un grilaj montat în perete, la nivelul ochilor.

Rămân o clipă nemișcată, apoi mă apropiu în vârful picioarelor și îmi lipesc fața de barele negre. Ceea ce văd este biroul lui La Spider. Din câte se pare, mă găsesc într-un tunel ascuns în zidul aflat vizavi de șemineu. Dacă mă aplec, pot să zăresc exact locul în care stătusem cu numai câteva minute înainte. Și profilul lui La Spider. Stă în continuare așezată pe scaun, de data asta scriind ceva repede pe o foaie albă de hârtie, cu un toc de sticlă. Îmi mușc buzele. Deși nu îi pot vedea toată fața, din felul în care își ține capul, din mișcările sacadate ale brațului cu care scrie și din linia rigidă a gâtului îmi dau seama că e furioasă. Furioasă foc.

Se aude un ciocănit ușor în ușă și La Spider își înalță capul.

— Intră, intonează, și din punctul meu de observație văd cum clanța se mișcă și o față pătrunde în încăperea. Face trei pași în față și se oprește.

— Mamă, zice ea pe un ton inexpresiv.

O examinez fascinată pe Jessica Knight. S-ar zice că Liam a monopolizat tot ce este mai frumos în familie, căci sora lui este micuță de statură și cam îndesată, iar părul castaniu abia dacă lucește în lumina palidă a candelabrului. Fața ei este de culoarea zăpezii murdare, dar aș putea să pun pariu că asta are mai degrabă de-a face cu faptul că stă în fața mamei sale, și nu cu tenul ei, așa cum arată de obicei.

— Stai jos, îi poruncește La Spider. Jessica nu apucă să răspundă, căci un scaun gol traversează încăperea și aproape că o pocnește peste fluierul piciorului.

Fața Jessicăi se albește și mai tare, căpătând o nuanță încă și mai dezagreabilă. Însă ceea ce rostește mă ia prin surprindere:

— Îmi vei permite să mă așez de bunăvoie, mamă, sau ai de gând să mă îndeși pe scaun ca pe o păpușă?

— Nu mă provoca, răspunde La Spider pe tonul ei controlat.

Jessica își înfioaie grațios poalele rochiei bleumarin și se așază, de parcă ar fi fost invitată să servească o ceașcă de ceai. Își ridică bărbia rotundă și o privește fix în ochi pe mama ei. Fără să vreau, simt admirație față de ea.

— Am auzit că în weekendul acesta ai încercat să rupi logodna cu Edward Newcastle. La Spider își plimbă degetele peste tocul din sticlă.

— Cum de ai auzit...? O, nu contează. Oricum, știam că vei afla. Și da, am reușit. Nu ne mai căsătorim, vocea Jessicai este la fel de inexpresivă, însă văd cum își frământă tivul rochiei.

La Spider împinge scaunul, se ridică și se îndreaptă către o măsuță așezată într-un colț al camerei. A ieșit din raza mea vizuală, însă pot să aud clinchetul ușor al cristalului și clipocitul lichidului care se revarsă în pahare. Pe urmă, cu un foșnet elegant de rochie, se întoarce și o văd ținând două pahare pline cu un lichid întunecat. De culoarea ruginii. Sau a sângelui învechit.

— Și de ce, mă rog, ai încercat să rupi logodna? întreabă Lady Knight, întinzându-i unul dintre pahare fiicei sale. Aparent s-a hotărât să nu ia în considerație afirmația fetei cum că reușise să împiedice căsătoria.

Jessica tace, apoi întinde mâna și ia paharul, dar nu soarbe din el. În schimb, examinează conținutul și zâmbește ușor:

— Dacă totuși vrei să știi, mamă, cred că este un bărbat respingător. Sau poate că îl găsesc respingător pentru că tu dorești cu tot dinadinsul să mă mărit cu el. A doua oară când rostește cuvântul *respingător*, își înalță privirea și se uită direct în ochii lui La Spider, care stă aplecată spre ea.

La Spider își întoarce capul și se holbează preț de o clipă la perete. Apoi, ca o săgeată mică, stiloul de pe biroul ei țâșnește în aer și se oprește cu vârful ascuțit la câțiva milimetri de ochiul drept al Jessicai.

Scot un gâfâit.

— Dacă mă desfigurezi, mamă, cine crezi că va mai dori să mă ia de soție? Toți umblă după banii tăi, știu asta, însă mă îndoiesc că toată bogăția ta ar putea convinge vreun bărbat să se însoare cu o femeie pe jumătate oarbă, zice Jessica, apoi își coboară vocea într-o șoaptă prefăcută. Și ce ar zice lumea? Gesticulează către toc, care atârână în continuare suspendat în aer deasupra feței ei, și-și trece un deget peste vârful lui ascuțit.

Buzele roșii ale lui Spider se lătesc într-un rânjel:

— Poate că ai dreptate. Însă există și alte modalități de a te desfigura, unele mai puțin vizibile. Stiloul coboară, sfredelind aerul, la nivelul inimii Jessicăi, și La Spider se îndreaptă spre scaunul ei din spatele biroului. Profesorul tău de muzică, domnul Finnegan, pare cam bolnav de dragoste în ultima vreme.

Jessica îngheață în scaun:

— Nu... nu știu despre ce vorbești, bâiguie ea într-un târziu.

— Nu? La Spider își așază paharul pe birou, apoi ia o foaie de hârtie mică pătrată de culoare crem. O clatină în aer, ținând-o între degete ca pe un pește prins în undiță. *Draga mea Jessica*, începe ea să citească împruscând cuvintele. *Este târziu în noapte și eu stau treaz. Nu mă pot gândi decât la tine. La ochii tăi, la...*

— Oprește-te, strigă Jessica. Are obraji îmbujorați ca doi iriși roșii și s-a ridicat pe jumătate din scaun.

Stiloul stă nemișcat în aer.

La Spider își înalță ochii din scrisoare și-și arcuiește o sprânceană:

— Trebuie să recunosc, domnul Finnegan este destul de... înfocat.

— Cum de ai pus mâna pe scrisoare? Nimeni... Ar fi trebuit să o ard..., se bâlbâie Jessica și cade înapoi în scaun.

— Chiar ai impresia că poți să ascunzi ceva de mine? o întreabă La Spider cu un glas blând și plin de compătimire. Stiloul dansează acum vesel, ca în bătaie de joc. În sănătatea ta și în sănătatea domnului Finnegan; să sperăm că nu îl va părăsi prea curând, adaugă ridicând paharul și sorbind jumătate din conținut. Își arcuiește iarăși o sprânceană: Tu nu bei?

Jessica își examinează paharul:

— Nu, mulțumesc, mamă. Nu prea mă dau în vânt după... licoarea asta veche pe care se pare că tu și cu Liam o prețuiți foarte tare.

La Spider ridică din umeri, apoi soarbe din nou din pahar:

— Eu, în schimb, găsesc că îmi oferă multă bucurie de a trăi, multă vitalitate.

Studiez fața Jessicăi. De la distanța la care mă aflu nu reușesc să-mi dau prea bine seama, însă am impresia că pe obraji îi curg lacrimi.

— Se pare că ți-ai cam epuizat din nou resursele, mamă. Ce o să faci? Doar n-o să poți să pierzi la nesfârșit slujnice, chiar dacă nu au familie. Oamenii vor începe să bârfească. N-a fost Livie a patra care a dispărut brusc?

— Nu ar fi trebuit să moară, zice La Spider pe un ton degajat. Totul s-a

întâmplat din cauza încăpățânării tale.

— Încăpățânare? întrebă Jessica scoțând un hohot scurt de râs.

— Ajunge, spune La Spider și azvârle cu o mișcare iute scrisoarea în foc.

Flăcările mistuie hârtia în câteva secunde. O urmăresc pe Jessica cum își închide ochii pentru o clipă, apoi îi deschide din nou. Revine la expresia ei goală, impasibilă.

— Lui Edward Newcastle i se va da de înțeleș că nu ești decât o tânără cam prostuță, zice La Spider, apoi se oprește și-și privește fiica. Ceea ce este cât se poate de adevărat, de altfel. Va pricepe că te-ai lăsat copleșită de o criză de nervi și că logodna n-a fost, prin urmare, anulată. *Iar tu nu vei mai încerca să o rupi din nou.* E limpede?

Jessica se uită în jos la tocul ascuțit ca un pumnal ce stă în continuare suspendat deasupra inimii ei. Întinde brusc mâna, îl înșfacă și-și trece cu o mișcare rapidă vârful ascuțit peste brațul dezgolit. Sângele țâșnește la suprafața pielii și se scurge peste marginile răni. Apoi Jessica spune pe un ton jos, lipsit de orice emoție:

— Pe toate elementele, cât mi-aș dori ca toate puterile astea ale mele să dispară. Să nu fiu cu nimic diferită de oamenii obișnuiți pe care îți place atât de mult să-i folosești.

La Spider se holbează la fiica ei și profilul îi este complet senin:

— Vindecă-ți rana, zice ea calm. Înainte să îmi strici covorul.

Jessica ridică din umeri și își apasă mâna dreaptă peste firicelul de sânge. Apoi își retrage mâna și își șterge palma de rochie.

La Spider oftează și spune:

— Mai este cazul să îți amintesc că Edward Newcastle este o stea politică în plină ascensiune? Și că într-o zi, cu ajutorul nostru, va deveni președintele acestei țări? E cazul să îți amintesc câtă putere vom dobândi noi atunci? Orice fată ar fi fericită să se afle în locul tău.

— Și ar regreta cât de curând, murmură Jessica, după care își închide ochii, ca și cum ar fi epuizată. Acum pot să plec?

— Da, spune La Spider, revenind la hârtiile de pe birou, în timp ce Jessica se ridică de pe scaun târșându-și picioarele. A, era să uit, adaugă La Spider pe un ton mai lejer.

Jessica se oprește în fața ușii, dar fără să se întoarcă.

— Am angajat o nouă slujnică pentru tine.

— Mă întreb cât timp va rezista. Până ce Liam o va omorî într-unul din *experimentele* acelea ale lui, spune Jessica, iar eu nu mă pot decide ce anume mă oripilează mai tare: cuvintele ei ca atare ori felul nepăsător în care le rostește.

— Ei bine, dacă așa se va întâmpla, nu vom avea decât să angajăm o alta, replică La Spider aproape absentă, alegând un nou toc și trăgând o nouă foaie de scris dintr-o cutie aurie de pe birou. După care își înalță capul și se uită îndelung la focul din șemineu. Din câte se pare, zice ea, noua slujnică nu are rude, ceea ce este important. În viața mea nu voi mai angaja vreo cameristă cu familie. E *așa* o bătaie de cap!

— Vrei să zici că e o bătaie de cap să le ucizi și pe urmă rudele să vină să te ia la întrebări? Da, înțeleg cât de tare te-ar deranja așa ceva, mamă, comentează Jessica pe un ton sec.

La Spider își flutură mâna în aer de parcă ar alunga o muscă, apoi își întoarce privirea spre birou. Jessica dă să deschidă gura ca să adauge ceva, dar se răzgândește, așa că deschide ușa și iese din cameră.

Îmi țin dinții încleștați ca să nu scot vreun țipăt. De acum îmi este clar de ce Horace a insistat atât de tare să mă aducă la Rosie după ce i-am povestit că nu am rude, și de ce Liam a părut și el așa de interesat să mă angajeze. Și mai înțeleg și pentru ce lui Rosie nu a părut să-i pese că el flirta cu mine în bucătărie.

Până ce Liam o va omorî într-unul din experimentele acelea ale lui.

Mă pomenesc rugându-mă în gând ca Talentul împrumutat de a împietri oamenii să nu mă părăsească tocmai acum, când voi avea cel mai tare nevoie de el.

UNSPREZECE

Ies în fugă din hol cu mâinile întinse în față, de parcă aş fi oarbă, până ce mă izbesc literalmente de uşiţa cu grilaj. Mă zbat să dau la o parte tapiseria din lână moale şi mă trezesc din nou în bibliotecă, aceasta fiind în continuare, din fericire, goală. Pe urmă mă reazem de un raft cu cărţi şi mă holbez la şemineul în care nu arde niciun foc. Dawn ori Lily, cele două fete în casă, l-au curăţat probabil azi-dimineaţă, căci nicio fărâmə de cenuşă nu se zăreşte pe marmura imaculată. Nu pot sta locului şi mă îndrept spre ferestrele mari cu mai multe geamuri care ocupă o latură a încăperii. Amurgul se strecoară de-a lungul pervazurilor, adunându-se pe margini şi ridicându-se pe sub copacii din Madison Square Park. De-a lungul străzii, felinarele au prins viaţă. Zgomotul este blocat în cea mai mare măsură de ferestre, însă în depărtare se aude totuşi slab scârţâitul roţilor trăsurilor şi un sunet de clopot pe care îl identific ca venind de la un vânzător ce trage după el un cărucior. Chiar şi în amurg pot desluşi într-un colţ al căruciorului o pereche de foarfeci strălucitoare şi un cuţit. Din loc în loc, omul se opreşte, îşi duce mâinile la gură şi strigă: „Ascult lame, foarfeci, cuţite!” îl urmăresc înaintând pe stradă, apoi ochii îmi alunecă înapoi.

Un bărbat stă în colţul străzii, vizavi de casă. Este înveşmântat într-o haină neagră şi aşteaptă poziţionat imediat în afara cercului de lumină aruncat de felinar. Pe strada animată el este singura siluetă nemişcată. Ceva anume în alura lui mă face să mă gândesc că stă de ceva vreme acolo. Mă aplec în față şi-mi întind gâtul, dar fără folos. Nu-i pot desluşi trăsăturile feţei. La început mă gândesc că este Alistair. Numai că bărbatul poartă baston şi pare mai scund şi mai îndesat decât Alistair. În clipa aceea omul îşi ridică ochii şi se uită drept spre mine. Iar felinarul se stinge brusc.

Mă retrag de la fereastră şi mă las să cad într-un scaun tapisat în piele.

Capul mi se învârte, iar când îmi apăs mâna peste ochi, aproape că amețesc. Imagini cu La Spider și tocul ei zburător, cu brațul sângerând al Jessicai care o clipă mai târziu nu mai sângera, cu domnul Tynsdell și Rosie valsând în jurul salonului și cu Liam care iese din corpul majordomului mi se învălmășesc pe sub pleoape și simt cum creierul mi se umflă în interiorul craniului.

— Concentrează-te, Tam, mormăi în barbă, și imaginile licăresc, apoi pălesc. OK. Deocamdată am descoperit că Alistair nu a pătruns încă în casa familiei Knight. Asta e bine. Mai departe: Liam și cu La Spider experimentează și leucid pe fetele în casă și le beau sângele. N-am cum să știu dacă sunt capabili să controleze oamenii, așa cum o făcuse Alistair cu sora mea. Și presupun că nu începuseră să experimenteze pe oameni înzestrați cu Talent.

Cel puțin nu pe moment.

Fără să-mi dau seama, mă ridicasem în picioare și începusem să mă plimb de colo-colo prin bibliotecă. Acum mai mult ca oricând trebuie să-mi găsesc rudele și să le previn. Înainte ca Alistair să apuce să ne viziteze din nou.

Gabriel.

Pe de o parte, în clipa asta mi-ar fi de mare folos un ajutor de genul celui pe care Gabriel îl poate oferi. Pe de altă parte, dacă La Spider și Liam pun ghearele pe el...

Există și alte modalități de a te desfigura, unele mai puțin vizibile. Vocea lui La Spider îmi răsună în cap. Dacă e în stare să-i facă așa ceva propriei fiice, cine știe de ce ar fi capabilă cu alții?

Îmi înfig degetele în tâmples și mă opresc lângă un perete acoperit de rafturi cu cărți. „Nu te pot lăsa să intervii”, rostesc cu voce tare, ca și cum Gabriel s-ar afla în fața mea. Rowena a bătut probabil în retragere. Ba nu, trebuie că a încercat totuși să-și folosească Talentul pentru a-l determina să rămână în secolul XX; altfel, el ar fi acum aici. Există însă și posibilitatea să se răzgândească și să nu-și mai exercite Talentul asupra lui. *Concentrează-te, Tam, concentrează-te.*

Îmi readuc în minte cuvintele bunicii și caut alinare în ele. *Tu hotărăști dacă să permiți sau nu unei persoane să își manifeste Talentul asupra ta. Depinde numai de tine.* Închid ochii și îmi revărs întregul Talent într-o mantră tăcută. *Nu mă găsi, nu mă găsi, nu mă găsi. Nu cedez, nu cedez, nu cedez.*

Traversez încăperea spre ușă, cu vorbele acestea răsunându-mi în mine.

— Scoală-te, Tam, mă întâmpină de dimineață vocea, enervant de veselă, a Agatheii.

— Uhm, mormăi și mă rostogolesc pe o parte ca să scap de prezența ei. Îmi trag cuvertura peste cap. Dar picioarele goale îmi îngheață instantaneu, iar cuvertura pare dintr-odată mai subțire decât o știu.

— Scoală-te sau o să întârzii chiar din prima zi, insistă Agatha, și glasul i se pierde în zgomotul picăturilor ploii ce răpăie în geamuri. Cuvertura este smulsă de pe mine și o durere mă săgetează în partea de sus a brațului.

— Au! strig, săltându-mă în fund pe pat. Ce...?

Rosie stă aplecată peste patul meu, complet îmbrăcată în uniforma ei neagră, cu fața proaspăt spălată și părul pieptănat și strâns într-un conci la spate.

Mă frec pe braț, holbându-mă la semnele roșii rămase pe piele:

— Mersi, murmur.

Ridică din umeri:

— Doar nu vrei să întârzii chiar din prima zi de lucru, nu-i așa? Peste cincisprezece minute Lady Jessica va cere cana cu ciocolată pe care o bea în fiecare dimineață, așa că grăbește-te.

Oftez și îmi așez picioarele pe podea, după care le retrag brusc în căldura înșelătoare a patului. Aparent, patronii bogați din secolul al XIX-lea nu cred în chestiuni mărunte, de genul încălzirii camerelor servitorilor. Clipesc mărunț din ochi și îmi ridic privirea spre fața de acum deloc înțelegătoare a lui Rosie, apoi spre patul ei frumos făcut. Și în care, este limpede, nu a dormit azi-noapte.

Mă duc împleticit spre lavoar și vărs câțiva stropi de apă din urciorul smălțuit în lighean. Așez urciorul la loc. N-are rost să mai trag de timp. Îmi vâr mâinile în apa rece ca gheața și mă stropesc pe față o dată, de două ori. Icnesc și întind mâna spre prosopul subțire din bumbac ce pare total incapabil să usuce ceva. Mă șterg pe față, mai degrabă ca să-mi pun sângele în circulație, apoi mă îndes căscând în haine.

Rosie mă urmărește impasibilă și în cele din urmă, când mă răsucesc spre ea, dă din cap o dată.

— Îi duci cana de ciocolată domnișoarei Jessica și după douăzeci de minute te întorci să o ajuți să se îmbrace. La ora zece fără un sfert are oră de muzică în salon, așa că o bluză pe talie și fusta ei albastră sunt tocmai potrivite. Pe urmă va lua masa de prânz cu doamnele de la societatea de caritate, așa că cel mai probabil va alege o rochie din lână gri. După-amiaza se va plimba cu trăsura și poate că va face niște cumpărături, deci își va pune peste rochia gri de lână pelerina purpurie și mașonul de blană, iar diseară are bilete la teatru... Mă ascuți sau ce faci? își pune Rosie o mână în șold.

Nu mă pot aduna. Ochii îmi fug spre ferestruica dormitorului, în căutarea colțului de stradă unde stătuse bărbatul acela cu o seară înainte. Crâmpeie din visele de peste noapte mi se preling prin minte.

— Agatha!

Tresar.

— Da-da. Lână gri, mașon de blană, fusta albastră, am înțeles. Lecția de muzică, prânzul cu doamnele de la caritate, plimbare cu trăsura, cumpărături, teatru.

Ce viață grea, îmi zic în sinea mea.

Rosie se încruntă la mine.

— O să mă descurc, îi spun. Își dă ochii peste cap, iar eu mă hotărâsc să mă abțin să o întreb când voi avea ziua liberă.

Nu pare momentul potrivit pentru o asemenea întrebare.

Nu mi-e deloc ușor să intru în dormitorul Jessicai ținând în echilibru o tavă mare cu o ceașcă, o farfurioară și o cană umplută cu ciocolată caldă, ca să nu mai vorbesc de coșul plin cu pâine și de farfuriile cu unt și gem. Dar reușesc, cu toate că la un moment dat cana se clatină și ceașca zdrăngăne pe farfurioara ei.

— Bună dimineața, Lady Jessica, spun pe un ton inexpresiv, despre care îmi imaginez că este folosit de fetele în casă.

M-am hotărât că trebuie să-mi joc rolul cât pot de bine. Arunc o privire în direcția patului, așteptându-mă să o văd clipind somnoroasă spre mine. Dar patul este gol. Jessica stă în picioare lângă șemineu, unde focul fusese probabil făcut mai devreme în dimineața asta de către Dawn ori Lily. Și este complet

îmbrăcată. OK, foarte bine, asta îmi ușurează munca; oricum mă întrebasesem cum aveam să mă descurc cu copcile și nasturii și toate mărunțișurile alea.

Așez tava pe o măsuță și spun:

— Sunt noua dumneavoastră...

— Da. Știi cine ești, Agatha Smiterdone. Degetele ei frământă o foaie de hârtie.

— Smithsdale, o corectez eu, însă Jessica abia dacă se mărginește să dea din cap.

Se îndreaptă spre șemineu, apoi se răsucește brusc și pornește către mine. Fac un pas în spate. Mi-e greu să împac imaginea pe care o văd acum cu cea a fetei pe care o spionasem în biroul mamei sale. Se mișcă neîncetat și debordează de energie. Se oprește la câțiva pași de mine și îmi studiază cu atenție fața. Aștept să mă furnice pielea, semn că încearcă să-și folosească Talentul asupra mea, dar nu simt nimic. În plus, din câte am înțeles, Talentul ei constă în abilitatea de a vindeca, așa că, dacă nu cumva dorește să îmi tămăduiască zgârietura de pe degetul mare, căpătată atunci când încercasem să deschid ușa, nu văd ce altceva ar putea face.

— Am nevoie de ajutorul tău, zice într-un târziu.

Clipesc mărunț:

— Desigur, my lady. Vreți să vă schimbați rochia... sau coafura? adaug cu voce slabă examinându-i cocul neglijent. Nu este, în mod cert, vreunul din stilurile de coafat pe care le-am învățat de la Rosie.

Clatină din cap, deși își duce o mână la păr, ca pentru a verifica dacă a rămas strâns în vârful capului:

— Trebuie să ies din casă fără să mă vadă nimeni.

— Oh, zic eu de acum ceva mai interesată. Arunc o privire în spate, către ușa pe care am reușit să o închid împingând-o cu șoldul.

— Dar lecția de muzică începe peste...

Flutură în aer mâna în care ține foaia de hârtie, făcându-mi semn să tac:

— Am anulat-o. Fără știința mamei.

— Ce doriți să fac? întreb, încercând cu grijă să ignor aburii cu miros de unt ce se înalță din coșulețul pregătit pe masă. Când coborâsem în bucătărie, domnul Tynsdell mă informase pe un ton tăios că întârzasem la micul dejun și

că trebuia să mă grăbesc să-i duc mâncarea sus domnișoarei Jessica.

— O să ies din casă prin ușa din spate. Vreau să o iei înaintea mea ca să verifici dacă e drumul liber. Și după aceea – trage ea aer în piept și adaugă cu glas tremurător –, după aceea voi vrea să mă însoțești. Să vii cu mine... Nu-și termină fraza și clipește iute din ochi. Își revine și continuă: E clar?

Nu sună propriu-zis a întrebare.

Dau din cap în semn de încuviințare, iar Jessica ia o poșetută și un șal și se repede spre ușă.

— A, încă ceva, Agatha, zice în clipa în care ajungem la ușă. Știu că servitorilor le place să bârfească, dar dacă îndrăznești să spui cuiva..., zice mijindu-și ochii la mine.

Dintr-odată am o senzație stranie, cum că și-a petrecut toată dimineața repetând aceste vorbe în fața oglinzii. Așa că îmi iau o expresie intimidată.

— Sigur că nu, my lady, murmur.

Își mușcă buza, dă din cap o dată și mă împinge să pășesc în fața ei.

Ne prelingem de-a lungul holului cufundat în liniște de la etajul întâi al casei, și zgomotul pașilor noștri este înăbușit de carpetele groase de culoarea castanei, apoi coborâm în grabă scara lată. Deocamdată totul merge ca uns. Traversăm holul de la intrare decorat în auriu și alb, care sclipește în lumina soarelui de dimineață, și dinspre ușa din stânga răzbat slab câteva hohote de râs.

— Mama are invitate doamnele de la club, șoptește Jessica. Nu le poate suferi, dar... oricum, nu contează. Mai repede, șuieră spre mine când vede că mă opresc.

În cele din urmă, ajungem la ușa din spate. Jessica îmi face semn să ies eu prima, după care mă urmează îndeaproape, așa încât îi simt răsuflarea pe ceafă.

— Nu e nimeni? șoptește, iar eu dau din cap și ne strecurăm pe ușă afară, închizând-o foarte încet în urma noastră.

— Unde mergem? întreb cu răsuflarea un pic tăiată.

Jessica traversează o alee și se repede în stradă, evitând în ultima clipă o trăsură trasă de doi cai:

— La circ, îmi răspunde gâfâind.

— Intrați, intrați, domni și doamne, zbiară un bărbat într-o haină întunecată. Stă cocoțat pe o ladă pentru sticle cu lapte și deasupra sa e atârnat un banner în culori strălucitoare. MULT ÎNDRĂGITUL CIRC AL FAMILIEI TIMMONS e scris cu litere aplecate, albastru cu auriu. Măinile bărbatului se mișcă iute, schimbând bancnote și monede cu bilete, iar Jessica se oprește. Se întoarce și cercetează din priviri mulțimea, după care rămâne nemișcată și pare că se holbează la un tânăr îmbrăcat într-un costum negru. Tânărul și-a scos melonul și-și face vânt cu el, cu toate că o adiere rece a pornit să sufle.

— Domnule Finnegan, strigă Jessica tare, și îmi amintesc numele pe care mama ei i l-a azvârlit în față în birou.

— Jessica, spune bărbatul și se îndreaptă către noi aproape în fugă. Credeam că nu mai vii.

— Nu aveam de gând, răspunde ea bătoasă, ferindu-și un pic fața. Dar am primit scrisoarea ta... și... Uite, zice, și își duce brusc pumnul închis către el. O expresie de uimire traversează chipul bărbatului, care întinde brațul. O mică broșă sclipitoare cu camee trece din mâna ei în mâna lui.

— Nu... înțeleg.

— Ba înțelegi, zice ea, privindu-l acum drept în ochi. S-a terminat, William. Nu mai pot continua.

— Dacă e vorba de familia ta, să știi că pot să...

— Sunt logodită! cuvintele ei par dăltuite în piatră.

— Bine, dar ai zis că ai rupt logodna. Vocea lui se sparge și el îi studiază trăsăturile ferme. Se oprește din vorbit o clipă și ochii îi fug către mine. Mă uit în jos: Măcar lasă-mă să te duc la circ, Jessica. O oră. Este tot ce îți cer. Te rog, șoptește, și Jessica dă să deschidă gura.

Duhorile de rumeguș și transpirație umplu aerul, însoțite de un miros de ars. Mă uit într-o parte și urmăresc cum un bărbat pe jumătate dezbrăcat, pictat cu niște semne albastre, înghite o torță întreagă, acompaniat de icneli din partea mulțimii. Sper din toată inima că izul de ars nu vine de la el.

— O oră, spune Jessica într-un târziu. Agatha mă va însoți, adaugă cu o mișcare a capului.

— Aș putea să vă aștept aici, afară, my lady, protestez, disperată. Într-o oră

aș putea întreba cel puțin o sută de oameni dacă nu au auzit de o familie Greene.

— Nu, răspunde Jessica pe un ton rece.

Pentru o clipă mă gândesc că aș putea pleca, pur și simplu. Ce mi-ar putea face? Doar nu am Călătorit în timp până în anul 1887 pentru a pieptăna domnițe și a le călca rochiile de bal. Dar după aceea îmi amintesc că Alistair se va întoarce, inevitabil, la casa familiei Knight. Dacă voi reuși să îl împiedic să ajungă la temuta La Spider, va fi o mare realizare.

Dau din cap și îi urmez, cu trei pași în spate, în timp ce se îndreaptă către coada la bilete. Nu pot decât să sper că îmi vor cumpăra și mie un bilet.

Pătrund în părculeț și îi urmez îndeaproape, trecând pe lângă hoardele de oameni. Din câte îmi dau seama, nu ne aflăm decât la câteva cvartale sud și est de Hell's Kitchen⁴, care se întâmplă să găzduiască unul dintre talciocurile mele preferate. Dar judecând după oamenii îmbrăcați destul de ponosit și după șirul interminabil de depozite și cocioabe care mărginesc parcul – OK, știu, *parc* e mult spus, un mic spațiu verde mai degrabă –, zona nu seamănă deocamdată cu cartierul pe care îl știu.

Un grup de copii este adunat în fața unui țarc mic unde un elefant, cu un picior priponit de un țaruș înfipt în pământ, stă pe etichete din spate, aproape ca un om. O ceașcă de ceai roz cu alb i-a fost așezată în echilibru pe trompă și animalul își înalță și apoi își coboară trompa, de parcă ar sorbi din ceașcă, sub privirile copiilor.

— Fermecător, exclamă Jessica pe un ton vesel și fericit, apoi își scoate mâna din manșon și îl trage pe domnul Finnegan de mânecă și se opresc amândoi pentru a-l privi pe elefantul care acceptă din mâna îngrijitorului o felie de pâine pe care o vâra cu mare delicatețe în botul căscat.

Mulțimile bat din palme entuziasmate și ochii mei se îndreaptă în sus, spre un mic copac ce aruncă un pic de umbră peste țarcul prăfuit. O cioară mare și neagră stă cocoțată pe o creangă; își ține capul aplecat, cu ochii galbeni sticloși ațintiți în jos, către scena de sub ea. Nemișcarea păsării pare cel puțin bizară și mă holbez la ea mult timp, mutându-mi privirea abia în clipa când Jessica și

⁴ Cartier din Manhattan, New York (n. tr.).

domnul Finnegan înaintea, alături de un val de oameni, pe lângă cortul vopsit în dungi. Mă grăbesc să îi ajung din urmă, dar mă uit peste umăr. Cioara alunecă tăcută în jos, coborând de pe creangă, dă un ocol mulțimii și se așază pe vârful rotund al cortului dungat. Își îndreaptă ciocul în jos și se zgâiește la mine.

M-am săturat. Îmi împing mintea către ea și *trag* cu forță.

Scoate un croncănit speriat și zboară, apoi pe jumătate cade și pe jumătate dă din aripi, aterizând în lateral față de cort. Într-o frântură de secundă forma de pasăre se înceteșează și se alungește. În clipa următoare mă trezesc că mă uit la o fată de vârsta mea, cu părul lung și roșu căzându-i pe umeri. Se uită în sus spre mine, iar eu fac trei pași în față. Dar chiar atunci un copilaș se ivește brusc lângă mine și arată cu degetul spre fata căzută la pământ.

— Mama, mama, bolborosește el. Doamna aia. Era o pasăre. Și pe urmă...

O femeie îmbrăcată într-o rochie albastră peticită și cu un bebeluș ținut pe braț întinde mâna și îl pocnește pe băiat peste ureche. Cuvintele lui se transformă brusc într-un țipăt.

— Să nu mai fugi de lângă mine, zice femeia, aruncându-mi o privire hăituită. Vă cer iertare, domnișoară, murmură și îl trage după ea pe băiețelul care continuă să urle.

— Dar era o pasăre, repetă el scâncit.

Mă întorc cu spatele la ei și văd că fata s-a ridicat între timp în picioare și își scutură acum de praf rochia simplă cenușie. Părul îi cade peste față. Chipul, ușor spuzit de pistrui, îi este îmbujorat, fie de căldură, fie de emoție.

— Cine ești? o iau imediat la întrebări.

Își înclină capul spre mine și mă studiază cu ochii ei verzi-aurii:

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, zice într-un târziu.

— Te-am văzut cum te-ai transformat din pasăre în om.

Ridică din umeri:

— Ești sigură că asta ai văzut? Aparențele pot fi înșelătoare. Dincolo de vorbele rostite pe un ton nepăsător sesizez însă o umbră de curiozitate, ori de teamă, iar ochii ei nu mă părăsesc nicio clipă.

Ezit, pe punctul de a o întreba dacă are vreo legătură cu bărbatul pe care l-am văzut așteptând în colțul străzii. După care porumbelul îmi iese din gură:

— Ești cumva din familia Greene?

Nu răspunde și fața ei nu își schimbă expresia, însă își apleacă un pic pe spate partea de sus a corpului.

— Am dreptate, nu-i așa? zic, făcând încă un pas în față. Te rog, trebuie să vă văd pe toți. Toată familia. Este urgent. Sunteți în pericol.

Fata își mijeste ochii la mine:

— Vii aici cu Jessica Knight și vrei să mă previi în privința unui așa-zis pericol. Ceilalți nu au încredere în tine. *Un străin va sosi dintr-un timp îndepărtat, aducând sfârșitul nostru, așa cum îl cunoaștem noi.*

— E Alistair, nu eu! aproape că țip la ea.

— Alistair? întrebă fata.

— Ai văzut toate astea în carte, nu-i așa? Încerc să-mi amintesc exact cuvintele citite de bunica și de Rowena: Nu zice acolo, în carte, că un străin va sosi în oraș spre sfârșitul anului? Și că știe mai mult decât ar trebui să știe? Un străin. El. *Un bărbat.* Îl cheamă Alistair Knight.

Fata clatină din cap:

— Nu, nu zice decât că e vorba de o persoană străină care intră în casa familiei Knight. Și care va aduce cu ea moarte și distrugere.

— Nu e adevărat, șoptesc eu. După care îmi amintesc cum sora mea mă prevenise cât de greu este să citești cartea, să faci să apară pe hârtie chiar și numai câteva cuvinte. Din câte se pare, rudele mele din trecut nu zăriseră în carte decât că o persoană străină avea să vină în oraș. Te rog, insist acum. Trebuie neapărat să-ți întâlnesc familia. Unde locuiți? Spune-mi măcar atât.

— Agatha, strigă Jessica, iar mie îmi vine să țip: bun moment și-a ales și ea!

Nu mă întorc imediat, așa că Jessica mă strigă din nou: „Agatha!” De data aceasta cu o voce ascuțită și hotărâtă, un ecou al glasului mamei sale. Mă răsucesc și o văd stând, alături de domnul Finnegan, la intrarea în cort. Domnul Finnegan pare nedumerit, în timp ce ochii Jessicăi ard. Își înalță capul în ceea ce pare a fi un salut, însă gestul nu-mi este adresat.

Mă uit din nou la fata-cioară, care s-a retras acum câțiva pași, luându-și o expresie indescifrabilă. Își înclină capul scurt în direcția Jessicăi, după care își mută ochii spre mine:

— Te caut eu mai încolo.

Nu apuc să răspund, căci se face nevăzută în mulțime.

Mă răsucesc și mă duc spre Jessica. Șuieră nerăbdătoare la mine:

— Ce ți-a spus? Își ține ochii mijiți și dintr-odată îmi dau seama de asemănarea izbitoare cu mama ei.

Mă străduiesc din răputeri să par confuză:

— Cine? Domnișoara aceea? Am călcat-o pe picior și m-am oprit ca să-i cer scuze, bălăjesc iute un răspuns, sperând că nu a văzut-o pe fată transformându-se din pasăre în om. O cunoașteți? Întreb eu. Îmi pare rău, my lady, n-am vrut să fac nimic rău...

— Nu contează, îmi retează ea vorba și își îndreaptă iar atenția asupra domnului Finnegan.

Restul orei trece ca prin ceață. Abia dacă văd trapeziștii, caii săltăreți și dresorii de lei. Respectuoasă, mă țin la trei pași în spatele Jessicăi și al domnului Finnegan. *Te caut eu mai încolo*. Nu pot decât să sper că se va ține de cuvânt.

— Și acum încotro? Întreabă domnul Finnegan, gesticulând cu brațul liber în direcția întinderii mari acoperite de corturi verzi încă nevizitate. Jessica scutură însă din cap și-și mușcă buza.

— Trebuie să plec, spune într-un final. Probabil că se întreabă deja unde am dispărut și...

— Dar n-a trecut o oră, insistă domnul Finnegan, însă Jessica își smulge brațul de sub cotul lui.

Stă cu umerii încovoiați în fața lui.

— Ce importanță are? mormăie ea. O oră, o săptămână, un an – nu contează. Își îndreaptă spatele și face trei pași către mine: Hai, Agatha, trebuie să ne întoarcem acasă.

Încuviințez din cap, încercând să nu mă uit în direcția domnului Finnegan, care pare distrus.

— Jessica, murmură încetișor prinzând-o de mână. Jessica, te rog...

— S-a terminat, William, spune ea pe un ton plat. Pentru totdeauna. Te rog, nu încerca să mai iei legătura cu mine.

— Atunci ia asta, murmură și îi îndeasă iute broșa înapoi în palmă. Ca să nu mă uiți niciodată.

Jessica dă o dată din cap, apoi se îndepărtează ținându-și spatele drept ca un ac de cusut.

Îi arunc o jumătate de zâmbet stânenit lui William. *Crede-mă, e mai bine să stai cât mai departe de oamenii ăștia*, aproape că rostesc. Mă decid totuși să mai joc o vreme rolul de cameristă și o urmez pe Jessica.

Tace tot drumul cât străbatem străzile aglomerate, cu fața goală de orice expresie, și îmi dau seama că încercă să își reia masca obișnuită. Trecerea de la fața veselă și zâmbitoare de cu numai o jumătate de oră în urmă este uimitoare.

Îmi amintește de felul în care și eu îmi luam o asemenea mască ori de câte ori mă întorceam în casa părintească de la Hedgerow. Asta se întâmpla înainte să aflu că am Talent, pe vremea când crezusem că locul meu nu era în familie. Ideea că aș avea ceva în comun cu Jessica Knight este atât de stranie încât aproape că sunt recunoscătoare căruței trase de un cal care ne blochează calea, căci îmi abate pentru moment gândul de la asemănarea asta supărătoare.

Într-un final, ieșim de pe Madison și ajungem pe 27th Street cea relativ liniștită, cu șirul ei de case imaculate din piatră maronie. Nori de furtună se adună pe cer și vântul a început să se întetească, fluturându-ne poalele rochiilor. Ne apropiem cu precauție de intrarea din spate, dar nimeni nu pare să se afle prin preajmă la ora asta. Mă uit în sus și zăresc două păsări cocoțate pe ferestrele din față ale casei vecine. Îmi întind mintea spre ele și trag, însă nu se întâmplă nimic. Sunt niște păsări ca oricare altele.

— Casa noastră este... foarte diferită de cele în care ai lucrat până acum sau cel puțin așa îmi închipui, spune Jessica atunci când ajungem la poarta neagră.

— Nicio casă nu e precum celelalte, răspund pe un ton neutru. Arunc o privire peste umăr, însă strada este pustie, cu excepția câtorva trecători și a unei femei care împinge un cărucior pentru copii. Nicio cioară în copaci.

Mă uit apoi la Jessica; nu a făcut încă nicio mișcare ca să intre.

Ochii i se umplu de lacrimi și degetele i se încleștează în jurul broșei cu camee. Nu știu ce aș putea să spun, dar, înainte să apuc să zic ceva, o văd cum clipește o dată, de două ori, reluându-și aparența de calm.

— Poftim, zice vârându-mi broșa în palmă.

Mă holbez la fața de femeie gravată și la șuvițele de păr care i se unduiesc în

jurul gâtului. Fără să mă gândesc, apăs pe ac și capacul se deschide, dând la iveală un cesuleț. Un ticăit slab, aproape inaudibil, îmi mângâie urechile.

— E drăguță, nu-i așa? murmură Jessica, ținându-și ochii aplecați. A dat probabil pe broșa asta salariul lui pe o lună.

— Sunteți sigură că...?

— Păstrează-o, șoptește ea. Și ține minte sfatul meu, adaugă pe un ton blând. Pleacă din casa asta. Cât poți de repede. Și cu asta se strecoară pe poartă, nelăsându-mi altă opțiune decât să o urmez.

Reușesc cumva să trec peste ziua aceasta fără a comite greșeli majore. Adevărat, Jessica mi-a smuls o jupă din mâini atunci când m-am încurcat în dantele, dar în afară de episodul acesta a rămas tăcută tot timpul cât am ajutat-o să se pregătească pentru întâlnirile de după-amiază. Într-un fel, am ajuns să mă gândesc la ea ca la o păpușă de mărime umană pe care trebuie să o îmbrac în diverse ținute, deși când eram mică nu prea m-am dat în vânt după păpuși.

Acum, după o cină chinuitoare luată devreme în compania lui Rosie, a bucătăresei și a domnului Tynsdell, care s-a uitat urât la mine ori de câte ori îmi duceam furculița la gură, stau în cămăruța mea de la etaj întrebându-mă ce voi face în restul serii și al nopții. Jessica mi-a spus să nu o aștept să se întoarcă.

— Nu voi avea nevoie de serviciile tale, a adăugat, probabil pentru că o privisem mirată. Mi-am ținut gura și am dat din cap; nici măcar nu știusese că o fată în casă trebuia să stea trează ca să-și aștepte stăpâna să se întoarcă.

Întunericul învăluie fereastra dormitorului mic, iar vântul se izbește de geamuri. Răcoarea pătrunde în cameră. Înfrigurată, mă apropii și mă uit pe geam. Roțile trăsurilor se învârt pe strada pietruită și hurelul lor slab îmi ajunge la urechi. În ciuda serii reci de noiembrie, oamenii se mișcă de colo-colo, oprindu-se, în grupuri de câte doi sau trei, să stea de vorbă.

— Te gândești să te arunci? zice Rosie în spatele meu, iar eu tresar și mă lovesc cu capul de geam.

Mă încrunt la ea, dar izbucnește în râs. Are obraji rozalii și părul cam ciufulit.

— Unde te-ai dus după cină? o întreb, iar ea îmi răspunde făcându-mi cu ochiul.

— Doar nu vrei să-mi afli toate secretele, Agatha! zice pe un ton voios.

Se duce spre oglinda spartă de deasupra lavoarului, se uită în ea și își strânge părul în coadă. Deschide un sertar, scoate un borcănaș și își dă cu pudră pe frunte și pe nas. Mirosul dulceag de pudră de talc plutește în aer și dintr-odată mă pomenesc înghițind cu greu, imaginându-mă în dormitorul meu de la cămin, alături de adevărata Agatha, gătindu-ne pentru o ieșire seara în oraș.

— Culcă-te, nu mă aștepta, zice Rosie, închizând cu zgomot capacul borcănașului. Îmi face iar cu ochiul și se strecoară afară din cameră.

Aștept puțin, apoi îmi scot pantofii din picioare. Mă furișez ca o pisică în urma ei. Din fericire, se pare că Lady Knight nu irosește gazul de lampă pe slugi, așa că o mulțime de umbre dense se înșiruie de-a lungul pereților. Mă contopesc cu ele și cobor tiptil scara din spate a servitorilor, lăsând-o pe Rosie să înainteze în fața mea.

Ajung la baza scărilor și mă aștept s-o văd continuând să coboare cele trei șiruri de trepte în spirală către bucătărie, însă la jumătatea lor se face nevăzută. Sau mai degrabă eu nu îi mai aud pașii. Îmi lipesc urechea de perete și îmi încordez auzul. Am remarcat că ușa bucătăriei scârțâie un pic, așa că aștept acel sunet familiar. Nimic.

Apoi un mic păcănit se aude de undeva, de jos.

Cobor restul scării în spirală cât de repede pot, dar nu dau decât tot de unghere întunecate și de o lampă ce aruncă o lumină slabă peste carpeta roșie subțire. Din impuls, întind mâna și scot lampa din soclul din fier. Uleiul sfârâie și sâsâie din cauza mișcării, apoi se liniștește și flacăra prinde să ardă.

OK, nu este în bucătărie. Mai rămâne o singură variantă: înapoi pe scări. Pornesc să urc treptele, refăcând în sens invers drumul parcurs și legănând lampa în stânga și în dreapta. Fac mișcarea aceasta de trei ori înainte de a da cu ochii de ceea ce caut. Imediat sub a treia cotitură a scării se află o ușă. Chiar și cu ajutorul lămpii cu ulei, abia dacă deslușesc cele trei margini care se îmbină perfect cu peretele. Și acum mă confrunt cu o altă problemă. Ușa nu are clanță.

Îmi trec mâna liberă peste tocurile care se înfundă în perete, dar nu găsesc nimic. Apăs lemnul în locul în care ar trebui să se afle clanța, dar tot nimic. Mă trag un pic în spate și mă reazem de perete, cu gândul la acel păcănit slab.

Lampa sfârâie din nou în mâna mea și o privesc întrebătoare. Mă întorc și examinez peretele din spatele meu. Un alt soclu din fier, de data aceasta gol. Întind mâna și așez lampa în el și sunt răsplătită cu același păcănit ușor.

Mă întorc cu fața spre celălalt perete. Ușa a alunecat în spate, transformându-se într-o gaură căscată ce duce către un alt tunel.

Trec pragul, întind ambele brațe în față și-mi trec degetele peste ambii pereți. Cu mâna dreaptă nu dau decât de pânze de păianjeni și de ceva lipicios și scârbos care o zbughește. Îmi înăbuș țipătul și în clipa aceea mâna stângă îmi alunecă peste un mic buton. Ușa se închide brusc în spatele meu, lăsându-mă complet în întuneric.

Minunat!

Pășesc, înaintând încet, pe bâjbâite, regretând de acum că nu mi-am luat pantofii. Umezeala pietrelor dure îmi pătrunde prin ciorapi și se strecoară către degetele de la picioare. După o clipă, coridorul coboară și eu mă împiedic, apoi îmi recapăt echilibrul ținându-mă de perete. Continui să cobor treptele în spirală pe care se pare că le-am găsit, tot mai jos, în bezna absolută. După o vreme, o rază slabă începe să licărească în față și apoi văd la nivelul gleznelor un grilaj pătrat, cam de 70 de centimetri înălțime și 30 de centimetri lățime, scăldat în lumină.

Mă așez pe vine și mă holbez în jos la ceea ce pare o cameră de lucru, cu cărți și mese și un birou lipit de perete. Nu am mai văzut această încăpere. Judecând după distanța pe care am parcurs-o, bănuiesc că se află undeva la etaj. Un foc zdravăn arde în șemineul masiv aflat chiar în dreptul grilajului, însă trosnetul lemnului este singurul zgomot care se aude. În afară de un ticăit ușor venit dinspre un ceas agățat deasupra șemineului.

Ceasul pe care Alistair mă rugase să i-l găsesc atunci când crezusem că nu era decât un simplu profesor la NYU.

Ceasul pe care Gabriel și cu mine îl furaserăm atunci când Călătoriserăm înapoi în timp în anul 1899.

DOISPREZECE

Îmi mușc buza și mă reazem de perete, fără să-mi mai pese de ființele târâtoare. Îmi cântăresc opțiunile în minte. Dacă aș distruge acum ceasul, nu mi-ar fi de niciun folos. Familia mea – din secolul acesta – se pare că are nevoie de el pentru vraja pe care o va arunca în cele din urmă asupra familiei Knight. În schimb, poate că am șanse mai mari să-l fur și să îl duc familiei Greene din secolul al XIX-lea. Asta dacă reușesc să-i gădesc. Nu aici s-a făcut Rosie nevăzută, doar dacă mai există o altă ușă, peste care încă nu am dat. În plus, coridorul se continuă și am impresia că se ramifică în pasaje care acoperă practic tot subsolul casei. Mă foiesc și dau să mă ridic în picioare, însă în clipa următoare domnul Tynsdell intră în încăpere urmat de un bărbat înalt, înveșmântat într-un pardesiu întunecat la culoare. Picături de ploaie lucesc pe ochelarii lui și pe marginea melonului pe care îl ține cu ambele mâini.

Alistair.

Dintr-odată mă bucur că stau pe vine în coridorul ăsta strâmt, căci cred că, dacă m-aș ridica în picioare, genunchii mi-ar ceda.

— Dacă sunteți bun să așteptați aici, domnule, o să mă duc să văd dacă este acasă conașul Liam. Nu e o oră obișnuită pentru vizite, spune domnul Tynsdell pe un ton iritat și încărcat de reproșuri.

— Înțeleg prea bine, zice Alistair, lătrând vorbele cu un glas aspru. Dar e ceva *urgent*.

Închid ochii și în minte îmi răsună exact aceleași cuvinte, rostite de mine mai devreme în fața fetei-cioară.

— Du-te și, rogu-te, vezi pe cine găsești acasă. Lady Knight, domnul Liam – oricine, zice Alistair, gesticulând agitat cu pălăria lui. Arată de parcă ar fi gata să se repeadă și să îl plesnească peste față cu ea pe domnul Tynsdell, iar majordomul pare că-și dă și el seama. Face un pas în spate și scrutează o clipă chipul lui Alistair.

— Dar v-am explicat deja, domnule: Lady Knight nu este acasă. E la teatru.

— La ce teatru? întrebă Alistair ca turbat și o expresie de speranță i se lățește pe față.

— N-am de unde să știu, domnule, răspunde domnul Tynsdell cu o voce rece, reținută. După care se răsuțește cu grijă pe călcâie și iese din încăpere.

Alistair lasă să-i scape un oftat și începe să se plimbe de colo-colo, ieșind și intrând înapoi în raza mea vizuală.

Gândește-te, gândește-te, gândește-te, Tamsin. Dar în afară de a smulge grilajul din țâțâni și a-l pocni cu el în cap pe Alistair, nicio altă idee nu-mi trece prin cap. Pe urmă însă un plan începe să mi se contureze în minte. Dacă aș putea să ajung în cameră, să-l împietresc pe Alistair și apoi să îl trag cumva după mine prin pasaj, aș împiedica întâlnirea lui cu unul dintre membrii familiei Knight. Mă ridic și încep să-mi trec mâinile peste perete, cu gesturi tot mai disperate, în căutarea unei căi de acces în cameră.

Dar ușa se deschide și domnul Tynsdell se întoarce. Mica mea rază de speranță se năruie la vederea lui Liam, care îl urmează.

— Domnule Knight, dânsul este... domnul Callum. Domnule Callum, dânsul este domnul Knight. Majordomul face o pauză, apoi întrebă: Să vă servesc cu niște vin de Bordeaux, domnule?

Liam își înalță sprâncenele spre Alistair și zice pe un ton energic:

— Ce părere ai? Arăți de parcă nu ți-ar strica un păhărel.

Îl studiez pe Alistair și îi dau dreptate lui Liam. Alistair arată într-adevăr ca un bărbat căruia i-ar prinde bine un păhărel. Sau altceva. Pielea lui a căpătat o tentă cenușie și până și din punctul meu de observație cu perspectivă limitată pot să îi deslușesc pungile în formă de semilună de sub ochi. Arată ca... Rowena când a fost bolnavă; când el îi seca trupul de sânge și îl bea. Fie că resimte deja efectele Călătoriei în timp, asupra căroră Rowena m-a prevenit, fie că este dependent de ceva de care n-a mai avut parte de ceva vreme; ori ambele.

Alistair șovăie, își umezește buzele cu vârful limbii și clatină apoi din cap. Liam ridică din umeri, un gest de genul *treaba ta*, după care îi face semn cu mâna domnului Tynsdell să iasă. Ușa se închide în urma acestuia și cei doi bărbați se privesc unul pe celălalt.

— Liam, zice Alistair cu o voce spartă. Face un pas în față și întinde rugător un braț, într-un gest aproape copilăresc.

Liam se trage însă înapoi:

— Nu ți-am acordat permisiunea să-mi spui pe numele mic.

Glasul său este în continuare politicos, dar o notă de avertisment se face totuși simțită.

Alistair se oprește din mișcare și mâna îi rămâne undeva sus, în aer.

— Nu, nu, desigur că nu. Iertați-mă. Nu vă cunosc obiceiurile. Permiteți-mi să o iau de la capăt. Aș vrea, în primul rând, să vă mărturisesc cum mă cheamă. Să vă spun numele meu *adevărat*. Aștept de multă vreme prilejul de a-l folosi. După care adaugă dintr-o suflare, de parcă nu s-ar putea stăpâni: Aștept de multă vreme să vă cunosc, atât pe dumneavoastră, cât și pe Lady Knight.

— Mda, răspunde Liam cu un glas plictisit. Domnul Tynsdell mi-a spus că ați mai trecut pe aici. Uite ce-i, dacă e vorba de acțiunile acelea de caritate, mama mea dă deja sume...

— Nu e vorba de nicio acțiune de caritate, îl întrerupe Alistair pe un ton tăios. Nu mă aflu aici pentru chestiuni de *caritate*. Nu sunt asemenea celorlalți oameni, zice și își aruncă un braț în spate, de parcă ar arăta spre un șir de cerșetori flămânzi. *Eu sunt de-ai voștri*.

— Cum adică? întrebă Liam încet. S-a retras între timp spre șemineu și a ales un vătrai din suportul plin cu unelte metalice. Răscolește cu vârful lui în buturuga care arde, sfârâie și împrăștie în jur mii de scânteii.

— Numele meu este Alistair Knight, se adresează Alistair cu blândețe spatelui lui Liam. Sunt rudă cu voi și am venit ca să vă previn. Am făcut o Călătorie lungă în timp. Înțelegeți ce vă spun?

La aceste vorbe, Liam se întoarce, balansând vătraiul între vârfulurile degetelor:

— Ai *Călătorit*, așa ai spus?

— Da.

Sprâncenele lui Liam se înalță într-o expresie de uimire profundă:

— Nimeni din familia noastră nu este capabil de așa ceva. Vrei să spui că acesta este Talentul tău? întrebă pe un ton pe care nu-l pot compara decât cu unul de lăcomie.

Alistair rămâne tăcut câteva clipe.

— Nu, recunoaște el. Am Călătorit cu ajutorul unui dispozitiv pe nume Domani. Un dispozitiv pe care trebuie ca voi să îl distrugeți încă înainte de a fi inventat.

Îmi apăs degetele reci peste gură și ochii îmi fug către micul ceas de perete care continuă să măsoare minutele, secundele pe care familia mea le mai are de trăit. Dar Alistair pare prea pornit să vorbească pentru a-i sesiza prezența.

— Domnule dragă, bați câmpii, zice Liam pe un ton de acum glumeț, de genul celui cu care un adult se adresează unui copil.

Speranța înflorește iar în mine. Poate că Liam va crede că Alistair e nebun și nu-l va lua în seamă.

— Nu bat *deloc* câmpii, răspunde Alistair, și ceva din felul în care rostește aceste vorbe îl irită pe Liam, căci observ cum își umflă brusc nările. Am Călătorit înapoi în timp dintr-un viitor unde noi nu mai existăm. Toate Talentele ne-au fost furate. Am devenit niște oameni *obișnuiți*.

— Și cum anume s-a putut întâmpla asta? întrebă Liam și face un pas în față.

— Familia Greene, spune Alistair. Ei...

Dar indiferent ce ar fi vrut să spună despre familia mea este retezat de hohotul copios de râs al lui Liam:

— Familia Greene? Prăpădiții aceia de crescători de porci?

Mă încrunt. Crescători de porci? Mama fusese destul de vagă în legătură cu îndeletnicirile familiei mele în secolul trecut în New York City, însă nu-mi vine să cred că totuși creșteau porci la oraș.

Evident, Alistair pare și el nedumerit.

— Nu trebuie subestimați. Chiar în clipa asta completează ca să...

— Cera Greene cu șleahta ei amărâtă de surori și frați? Oamenii ăștia nu fac două parale. Nu înseamnă nimic în societate.

— Dar vor însemna, nu înțelegeți? Au aflat ce puneți voi la cale și vor...

— Și, mă rog frumos, ce anume punem noi la cale? întrebă Liam încă zâmbitor.

Alistair ezită și își desface brațele. Face un pas în față și spune:

— Faceți experimente asupra oamenilor, pe care intenționați să le extindeți

și asupra celor înzestrați cu Talente. Ca să aflați cum vă puteți prelungi viața și să căpați alte Talente și cum să-i țineți sub control pe cei care posedă Talente.

— Și Talentul tău care este? îl întreabă brusc Liam.

Alistair se încruntă, iar eu mă aplec în față. Piciorul îmi alunecă pe podeaua din piatră aspră, scoțând un hârșăit aproape insesizabil. Alistair își întoarce capul și își ațintește ochii în direcția mea.

— Da, șoptește el răgușit. În clipa aceea simt o furnicătură pe piele, urmată de acea limpezime mintală de care am parte ori de câte ori cineva încearcă să își exercite Talentul asupra mea.

Închid ochii ușurată. Talentul meu a blocat ceea ce a vrut să-mi facă, indiferent ce o fi fost.

Alistair se încruntă și mai tare și îmi dau seama că e nedumerit.

— Mi-am descoperit Talentul când am sosit aici din Călătoria mea. Asta pentru că am ajuns într-o epocă... de dinainte ca familia Greene să ne acapareze puterile.

Liam icnește:

— Bine, și care este Talentul tău?

Alistair își umezește buzele uscate:

— Pot să văd prin ziduri, pot pătrunde cu ochii prin orice obstacole.

— Fascinant, murmură Liam, așezând vătraiul lângă șemineu. Cred că mi-ar plăcea și mie să încerc asta o dată.

Dintr-odată pâlpâie și se dizolvă într-o ceață cenușie care se strânge într-o sferă ce începe să pulseze. Sfera plutește o secundă prin aer, apoi se năpustește asupra pieptului lui Alistair, care scoate un sunet găuit și-și duce mâna la inimă. Închide ochii, apoi îi deschide și face câțiva pași prin încăperea, cu brațele întinse în față ca un copilăș care învață să meargă. Pe urmă Alistair/Liam își răsucesc capul brusc și se concentrează asupra pereților.

Fără să stau pe gânduri, îmi împing mintea în față și îl blochez.

Mai fă o dată asta, mă rog eu pe tăcute. Încă o dată, și îți voi fura Talentul. Dar după o clipă, Alistair/Liam ridică din umeri, iar corpul lui Alistair se clatină, se cutremură și apoi se năruie la podea. O mână i se chircește deasupra covorului, după care rămâne nemișcată. O ceață cenușie se prelinge din corpul lui Alistair și ia forma lui Liam, care pășește cu grijă peste corpul întins pe

podea. Se scutură puțin, ca un câine care încearcă să se usuce de picăturile de ploaie pătrunse în blană, și se holbează în jos.

— Ce... ce mi-ai făcut? bolborosește Alistair de pe covor.

— Un mic experiment. Și află că nu am reușit să văd prin ziduri, amice. Presupun că te înșeli în această privință, zice Liam și se întoarce către șemineu, ia din nou vătraiul și examinează focul, nehotărât parcă dacă să mai scormonească în el sau nu.

— Ea e aici, zice Alistair și, oricât de incredibil ar părea, fața îi pălește și mai tare. Se ridică împleticit în picioare: E pe aici, pe undeva, prin casă, îi spune el lui Liam pe un ton imperios. Tamsin Greene.

— Cine? întreabă Liam.

Buzele lui Alistair continuă să se miște:

— Ea... știu sigur că e aici.

— Bun, acum chiar că ai luat-o razna, amice. Liam studiază vătraiul, trecându-și un deget peste mânerul din fier forjat. Totuși, adaugă atât de încet încât trebuie să-mi încordez auzul. Totuși... s-ar putea să-mi fii de folos. Ai putea să-mi oferi mijloacele necesare ca să izbândesc în ceea ce mi-am propus. Vezi tu, mama se cam împotrivește experimentelor pe care le fac asupra propriei familii, dar în cazul tău poate că va fi dispusă să facă o excepție. Având în vedere că ești... o rudă mai îndepărtată, ca să zic așa.

— Da, oftează Alistair și îl fixează pe Liam din priviri. Asta și sunt. O rudă mai îndepărtată. Asta mi-a fost hărăzit să fiu. Și pot să te ajut.

— Mă bucur să aud asta, murmură Liam.

Și dintr-odată, cu o mișcare aproape prea iute pentru a fi sesizată, ridică vătraiul și îl izbește cu el pe Alistair în cap.

TREISPREZECE

Abia am timp să-mi strâng gura pungă ca să-mi înăbuș țipătul. Aș vrea să nu mă uit, dar parcă pleoapele mi-au fost lipite cu clei ca să rămână deschise.

Liam face un pas în spate, apoi vâra din nou vătraiul în foc, ca și cum scormonitul jarului ar fi singurul lucru care îl preocupă. După ce focul curăță vătraiul, îl așază înapoi în suportul său. Abia atunci se întoarce și, luând o cupă goală de cristal, se îndreaptă către trupul nemișcat al lui Alistair și o apropiere de urechea lui. Îngrozită, urmăresc cum cupa se umple de sânge. Când e aproape plină, Liam o așază pe birou și-și șterge mâinile cu o batistă pe care o scoate din buzunar. Oftează, se uită o clipă la bucata de pânză murdară și o aruncă în foc, unde e mistuită după o secundă. Traversează apoi încăperea și apasă un mic buton negru de lângă ușă.

Un minut mai târziu, se aude un ciocănit și Rosie își face intrarea. Nu este însă singură. Ține de mână un copilaș. Judecând după cămașă și pantaloni, este un băiețel, cu toate că petele de murdărie de pe fața lui și șapca de pe cap mă derutează.

— L-am adus pe ăsta cu mine, așa cum ai cerut. L-am găsit în locul obișnuit. Five Points. Era...

— Te-a văzut careva? o întrerupe Liam.

Rosie scutură din cap:

— Da' ce, e prima oară când fac asta? rânjește ea. Expresia mulțumită i se șterge însă de pe chip în momentul în care Liam face un pas în spate, dând la iveală corpul lui Alistair. Ce s-a întâmplat? icnește Rosie. Studiază apoi mai îndeaproape trupul: E bărbatul care a sunat la ușă mai devreme în astă seară.

Liam încuviințează din cap:

— Un mic accident. S-a lovit la cap.

— Oh, exclamă Rosie. E limpede că nu îl crede. Și e la fel de limpede că nu-și

va exprima suspiciunea cu voce tare. În schimb, o aud cum zice pe un ton energic: Să-l chem pe Horace, nu? Ca să te scape de el?

Liam clatină din cap:

— Voi avea într-adevăr nevoie de Horace. Celălalt pe care mi l-ai adus n-a rezistat mult. Vreau să mă scape de el. E în camera de care știi. Să sperăm însă că acesta – zice arătând cu capul către copil – e mai rezistent. Se întoarce către Alistair. Iar acesta... s-ar putea dovedi folositor. Ba chiar... extraordinar. Își îndreaptă spatele și o bate ușurel cu mâna pe obraz pe Rosie: Bună treabă, feto, zice, și degetele îi zăbovesc pe curba bărbiei ei.

Rosie îi zâmbește, apoi spune pe un ton nepăsător:

— Horace va cere tariful lui obișnuit.

— E un mercenar, răspunde Liam amuzat. Traversează încăperea și deschide un sertar lateral al biroului. Umples palma întinsă a lui Rosie cu ceva ce sună a monede. Ochii rotunzi ca niște farfurioare de ceai ai băiețelului fug de la Liam la Rosie, însă altfel copilul pare să nu-și dea seama ce se întâmplă.

— Atunci să-l luăm de aici? întrebă Rosie.

Liam măsoară corpul din ochi preț de o clipă, apoi aprobă cu un gest din cap. Se apleacă, îl prinde pe Alistair de umeri și îl trage pe podea. Rosie i-o ia înaintea, mișcându-se în pași de dans spre peretele opus mie, de unde dă jos un portret în mărime naturală al unei femei încruntate, îmbrăcate într-o blană albă. În spatele tabloului se află o ușiță pe care o împinge. Face un pas în lături și îl urmărește pe Liam cum trage corpul lui Alistair peste prag, în spațiul întunecat. După aceea închide ușa.

— Mă duc să mă spăl, zice Liam oftând din nou. Studiază locul în care căzuse Alistair: Covorul va trebui înlocuit, murmură absent. Și cheamă-l pe Horace. Ne întâlnim tot aici la opt și un sfert. Aveam o întâlnire, dar va trebui s-o anulez.

— Atunci mai ai nevoie de el? întrebă Rosie arătând cu degetul mare spre copil, care pare în continuare să nu priceapă ce se petrece. Adică, din moment ce ai deja...

— A, nu, nici vorbă, răspunde Liam pe un ton afectuos. Nu strică niciodată să ai unul de rezervă. În plus, acesta este diferit. Susține c-ar avea Talent, adaugă, și-și duce un deget la buza de jos, anticipând parcă gustul.

Rosie icnește surprinsă:

— Bine, dar atunci... atunci...

Liam ridică din umeri:

— Desigur, cel mai probabil minte. Sunt totuși câteva lucruri pe care aș dori să le încerc.

Rosie își înalță fața spre el, întinde mâna și îl prinde de mânecă:

— De data asta... o să mă lași... o să mă lași să încerc și eu? întrebă trăgându-l tare de braț. Mi-ai promis. Și dacă are puteri magice, așa cum pretinde, poate că voi putea și eu să... Ochii îi fug spre cupa de cristal plină cu sângele lui Alistair.

Liam se uită în jos spre ea și ceva anume în privirea lui mă face să mă înfior și mai tare:

— Ce fetiță nerăbdătoare și însetată de sânge mai ești și tu! spune, dar pe un ton detașat, aproape cinic. Când voi considera că ești pregătită.

Se întoarce și pornește spre ușă și o expresie lacomă traversează fața lui Rosie, care își reia însă apoi rapid obișnuitul zâmbet voios:

— Și cu băiatul ce să fac? Să-l las aici?

Liam își flutură nepăsător mâna:

— Da-da. Mă întorc imediat. Și cu aceasta iese.

— L-ai auzit pe stăpân, zice Rosie cu un glas dintr-odată plin de dulceață. O să se ocupe de tine în câteva clipe.

Ochii băiatului urcă spre fața ei:

— Și pe urmă o să-mi dai prăjitura? Așa cum mi-ai promis? întrebă el cu o voce nesigură, dar plină de speranță.

— Da, exact așa cum ți-am promis. Numai că va trebui să faci ce-ți va spune stăpânul. Așa cum ai promis *tu*. Îl scutură ușor, făcându-l să dea din cap: Acum o să aștepți aici cuminte și nu vei pune mâna pe nimic. Pentru că stăpânul își va da seama și se va înfuria pe tine. Și nu ți-ar plăcea să-l vezi furios.

Privirea copilului se abate în jos, părând că se lipește de pata de sânge a lui Alistair care a înnegrit covorul. Satisfăcută, Rosie se strecoară afară pe ușă.

Imediat ce ușa se închide, mă ridic împleticit în picioare și, cu brațele întinse în față, înaintez orbecând prin coridor, cotind la dreapta. După numai câțiva

pași, coridorul se bifurcă și un drum duce la dreapta, iar celălalt coboară în stânga. O iau la dreapta și am impresia că mă învârt în cerc, asta până ce pasajul se lărgeste din nou, dând într-un alcov. Deși știu clar la ce să mă aștept, aproape că mă împiedic de trupul lui Alistair. Timp de o clipă interminabilă îngheț. Nu mă pot stăpâni. Presimt cum niște degete reci mă vor prinde de glezne. Pe urmă îngenunchez lângă corpul lui Alistair, studiindu-i fața în lumina slabă ce se strecoară prin grilajul aflat la nivelul ochilor.

Are trăsăturile destinsse, aproape ca și cum ar purta o mască de cauciuc. Mă întreb pentru o secundă dacă așa arată un om mort, apoi mă forțez să-mi pun o mână peste pieptul său. Sub degete simt bătăi slabe și neregulate, care aduc mai degrabă cu zbaterea din aripi a unei păsări prinse în laț. Ca arsă, îmi retrag iute mâna.

Ca pentru a-mi confirma bănuiala, gura lui Alistair zvâcnește brusc. Un horcăit umed pare să-i iasă din piept:

— Tamsin Greene, șoptește el și buzele i se lătesc într-un zâmbet pătat de sânge. Ochii îi rămân însă închiși.

Îmi înghit țipătul în gât și aștept în întunericul coridorului să mai spună ceva. Dar după un minut respirația lui Alistair își încetinește ritmul, apoi se oprește și totul în jur rămâne nemișcat. După o clipă îmi dau seama că-mi țin răsuflarea. *Mori, mori*, mă rog în gând. După aceea o idee îngrozitoare îmi trece prin minte: dacă nu e mort, va trebui să-lucid cu mâna mea, chiar acum. Îmi adun poalele rochiei în mână. Dacă voi ține materialul apăsător pe nasul și pe gura lui suficient de mult timp, atunci aș putea pune capăt acestei povești. Familia mea ar fi în siguranță. Mă holbez la firicelul de sânge ce se prelinge din ceafa lui și strâng spasmodic în mână bucata de țesătură.

Nu pot s-o fac.

Ideea de a omorî pe cineva, chiar și pe Alistair, mă îngreșează.

Cu puțin noroc, va muri singur înainte ca Rosie să se întoarcă împreună cu Horace. Nu sunt în stare nici măcar să-i ating gâtul, ca să văd dacă mai are puls. Pășesc peste trupul lui, ținându-mi poalele rochiei strânse deasupra genunchilor, deschid ușa și intru în biroul lui Liam.

— Vino cu mine, spun iute, dar băiețelul se mulțumește să se holbeze la mine. Haide odată! Nu poți să rămâi aici. Ești în mare pericol. Înțelegi ce îți

spun?

— Dar mi-a promis, se smiorcăie el într-un târziu. Mi-a promis carne și pâine, și cât de multe prăjituri pot să mănânc. Rostește cuvântul *prăjituri* cu jind.

— A mințit, răspund eu pe un ton brutal. N-o să-ți dea prăjituri. În schimb, o să-ți facă rău. Mult rău. O să te facă să sângerezi. Băiatul face un pas în spate și aruncă o privire către ușă. Își freacă mâinile murdare și le duce la gură. Mă uit la cămașa ruptă și peticită pe care o poartă, la pantofii crăpați și mai mici cu un număr, dacă e să mă iau după degetele mari care par gata să-i străpungă: Vino cu mine și o să-ți dau o prăjitură, continui. Dar mai înainte promite-mi că dacă îi vei mai vedea vreodată pe doamna aceea sau pe domnul acela pe acolo pe unde locuiești tu, o să fugi în direcția opusă cât de iute te vor ține picioarele. Cad o clipă pe gânduri, apoi adaug: Și le vei spune să se ferească de ei și celorlalți copii și părinți.

— N-am părinți, spune băiatul într-un târziu. Niciunul din noi nu avem. Degetele lui frământă tivul cămășii.

— Mda, sigur că nu aveți, bâigui. Bine, atunci spune-le celorlalți copii pe care îi cunoști să nu meargă niciodată cu femeia sau bărbatul pe care i-ai văzut aici în cameră. Indiferent ce le promit. Aștept până îl văd că dă din cap în chip de încuviințare, apoi întreb: I-ai mai văzut înainte?

Dă iarăși din cap:

— Ea a venit acum ceva vreme și a luat-o pe Sally. Și pe urmă a venit și el.

— Cine? Bărbatul care a fost aici, în cameră?

Clatină din cap.

— Nu, altu'. Unu' mai scund și...

— Și cu față de nevăstuică sau de șobolan? îi suflu și sunt răsplătită cu o jumătate de rânjet care îi dezvelește cei doi dinți lipsă de jos.

— Da. L-a luat pe Jimmy, zice copilul și-și șterge nasul cu marginea zdrențuită a cămășii. Apoi adaugă: Și pe Tommy.

Se pare că Horace e cel care recrutează cei mai mulți copii pentru familia Knight.

— Ferește-te și de el, ne-am înțeles?

— Și o să-mi dai prăjitură? întreabă copilul uitându-se cu colțurile ochilor în

sus la mine.

Mă gândesc că o să reușesc eu să șterpelesc ceva dulce de la bucătărie. Dau din cap și în clipa aceea un sunet slab se aude de afară, de pe hol.

— Pe aici, murmur și îl împing pe băiețel înaintea mea. Ne repezim înapoi pe coridor.

— E mort? întreabă șoptit copilul atunci când dăm ocol trupului lui Alistair.

— Așa sper, răspund eu, apoi adaug. Crede-mă, așa ar fi cel mai bine. Îl prind de mână și-l trag după mine, rugându-mă în gând să nu fi făcut cea mai mare greșală a vieții mele.

În clipa în care ieșim pe ușă ca să ne întoarcem pe scara servitorilor mă simt de parcă cineva m-ar strânge de gât cu degete de fier. Aproape că mă aștept să dau peste Rosie și Liam, pregătiți să mă pocnească în cap. Dar nu, scara e goală, cu excepția umbrelor aruncate de lampa cu ulei. Îmi duc un deget la buze, făcându-i semn copilului să tacă, și mă opresc câteva clipe ca să trag cu urechea. Nu aud decât sfârâitul slab al fitilului arzând, așa că pornim să coborâm amândoi treptele cât de repede putem.

De data asta și bucătăria este goală; îmi vine să mă uit să văd dacă bucătăreasa nu sforăie cumva pe masă. Nu m-am gândit nicio clipă unde ar putea ea să doarmă; pare o prezență permanentă aici. *Prăjitura... Unde naiba o fi ținând dulciurile?*

De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, copilul iese din spatele meu și adulmecă în aer cu năsul lui.

— Uite, acolo, zice arătând spre o cutie mare de lemn pentru pâine.

Mă reped, o deschid și dau peste niște resturi de turte, o jumătate de pâine și alte chestii ce par biscuiți dulci. Desfac un șervet de pânză, scutur în el tot conținutul cutiei și reușesc cu chiu, cu vai să leg colțurile pânzei. Întind legătura pântecoasă spre copil. Mâinile lui se strâng în jurul pânzei de parcă s-ar teme să nu i-o smulgă careva. După care degetele încep să-i umble la noduri.

— Nu aici, șuier eu. Vino cu mine.

Descui cu mare grijă ușa care dă spre grădina din spate, dar aceasta scoate un scârțâit înfiorător ce pare să spargă liniștea relativă a nopții. Îl împing pe

băiat în față și în curând ajungem la poarta laterală pe care am intrat cu Horace cu numai o zi înainte; deși mie mi se pare că au trecut mai bine de zece ani. Mă las pe vine până ce ajung cu capul la nivelul ochilor băiatului și dau să întind mâna ca să-l ciufulesc. După care mă răzgândesc.

— Acum fugi de aici și nu te uita înapoi, zic. Și să nu te mai întorci niciodată în casa asta cu doamna aceea sau cu oricine altcineva, da? Înghit cu greu și adaug: Și nu uita – mi-ai promis că le spui și celorlalți copii.

Stă cu ochii fixați pe legătura prețioasă și dă din cap. Îl împing afară pe poartă. Se strecoară în stradă și dispăre ca un fir de apă într-o crăpătură din trotuar. Abia atunci mă întorc și mă furizez înapoi în casă, atentă să nu fiu zărită de la ferestre. Dar când ajung la ușa dinspre bucătărie, mă opresc și trag cu nesaț aer în piept. E aer proaspăt, chiar dacă împregnat de umbrele morții.

O băncuță din piatră stă rezemată pe toată lungimea peretelui și mă prăbușesc pe ea. Îmi vâr picioarele numai cu ciorapi sub mine și-mi înfășor genunchii cu brațele, încercând să inhalez cât mai mult din aerul înghețat. Tremur și nu cred că de vină este numai frigul.

Ar fi trebuit să-lucid atunci când am avut ocazia. Oare am luat o decizie greșită? Întrebarea mi se învârtește prin mintea obosită, urmată de gândul că Liam avusese dreptate cel puțin pe jumătate: familia Greene din secolul al XIX-lea habar n-are ce pune la cale familia Knight, lucruri mai rele decât îmi închipuisem. Și tot ce reușisem eu să fac fusese să *nu* îl omor pe Alistair atunci când se ivise prilejul. Dacă aș fi făcut-o, poate că istoria ar fi fost alta și familia Greene ar fi făcut Domaniul, iar eu i-aș fi putut ajuta să-l facă mai bine, ca să reziste în timp.

Ușa bucătăriei se crapă și o siluetă luminată din spate se strecoară afară din casă. Mă pitesc și mai adânc în colțul meu întunecat. Din fericire, luna s-a ascuns în spatele norilor. *Idioato, idioată ce ești!* Este probabil Liam, care îl caută pe băiat. Și Rosie s-ar putea întoarce și ea în orice clipă și va bănuși că am avut ceva de-a face cu fuga copilului.

Silueta înaintază și văd că e bucătăreasa, care traversează încet, cu pași greoi, peticul de iarbă. La început mă gândesc că merge prin somn, dar apoi norii se împrăștie ca o bucată de dantelă ruptă și luna îi luminează fața hotărâtă și posacă. O urmăresc fascinată cum se îndreaptă către statuia femeii

pe care am remarcat-o de prima dată când Horace m-a adus aici.

Bucătăreasa fornăie pe nas, un sunet ce pare zgomotos în grădina altfel cufundată în tăcere. Ridică apoi poala șorțului și începe să ștergă cu el fața și mâinile statuii. Mă încrunt nedumerită. Pare că-și ia îndatoririle prea în serios. Să fi cerut La Spider ca statuile să fie frecate tare, așa încât să strălucească în lumina lunii?

— Nu te-am uitat, Mary, spune ea mângâind buclele din piatră ale statuii. Cum aș putea? O să găsec eu o cale, ți-o jur. Cu orice preț. O să găsec o cale să îi oblig să te elibereze.

Mă aplec în față oripilată, în speranța să aud mai mult, dar poarta se deschide, iar Rosie și Horace intră în grădină.

— Dacă moare în noaptea asta, asigură-te că nimeni nu-i va găsi leșul. Azvârle-l în East River.

Horace dă din cap. Apoi ia mâna lui Rosie și începe s-o sărute.

— Ah, Rosie, Rosie! Când te vei întoarce la mine? Noi doi ne-am înțeles atât de bine. Nu-i așa? *Nu-i așa?* Dintr-odată îmi dau seama că Horace nu e unchiul ei.

Rosie pufnește din nas.

— Sigur, ne-am înțeles bine. Atât timp cât am avut bani. Acum nu mai trebuie să-mi fac griji că o să mă trezesc din somn înghețată ori că voi mai face vreodată foamea. Și el... ei bine, el...

Horace geme:

— Doar nu-ți închipui cumva că te va lua de nevastă. Pe tine, Rosie? O prostituată din Five Points? adaugă și geamătul i se transformă într-un soi de râs horcăit.

— Ai grijă ce vorbești, spune Rosie îndepărtându-se. El mi-a promis mai mult decât atât. O să vezi. Și să nu cumva să... Se oprește la vederea bucătăresei, care s-a îndreptat de spate și-și ține pumnii încleștați în jurul șorțului.

Se holbează una la cealaltă o clipă. Rosie e cea care vorbește prima, pe un ton zeflemitor:

— Tot mai plângi de mila statuii ăleia? zice, ducându-și degetul arătător la frunte. Intră în casă, babo, și du-te la culcare. Pentru binele tău.

Mă silesc să rămân pe băncuță, repetându-mi în gând că n-ar fi deloc bine să mă reped și s-o transform și eu pe Rosie în statuie.

Fața bucătăresei se contorsionează, de parcă s-ar pregăti s-o scuipe pe Rosie. Fata tace acum. Stă cu o mână în șold, cu cotul îndreptat înainte într-un unghi ascuțit. Horace se foiește și-și mută ochii de la una la cealaltă. Într-un târziu, bucătăreasa lasă să-i cadă umerii și trece pe lângă Rosie, înaintând către ușă din spate a casei fără să arunce o privire în urmă. Rosie și Horace se iau după ea râzând. Ușa bucătăriei se trânteste și toți trei dispar înăuntru.

Mă holbez la statuie, la chipul femeii înghețat cu privirea aruncată în jos, de parcă n-ar fi anticipat nicidecum ceea ce avea să i se întâmple. Îmi dau apoi capul pe spate și mă uit la stelele ce spuzesc cerul nopții. Dintr-odată simt că nu mai pot. Dorul de Gabriel mă copleșește și-mi strâng pleoapele cu putere ca să-l alung. Dar gândul la el este atât de puternic, încât atunci când deschid ochii aproape că mă aștept să-l văd stând dinaintea mea.

Razele lunii și umbrele sunt însă singurele care se fugăresc prin grădina imaculată a lui La Spider, amintindu-mi că sunt în continuare singură.

PAISPREZECE

— Scoală-te, Agatha! se răstește Rosie.

Se pare că țipă de ceva vreme la mine. Îmi ridic privirea încețoșată de somn spre ea. Stă aplecată peste mine și bate din picior, impecabil îmbrăcată, ca întotdeauna, cu fiecare fir de păr strâns frumos la spate. Însă un spasm îi încrețește colțurile gurii și mă văd nevoită să-mi ascund rânjetul de satisfacție. *Liam nu te-a primit la el în pat azi-noapte. Pentru că băiatul a fugit și el s-a înfuriat pe tine. Ha!*

Noaptea trecută, Rosie se întorsese în dormitorul nostru călcând apăsător și cu o lumânare în mână. Mă strigase șuierat pe nume de două ori, dar, deși eram trează, mormăisem ceva nedeslușit cu cea mai somnoroasă voce posibil și mă întorsesem pe cealaltă parte, cu fața la perete, trăgând cu urechea la pufniturile ei nervoase de dinaintea de a se culca, într-un sfârșit. Iar acum îi spun cu glasul cel mai voios cu putință „Bună dimineața, Rosie”, și îmi întind brațele spre tavan.

— Nu e deloc bună. Azi-noapte ai auzit sau ai văzut ceva? mă întrebă scrutându-mi fața, de parcă ar vrea să-mi smulgă cine știe ce mărturisire.

Îmi las brațele să cadă și mă holbez la ea:

— Să văd ceva? cad eu, chipurile, pe gânduri. Nu, am adormit repede, eram tare obosită. Am avut un vis foarte ciudat, cu o lebădă și un trandafir, și un cal frumos. Cred că purtam pălărie. Sau poate că-mi doream să fi purtat. Ba nu, de fapt îmi cumpăram o pălărie – da, asta e! O pălărie cu trandafiri roz.

Pălăvrăgesc în continuare, adăugând tot felul de detalii poveștii mele, până ce Rosie se îndepărtează mormăind:

— Ai face bine să te scoli dacă vrei să prinzi micul dejun.

Sar repede din pat.

Bucătăreasa se agită de colo-colo, lătrând ordine către Dawn, care manevrează un făcăleț. Abia dacă-mi aruncă un salut mormăit, arătând spre tava cu micul dejun pregătit pentru Jessica. Ceasul din bucătărie indică faptul că mai am cincisprezece minute la dispoziție, așa că în clipa în care îmi întorc spatele întind mâna și iau din cutia de tablă de pe masa de lucru o chiflă aburindă, proaspăt scoasă din cuptor, pe care o îndes în gură.

Mă înec însă când ușa e dată de perete și La Spider intră ca o vijelie. Din fericire, nu mă învrednicește cu vreo privire. Își ațintește ochii spre bucătăreasă. Și judecând după linia subțire în care și-a strâns buzele, e furioasă. O tăcere grea, ca un vâl de ceață, se așterne peste încăperea și eu mă forțez să înghit dumaticatul de pâine rămas în gât.

— Am cerut stridii și supă de broască-țestoasă. Nu *scoici*. Și domnul Tynsdell m-a informat că nu vom avea fructe confiate. De ce? întrebă La Spider, mângâind șirul de perle atârnat la gât și fixându-și ochii pe cuțitele de pe fundul de lemn.

Dintr-odată înțeleg cum se simte un șoarece aflat în aceeași încăperea cu o pisică. Mă retrag și mai tare într-un colț. Ușa din spatele lui La Spider se deschide cu zgomot și văd chipul nebănuitor al lui Rosie, care dă să intre. Fără să întoarcă nicio clipă capul, La Spider își încovoie degetul mic și ușa se trânteste, ascunzând vederii expresia uluită a lui Rosie.

Fața bucătăresei e cenușie precum chitul. Își frământă șorțul în mâini, se uită la stăpână și zice:

— Îmi pare rău, *my lady*, dar nu mai aveau din cele care știu că vă plac. Le-am trimis pe fete de două ori la piață..., adaugă arătând spre Dawn, care dă să deschidă gura, apoi o închide imediat.

— Ce efort nobil din partea ta, remarcă La Spider pe un ton sec.

Ochii i se răsucesc brusc spre fereastră, de parcă ar fi văzut ceva interesant afară. În clipa următoare, bucătăreasa scoate un scâncet îngrozit și întregul corp i se izbește de masa de lucru.

Încă o dată și încă o dată, în mod repetat.

Într-un colț al bucătăriei, Dawn își acoperă ochii cu palmele, în timp ce Lily se prăbușește pe podea, prinzându-și genunchii cu brațele. Lacrimi încep să i se prelingă pe obraji.

Bucătăreasa geme, apoi pare să se silească să nu mai facă niciun zgomot, ca pentru a-i face pe plac lui La Spider.

Oprește-te. La fel de ușor precum mi-ar fi fost să rostesc aceste vorbe, îmi împing mintea în față și smulg puterile lui La Spider. Ea își întoarce încet capul și-i simt privirea care cercetează încăperea, examinând colțurile. Mă uit în jos și frământ în mână jumătatea de chiflă rămasă, iar firimiturile mi se lipesc de fustă. Bucătăreasa scoate acum mici icnete, încercând să tragă aer în piept.

— Tu ce cauți aici? mă întrebă La Spider cu o voce suficient de ascuțită pentru a tăia cu ea blocuri de gheață.

— Am venit să iau micul dejun pentru Lady Jessica, my lady, îi răspund în așteptarea furtive a privirii pe pielea care să mă anunțe că intenționează să mă arunce de cealaltă parte a camerei.

Îmi încordez mușchii, pregătită să mă prefac că mă prăvălesc la podea. Însă La Spider își îndreaptă din nou atenția asupra bucătăresei:

— Aștept felurile comandate. Pe toate.

Bucătăreasa deschide ochii și dă din cap cu mișcări smucite. Gura i se rotunjește, ca pentru a rosti *Da, my lady*, însă La Spider se adresează acum aerului de deasupra capului ei.

— Toată lumea înapoi la treabă. Și cu aceasta iese din încăpere și tocurile pantofilor săi scot un clinchet slab pe dalele de piatră.

— Adu-i niște apă, îi spun lui Dawn în timp ce mă reped spre bucătăreasă. Apoi, când văd că nu se mișcă, îi ordon: Acum! De data asta fuge să umple un pahar cu apă. Poți să te miști? o întreb pe bucătăreasă. Ți-ai rupt ceva?

Clatină din cap, dar fața îi rămâne cenușie și îmi permite să o iau de braț și s-o conduc spre masă. Se mișcă greoi, dar pare că nu și-a fracturat niciun os.

— Iisuse, Sfântă Fecioară și Iosif! murmură iar și iar Dawn, așezând paharul cu apă pe masă. Iisuse, Sfântă Fecioară și Iosif!

— N-or să vină ei aici, în casa asta, șoptește bucătăreasa luând paharul și sorbind zdravăn din el. M-am tot rugat. Dar nu vor veni niciodată în casa asta plină de păcate. Apa se varsă din paharul ținut cu degete tremurânde și i se prelinge pe bărbie. Îi întind o cârpă și nu observ că e plină de făină decât atunci când e prea târziu. Bucătăreasa clatină însă din cap și-și tamponează buzele, lăsând o urmă de făină în colțul gurii. Se uită în sus la Dawn: Pleacă să

cauți fructe conflate. Încearcă în toate piețele. Și du-te la Delmonico și cumpără toate stridiile pe care le au. Indiferent de preț.

— O să coste o avere, icnește Dawn, dar iese în fugă când bucătăreasa își flutură mâna spre ea.

Bucătăreasa oftează și-și lasă brațul jos:

— Aș vrea să-i otrăvesc pe toți.

— Pe cine? întreb, așezându-mă de cealaltă parte a mesei.

— Familia Knight. În seara asta vin cu toții la cină. Și ea îmi cere să prepar cele mai complicate mâncăruri. Zece feluri, nici mai mult, nici mai puțin. De parcă ar fi doamna Astor⁵ în persoană. Și nu vrea să angajeze ajutoare din afară. Când prostuța aia de față o să vină cu stridiile și jumătate din ele vor fi stricate, nu voi mai avea timp să caut altele, și atunci o să vedem noi ce o să se întâmple. Se șterge la ochi cu cârpa și mă stăpânesc să nu suflu faina care i s-a așternut pe sprâncenele groase grizonate. Îmi aruncă un mic zâmbet: Ești o fată bună, Agatha. Nu te lua după celelalte fete. Nu te vâri noaptea în patul conașului Liam.

Înghit în sec:

— Am impresia că Rosie e cea care se ocupă de treaba asta.

Își strânge un pic buzele:

— E geloasă pe orice fată care se uită de două ori la el. De ce crezi că niciuna nu rezistă prea mult aici? Le-am spus lui Dawn și Lily de nenumărate ori să-și țină ochii plecați și gurile închise. Din fericire, mă ascultă. Și au grijă una de cealaltă. Dar tu – tu ar trebui să pleci de aici cât mai poți.

— Asta și intenționez să fac, murmur.

Treizeci și opt, treizeci și nouă, fir-ar să fie, chestia asta o să-mi ia o veșnicie, patruzeci și unu, patruzeci și doi. Trec peria cu mâner din fildeș prin părul Jessicăi numărând mișcările, conform instrucțiunilor primite de la Rosie. Cincizeci dimineața, o sută seara, înainte de culcare. Cu toate că se pare că niciun periat, oricât de scrupulos, nu va schimba coama grea și lipsită de

⁵ Caroline Webster Schermerhorn Astor (1830-1908), căsătorită cu bogatul om de afaceri William Backhouse Astor jr., femeie de lume. A dominat societatea mondenă newyorkeză la sfârșitul secolului al XIX-lea, devenind cunoscută sub apelativul de „doamna Astor” (n. tr.).

strălucire a Jessicăi.

— Ajunge, spune ea într-un târziu.

Recunoscătoare, pun înapoi pe măsută peria și iau un pumn de agrafe. În clipa următoare, La Spider își face apariția, pentru a doua oară în acea dimineață. Mâna începe să-mi tremure. O agrafa cade pe podea.

În oglindă, se zărește chipul încordat al Jessicăi și zâmbetul ei rece când o întâmpină pe femeia mai vârstnică.

— Mamă! Ce surpriză plăcută! Căruia fapt datorăm această onoare?

La Spider se oprește în prag și examinează rochia aleasă de fiica ei:

— Culoarea asta nu-ți vine deloc bine, spune într-un final.

Îi dau dreptate în sinea mea. Nici mie nu-mi plăcuse rochia verde-gălbuie purtată de Jessica în acea dimineață, dar n-aveam de gând să mă contrazic cu membrii familiei Knight pentru gusturile lor în materie de modă.

— Da, mă face să arăt ca o fantomă, nu-i așa? acceptă radioasă observația Jessica, de parcă mama ei i-ar fi făcut cine știe ce compliment drăguț.

Mâinile lui La Spider se convulsionează și mie îmi vine să-i strig Jessicăi *Ai grijă, deja a mestecat și a scuiapat afară o femeie pe ziua de azi*. Apoi îmi înăbuș sentimentul de loialitate față de fată, simțindu-mă neloială față de propria familie.

— Hm, poate că în rochia asta noul profesor de muzică nu se va amorea de tine la fel de iute ca acela de dinaintea lui.

Jessica își strânge mâinile în poală și respiră adânc.

— Ce vrei să spui, mamă? întreabă pe un ton chipurile inexpressiv, dar care, până și eu îmi dau seama, o dă de gol.

La Spider sesizează și ea prefăcătorul, din moment ce îi aruncă un zâmbet din ușă.

— În dimineața asta am angajat un nou profesor de muzică pentru tine. Se pare că pe cel vechi l-ai concediat. Doar nu ți-ai închipuit vreo clipă că mă voi lăsa înșelată de micul tău tertip, nu-i așa?

— Micul meu tertip? Repetă Jessica grijulie vorbele. Ochiul ei se întâlnește o fracțiune de secundă în oglindă cu al meu. Cu o mișcare aproape imperceptibilă, clatin din cap. Mă săturasem de lecțiile de muzică, adaugă. Oricum, nu am pic de talent.

— A, cu asta sunt întru totul de acord. Totuși, o femeie de lume trebuie să cânte la cel puțin trei instrumente...

— Cât mai fermecător cu putință, termină Jessica fraza. Da, da, știi toate astea. Nu-ți face griji, mamă. Mă îndoiesc că Edward Newcastle va refuza să mă ia de soție dacă nu mă voi arăta capabilă să-l fascinez cu interpretările mele la pianoforte. Banii tăi și titlul familiei noastre îl vor convinge. De fapt, *tu* ar trebui să te căsătorești cu el. Oh, am uitat – ești prea bătrână pentru așa ceva, nu? Ar fi total *nepotrivit*.

Fac o jumătate de pas în spate; aștept ca Jessica sau mobila să zboare prin încăpere. Mă încordez, cu gândul de a nu o opri de data aceasta pe La Spider, căci de două ori în aceeași zi ar fi prea mare coincidența. În plus, nici nu-mi pasă dacă Jessica pățește ceva. La urma urmei, e din familia Knight. Nu ca bucătăreasa. Și totuși mă trezesc că mă holbez în jos la cărarea albă ca o coajă de ou din părul ei, dorindu-mi cu ardoare ca La Spider să iasă cât mai repede din cameră.

Dar ea oftează.

— Nu știu cu ce am greșit de m-am căpătuit cu o așa fiică. Profesorul cel nou te așteaptă în salon. După aceea vom lua amândouă prânzul la clubul feminin de călărie. După-amiaza cred că vei avea un musafir, așa că ai face bine să-ți anulezi orice alt angajament. Îl vei asculta cu atenție pe Edward Newcastle și vei accepta cu bucurie ca nunta să aibă loc mai devreme decât am prevăzut noi inițial. În weekendul acesta voi da o petrecere în care voi anunța logodna. E clar?

— Da, mamă. Sigur, voi accepta cu bucurie, o imită Jessica, dar fără să-și ridice ochii.

Mama ei se oprește cu mâna albă încărcată de bijuterii pe clanța ușii:

— Iar dacă nu te porți așa cum se cuvine sau mă superi în orice fel în după-amiaza asta, dacă rezultatul va fi altul decât cel așteptat de mine, află că dragul tău domn Finnegan va plăti pentru asta. Va plăti scump.

Jessica își coboară capul în ceea ce mama ei ia probabil drept o încuviințare. La Spider aruncă ultima săgeată la ieșire:

— Și schimbă-ți rochia. Acum. Și arde-o pe cea pe care o porți.

CINCISPREZECE

— Fă bine și adu-mi atunci un alt puști din canal! Mă bazez pe această mică piesă de divertisment diseară.

Înghet în mijlocul holului de la intrare. Vocea lui La Spider răsună în toată casa și caut din ochi o ascunzătoare, întrebându-mă în același timp dacă e cazul. Pare să nu-i pese de ceea ce știu servitorii. Sau mai degrabă nici nu pare să-și dea seama că slugile au și ele creier și sunt capabile să înțeleagă ce se petrece în jurul lor. Așa că mă furișez mai aproape de ușa care dă în biroul ei și după o secundă îmi lipesc urechea de tocul din lemn.

— Horace exact asta face în clipa asta – caută. Cât despre Rosie, ea... Vocea lui Liam se îneacă: Mamă, icnește el într-un târziu, să știi că țin la traheea mea.

— Horace! Pf! Nu vreau să-l văd pe lingăul ăla mișunând pe aici. Și pui prea multă bază în fata aceea. Să nu crezi că nu știu ce faceți voi doi.

— Fata îmi este de folos, mamă. Atâta tot.

— Toți ne sunt de folos. Până la un punct. Dar să te înhăitezi cu un asemenea om! *O scursură!* Violența cu care rostește ultimul cuvânt mă face să mă retrag cu un pas.

— Altceva mai dorești? Întrebă Liam pe un ton la fel de rece ca al mamei.

— Nu pentru moment. Dacă e cazul, poți să te folosești de camerista Jessicăi, dar după asta nu vei mai avea treabă cu ea. Dacă vom mai pierde altă servitoare, lumea va începe să bârfească, răspunde La Spider.

Aud pași apropiindu-se de ușă și mă îndepărtez în grabă, traversând holul de marmură. Ușa se dă de perete și Liam iese călcând apăsat. Are sprâncenele împreunate și gura pe jumătate căscată într-un rânjel. Arată ca un leu trezit din somn într-un moment inoportun. Mă ascund lipindu-mă de o oglindă mare cu marginile aurite, însă mă vede și se oprește brusc:

— Agatha, toarce el amabil și, precum fumul în vânt, toate semnele de furie

de pe fața sa dispar. Se apropie de mine: Ei, cum ți se pare fermecătoarea noastră casă?

E ca un câmp minat.

Îi arunc iute un zâmbet sfios, așa cum se cuvine, ba chiar schițez o plecăciune:

— E totul foarte bine, domnule.

Zâmbetul i se lățește:

— Minunat! Și cum se poartă sora mea cu tine? Sper că nu este prea severă.

— Oh, nu, domnule. Lady Jessica este foarte drăguță. Cu adevărat încântătoare.

Sprâncenele i se înalță brusc. Pare mirat. Se apleacă spre mine. Mirosul dulceag și puternic al aftershave-ului său îmi gădilă nările. Îmi mișc brațele și încerc să fac un pas în față, dar m-a prins la înghesuială.

— Mie poți să îmi spui dacă te pune prea tare la treabă. Dacă îți dă prea multe sarcini. Să faci una, alta..., adaugă cu o fluturare a mâinii.

E rândul meu să ridic din sprâncene:

— Nu, domnule, nu este cazul. Totul e în regulă, precum v-am zis.

— Bun, bun, spune și dă să se întoarcă, dar încă nu-mi permit să răsufli ușurată. Știi ce, se apropie el de mine, atunci aș vrea să te rog să mă ajuți cu ceva. Vocea îi coboară într-o șoaptă: Bineînțeles, dacă sora mea se poate lipsi de tine.

Jur că aproape a salivat rostind cuvântul *lipsi*.

— Sunt sigură că domnul Tynsdell vă poate ajuta cu tot ce aveți nevoie. Eu, una, nu mă prea pricep la cravate, costume ori meloane.

— Oh, nu, nu, nu, exclamă Liam zâmbitor.

Mușchii de pe umeri i se încordează pe sub cămașa albă subțire în clipa în care se apleacă spre mine. Cu mișcări line îmi trasează cu degetul linia obrazului.

Biata Livie! Bietele fete! La fel le-a tratat și pe ele. Și pot să îmi închipui cât de flatate s-au simțit și cum s-au dat peste cap ca să-i facă pe plac. *Ți-ai greșit adresa*, îmi vine să-l reped. Chiar când dau să-mi împing palma în fruntea lui și să verific dacă Talentul mătușii Beatrice m-a părăsit sau nu, adaugă:

— Am nevoie de tine. E vorba doar de o treabă mărunță; mă lingusește și

dintr-odată simt în toți nervii corpului o furnicătură. Marginile siluetei lui Liam încep să tremure și să se unduiască.

Îmi înfig bine picioarele în podea și mă uit în sus la el cu o privire suficient de sticloasă:

— Domnule, șoptesc cu o voce tremurătoare, dar numai atât cât trebuie, sunt cam... amețită.

De fapt, ceea ce simt este exact contrariul. Poate c-ar trebui să mă înscriu la cursurile de teatru când mă voi duce la colegiu.

Liam se retrage brusc, cu o expresie nedumerită întipărită pe chip. Îmi cobor pleoapele, îmi las buzele să tremure și mă sprijin de el:

— O, domnule, a fost ceva atât de ciudat...

Haide, ticălos pervers ce ești. Încă o dată și vom vedea cum o să te simți când cineva îți ia în stăpânire corpul.

— Oh, exclam și-mi duc mâna la piept. Domnule, eu...

— Agatha! îmi întrerupe actul teatral o voce tăioasă.

Liam face un pas în spate și acum mă împleticesc cu adevărat. Obrajii lui Rosie sunt roșii ca focul, de parcă tocmai ar fi fost plesnită. Își frământă mâinile. Își controlează însă tonul când adaugă:

— Ai întârziat cu ceaiul pentru Lady Jessica, în salonul de muzică.

Arunc o privire piezișă în direcția lui Liam, a cărui față a revenit la normal. El își înclină capul spre mine, de parcă tocmai ne-am fi întâlnit întâmplător în hol. Mă strecor pe lângă Rosie și, în timp ce mă îndrept către bucătărie, privirea ei încărcată de ură mă săgetează.

În clipa în care ies din raza lor vizuală nu mă pot însă abține și zâmbesc. De acum, tot ce trebuie să fac este să îl determin pe Liam să-și mai folosească încă o dată Talentul asupra mea.

Sunetele zglobii ale unei melodii interpretate la pian se revarsă din salon, așa că nu mă mai obolesc să ciocănesc la ușă. Nu că aș fi avut o astfel de opțiune, din moment ce ambele brațe îmi sunt ocupate cu tava cu ceai.

Jessica e așezată la pian și mâinile îi aleargă pe clape, în timp ce noul ei profesor întoarce paginile partiturii. Abia dacă le arunc o privire cât traversez încăperea și așez tava pe o măsuță. În colțul meu, ferită de ochii lor, torn ceaiul

în ceștile de porțelan. Se vede treaba că Liam a supt sângele lui Livie luându-i corpul în posesie – probabil că sârmana de ea nici nu își amintea nimic de fiecare dată. Îi sugera sângele și o lăsa după aceea să-și vadă de treburi, fără ca ea să își dea seama de ce se simțea din ce în ce mai slăbită.

Muzica urcă într-un crescendo, apoi se stinge.

— Vom servi ceaiul aici, Agatha, spune Jessica.

Dau din cap și aranjez bucățile de zahăr pe o farfurioară cu ajutorul unor clești de argint. Iau ceștile și pornesc să traversez camera către Jessica și noul ei profesor, care își ridică și el într-un târziu fața și mă fixează.

Ceaiul fierbinte îmi arde degetele în clipa în care scap o ceașcă pe covor.

E Gabriel.

— Agatha! răsună vocea Jessicăi, ascuțită și plină de reproș, un ecou al glasului mamei sale.

— Îmi cer mii de scuze, my lady, bolborosesc și iau ceașca de jos. Frunzele de ceai negre mi-au rămas lipite de degete: Vă aduc imediat o altă ceașcă. Și vă promit că n-o să se mai întâmple.

— Sper și eu, zice Jessica.

Îmi mușc tare buzele și năvălesc afară pe ușă.

Ar fi trebuit să te aștepți la asta. Ți-ai dorit să vină și uite, a venit, l-ai pus în pericol, totul e numai din vina ta. Liam se va prinde imediat, va pune laba pe Gabriel și va afla cum să Călătorească în timp. Proasto! Proasto! Proasto!

Mă reped în bucătărie fără să dau atenție privirii surprinse a bucătăresei, smulg o ceașcă de pe raft și mă grăbesc să mă întorc.

În salonul de muzică, Gabriel întoarce paginile partiturii:

— Cred că ai nevoie de mai multă forță în mâna stângă. Am observat asta la ultima piesă cântată. Vreau să nu reiei piesa integral până ce nu vei stăpâni pasajul acesta și acesta, spune indicând paginile.

Nu reușesc să mă stăpânesc: inima îmi tresaltă la auzul vocii lui, prima realmente prietenoasă pe care o aud de două zile încoace.

Ochii Jessicăi se mișcă iute și ea dă din cap cu un aer vag interesat. Îmi aruncă o privire piezișă, dar nu face niciun comentariu în timp ce mă reped la tavă și încep să torn din nou ceai în ceașcă. Am totuși timp să observ că Gabriel pare să fie perfect în ton cu moda anilor 1880. Pantaloni negri proaspăt călcați

și o vestă asortată peste cămașa de un alb strălucitor. Are părul legat la spate. Hainele nu sunt peticite sau prăfuite și nici nu degajă mirosul acela puturos de naftalină, ceea ce înseamnă că nu le-a procurat din podul casei noastre.

— Doriți zahăr la ceai, domnule? întreb, în timp ce îi ofer prima ceașcă Jessicăi.

Ochii noștri se întâlnesc din nou.

— Mersi, dar astăzi nu mă simt într-o stare de spirit prea dulceagă, *Agatha*.

OK. Nu-mi miroase deloc a bine.

Jessica îi aruncă o privire mirată pe deasupra marginilor ceștii, însă eu dau din cap și revin la tava mea, cu toate că îmi simt spinarea arzând. Trag de timp umplând ceașca și ascultându-l pe Gabriel cum îi dă indicații Jessicăi. Într-un târziu, după ce îi întind ceașca, pe care el o acceptă fără să-și ridice ochii spre mine, o întreb pe Jessica dacă mai are nevoie de ceva. Clatină din cap, concediindu-mă.

— Voi sta atunci pe aproape. Foarte aproape, în caz că mai aveți nevoie de mine, rostesc tare, iar ea se uită la mine cu o expresie iritată, după care se întoarce la partiturile sale.

Mă îndrept spre ușă și mă silesc din răspuțeri să nu privesc peste umăr, ca nu cumva să mă trezesc că fac cine știe ce stupizenie impardonabilă, ca de pildă să mă arunc în brațele lui Gabriel.

ȘAISPREZECE

Mă strecor în camera alăturată după ce mă asigur mai întâi, bătând la ușa, că e goală. Pare tot un fel de salon pentru primirea invitaților. Cine și-ar fi putut închipui că e nevoie de atâtea încăperi de acest fel într-o casă?

Dau ocol de trei ori unei canapele roz de două locuri și unui fotoliu asortat, apoi schimb direcția, după care mă opresc și mă holbez la pătrățelele de raze de soare care se întind pe covorul cu motive florale. Într-un târziu, ușa se deschide.

— *Ce cauți aici?* sâsâi imediat ce Gabriel închide ușa în urma lui. Bun, recunosc, nu ăsta era primul lucru pe care intenționasem să i-l spun. Nici măcar al doilea. Însă asta mi-a ieșit pe gură.

— Am venit după tine, prostuțo, sâsâie și el și face patru pași mari către mine.

— Nu se poate să rămâi aici, zic disperată. Nu ai habar ce se petrece în casa asta. Liam te va...

A ajuns însă deja în dreptul meu. Mă trage în brațele lui, iar eu îmi ridic fața spre el.

— Oh, nu, declară el. Nici să nu te gândești că o să mă săruți și, gata, ne împăcăm. Ai. Dat. De. Belea. Domnișoară. Își subliniază fiecare cuvânt smucindu-mă.

— Stai așa! Ce tot spui? Că am dat de belea cu tine? De ce?

Gabriel nu mă mai zgâlțâie, dar nici nu-mi dă drumul la brațe. Mă privește drept în față, fără să zică o vreme nimic:

— Tamsin, spune într-un târziu. Aproape că-mi vine să plâng de ușurare când îmi aud rostit numele adevărat. Tu ești o fată deșteaptă. Totuși, lasă-mă să-ți explic. Bun, ia gândește-te. De ce...?

— Bine, bine. Am înțeles. Pentru că ți-am blocat Talentul. N-am vrut să mă

găsești.

— Nu numai asta, mă întrerupe Gabriel.

— Bine, recunosc, nu ți-am spus că aveam de gând să plec. Dar asta numai pentru că nu am vrut să vii cu mine. E prea periculos. Nici nu...

Gabriel își mijește ochii la mine și înghit cu greu, apoi continui:

— Știi, poate că n-o să-ți convină ce o să-ți spun, dar e adevărul adevărat.

— Vrei să zici că e prea periculos pentru mine, dar nu și pentru tine? Întreabă el încet, strângându-mi din nou umerii.

— Pe bune, îmi închipui că orgoliul tău masculin e lezat, dar...

— Nu iei tu decizii în locul meu, Tamsin. Ai priceput? Credeam că ești cea mai în măsură să înțelegi cât de frustrant este ca altul să hotărască pentru tine.

Își lasă mâinile să cadă brusc de pe umerii mei și se îndepărtează.

Distanța dintre noi se cascadează tot mai mare.

Dungi cețoase de soare alunecă pe podeaua camerei. Clipesc din ochi până ce privirea mi se limpezește din nou.

— Îmi pare rău, șoptesc într-un târziu.

Gabriel dă din cap:

— Ar fi trebuit să-mi spui, zice pe un ton jos, inexpresiv. Ar fi trebuit să-mi spui ce pui la cale. Și când Rowena mi-a povestit ce se întâmplase și n-am putut să te gădesc..., zice și se trage de vestă, de parcă s-ar sufoca. Am crezut... am crezut că ai murit, adaugă cu o voce plată.

Fac un pas în față:

— Gabriel...

— Dar după aceea mi-am dat seama că nu era așa, pentru că ar fi trebuit să-ți gădesc măcar trupul. Așa că am perseverat. Și abia atunci am înțeles că m-ai blocat.

O venă îi pulsează la gât și îmi vine să o ating, dar mă gândesc că n-ar fi probabil cel mai potrivit moment. Așa că îi spun:

— M-am oprit. Azi-noapte m-am gândit mai bine și am știut că... că te voiam cu adevărat lângă mine și...

Nu îmi duc fraza până la capăt. Se pare că n-am nimerit-o nici cu vorbele astea. În loc să profite de declarația mea și să intervină cu una din aluziile lui obișnuite, Gabriel îmi aruncă aceeași privire dură care îmi arată că e în

continuare furios pe mine:

— Nu m-am întors azi-noapte, zice el.

Mă silesc să nu-mi trădez uimirea, dar falca îmi cade oricum:

— Nu? Dar am fost... atunci când te-ai întors?

— Ieri-dimineață. Face o pauză, apoi adaugă: Află că nu sunt totuși la cheremul tău, Tamsin.

— Dar nici n-am spus c-ai fi, răspund cu obrajii arzând dintr-odată. Eu... bun, atunci cum ai ajuns aici?

— Nu m-ai împiedicat să Călătoresc în timp. M-ai împiedicat doar să te gădesc. Așa că l-am căutat pe Alistair. A fost ușor.

— Oh, zic și-mi fac gura pungă. Se pare că nu mai e nimic de spus.

— Ce? zice Gabriel.

— Nimic, îl reped. Doar că... sunt supărată că nu m-am gândit la asta. Studiez lujerii de viță-de-vie care se împletesc pe covorul pătrat de sub picioare.

— Ești *supărată*? Ești supărată pentru că sunt mai deștept decât tine?

— Nu ești *mai deștept* decât mine, izbucnesc, uitându-mă în sus la el. Evident, râde. Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să râzi de mine?

— Uau, chiar ai început să vorbești ca o fată din secolul al XIX-lea. Ce ai de gând să faci acum? Să bați cu piciorul în podea și să-ți arunci bărbia înainte? zice Gabriel hohotind și mai tare.

— Nu, murmur, încercând să-mi ascund zâmbetul. Ticălosule!

— Și, dacă îmi permiți, să știi că arăți al naibii de sexy în uniforma asta de cameristă. Cum se face că pentru mine nu te îmbraci niciodată așa?

Îmi dau ochii peste cap:

— Înțeleg că m-ai iertat.

— Înțelegi greșit, spune el pe un ton lejer, apoi se apropie de mine. Dar ai putea să încerci să mă convingi să te iert.

Mă topesc toată în îmbrățișarea lui și-mi ridic capul, clipind exagerat din gene:

— Dar am crezut că n-o să ne sărutăm și să ne împăcăm, așa ai zis.

— Asta a fost atunci, Tam, acum e altceva. Așa că taci.

Mă sărută pățimaș. Îmi arunc brațele în jurul gâtului său și-mi înfig degetele

în umerii lui. Hotărâsc să dau uitării familia Knight pentru o clipă. Sau poate două.

După vreun sfert de oră, în timpul căruia ne-am prăvălit pe canapeaua roz de două locuri, iar eu mi-am pierdut majoritatea agrafelor din păr, Gabriel își înalță capul și zice brusc:

— Apropo, ți-am găsit familia.

— Ce? întreb zăpăcită.

— Familia ta din secolul acesta. I-am găsit. Stau...

Mă salt în capul oaselor.

— Vrei să zici că i-ai găsit *acum*? în clipa asta? Să știi că m-am supărat pe tine...

Gabriel rânjește:

— Ei, nu acum-*acum*. Când am venit aici. M-am gândit că mai devreme sau mai târziu vei avea nevoie de ajutorul meu.

Bâjbâi după agrafe și spun:

— Dacă n-ai fi așa de drăguț, chiar că m-aș înfuria rău de tot pe tine. Găsește într-un târziu o agrafa, mi-o înfig în păr și mă ridic. Ești gata? Hai să plecăm naibii de aici.

Gabriel își arcuiește o sprânceană:

— Cum așa? Vrei să-ți pierzi serviciul? Măcar ai încasat salariul?

Pufnesc:

— M-am săturat până în gât de slujba asta de cameristă.

Îmi țin probabil răsuflarea tot timpul cât Gabriel și cu mine ne strecurăm afară pe poartă. Apoi, ținându-ne de mână, o luăm la fugă pe 27th Street ferindu-ne de trăsuri, trecători și căruțe pline de legume și fructe. Vântul îmi biciuiește gleznela și se strecoară pe sub poalele rochiei. E o senzație minunată.

— În seara asta am putea fi înapoi în New York. În New Yorkul *nostru*, vreau să spun.

Trecem pe lângă un grup de băieți bine îmbrăcați. Joacă un soi de joc ce pare complicat, cu niște bile ce trebuie introduse într-un cerc trasat pe pavaj.

— Mda, răspunde Gabriel, ai cărui ochi scrutează strada. Deși, uită-te și tu ce uimitor este totul. Câți oameni din generația noastră se pot lăuda că au

văzut New Yorkul în anul...?

— Nici să nu te gândești, spun și îi acopăr gura cu mâna, pentru orice eventualitate. Îți amintești, sper, ce ți-am povestit despre efectele Călătoriei în timp.

Gabriel îmi sărută degetele.

— Ne așteaptă un drum lung, să știi. Familia ta locuiește în afara orașului *Mult* în afară. Nici nu știu dacă se poate zice că locuiesc la oraș. E, mai degrabă, o fermă.

— Sunt crescători de porci, șoptesc, amintindu-mi râsul batjocoritor al lui Liam.

— Poftim? întreabă Gabriel.

Dau din cap:

— Îhî, sunt crescători de porci. Multe lucruri nu știu despre familia mea, adaug în timp ce Gabriel face semn unei birje trase de doi cai negri. Calul cel mai apropiat de mine își dă capul pe spate și vizitiul oprește birja.

Ridic din sprâncene:

— Uau! Și eu, care îmi închipuiam că vom lua trenul aerian.

— Trenul nu merge așa de departe. Și în plus, Tam, adaugă el, întotdeauna ți-ai dorit să te plimb cu trăsura prin Central Park.

— Ba nu, n-am zis niciodată așa ceva.

— A, zău? spune Gabriel absent în timp ce vizitiul se dă jos de pe capră și desface scara pliantă. Înseamnă că a fost o altă fată.

— Ce? îl pocnesc în braț. Vizitiul clipește mărunț, apoi își mută iute privirea.

— Aparențele, Tam, îmi spune Gabriel din colțul gurii, în timp ce practic mă îmbrânțește înăuntru. Nu uita aparențele. La urma urmei, suntem în secolul al XIX-lea.

— Acolo nu e Central Park West? întreb. Vizitiul își duce mâna la pălărie, apoi trage de hățuri și caii pornesc de-a lungul aleii. Nu poate înainta însă pe drumul de pământ spre care l-a condus Gabriel.

Deși mă aflu în secolul al XIX-lea de câteva zile, din când în când tot mă aștept ca New Yorkul pe care îl cunosc, plin de zgârie-nori și taxiuri galbene, și limuzine, și skateboarderi, să se suprapună peste acesta. Trag adânc aer în piept. Aici unde am ajuns acum este mai liniște. Orașul pare să dea un pic

înapoi. Cu puțin în urmă am trecut pe lângă ceea ce mi s-a părut a fi o clădire impunătoare de apartamente și i-am citit în grabă firma: THE DAKOTA⁶. Însă mai înspre nord zona a rămas nedezvoltată și sălbatică – un talmeș-balmeș de copaci și tufișuri, și alei de pământ, și grădini, și ferme. Ferme înstărite, totuși.

— Uite, acolo e, spune Gabriel încetșor, arătând către cea mai apropiată dintre clădirile de piatră albă.

În lumina difuză, piatra pare să strălucească, ferestrele să sclipească, iar porcii, asta dacă familia mea chiar crește porci, par să fie ținuți undeva, într-un Țarc îngrijit și invizibil. O moară de vânt se învârte încet și fumul se înalță vâlurit dintr-unul din coșurile de cărămidă ca o coloană canelată cenușie ce se subțiază și se dizolvă pe cer. Mierle, prea numeroase pentru a putea fi numărate, stau cocoțate pe un fronton și nu ne scapă o clipă din ochi. La început, am impresia că au fost sculptate din obsidian, asta până ce una din ele își deschide o aripă și apoi o strânge la loc. Briza mângâie o giruetă din fier de forma unui cal cabrat, făcând-o să se învârtă tot mai iute.

— Știu că suntem aici, spun dintr-odată, holbându-mă la ferestre. Soarele, care s-a ivit pe după un văl de nori, licărește, oglindindu-se în geamurile de diamant și împrăștiind raze franjurate care dansează pe zidurile din piatră.

— Atunci hai să intrăm și să ne prezentăm, zice Gabriel și mă prinde de mână.

⁶ Clădire istorică situată pe 72nd Street, colț cu West Central Park, una dintre cele mai prestigioase și scumpe adrese din New York City. A fost construită între 1880 și 1884 (n. tr.).

ȘAPTESPREZECE

Poarta din față e descuiată și se deschide ușor, alunecând pe balamalele bine unse. Stolul de păsări de pe acoperiș își ia totuși zborul într-o unică masă rotitoare. E după-amiaza târziu și nimeni nu pare să fie prin preajmă la ora asta, însă ne apropiem amândoi cu precauție, aproape pășind pe vârful picioarelor, de ușa masivă. Și pe urmă, ca într-o imagine din vis, un câine argintiu apare de după colțul celei mai îndepărtate clădiri. Ne ochește, își ciulește urechile și pornește tăcut spre noi.

Are labe uriașe. Pe măsura dinților uriași care ies la iveală din botul căscat.

— Hm... ăsta o fi câinele lor de pază?

— Nu e câine, zice Gabriel, strângându-mă mai tare de mână. E un lup.

Clipesc din ochi. N-am văzut lupi decât în poze, dar acum, că Gabriel mi-a atras atenția, sesizez că animalul ăsta are în mod cert ceva „necâinesc” în el. O fi din cauză că în ochii lui nu citesc decât c-am fi doar o masă de carne și atât. Sau poate pentru că are încheieturile labelor îndoite în unghiuri ascuțite, indiciu clar că trupul îi este construit pentru a alerga în viteză. Ori fiindcă fălcile îi par făcute pentru a zdrobi între colți animale mai mari decât el.

Tac și-mi împing mintea în față, rugându-mă în gând ca bestia aceasta să fie unul dintre membrii familiei mele, deghizat. Nimic. Lupul se apropie cu pași mari și coama argintie i se zburlește ca niște țepi de-a lungul șirei spinării. În lumea animalelor, ăsta nu e semn bun.

— OK, spun când lupul ajunge la cincisprezece pași de noi. Să sperăm că Talentul mătușii Beatrice nu s-a decis să mă părăsească brusc.

— Da, e o idee bună, se foiește Gabriel în fața mea.

Arunc o privire în direcția ușii și remarc ciocănelul în formă de grifon. Mă concentrez pe clopoțelul de alamă dintre gheare.

Aripile grifonului se zbat și ciocul i se mișcă.

— Prieten ori dușman? intonează el.

— Prieten. Rudă, răspund iute. Oricum, cine ar fi atât de prost încât să se declare dușman? Mai ales cu un lup la câțiva metri distanță?

Ciocul grifonului se închide cu un clămpănit, de parcă ființa ar fi căzut pe gânduri, cântărindu-ne răspunsul.

— Grăbește-te, te rog, îl îndemn.

Își întoarce capul și mă fixează cu ochii săi forțați în alamă. Ne măsoară în continuare din priviri.

În clipa aceea, lupul ajunge în dreptul nostru. Mirosul puternic de animal se înalță din blana lui și îmi gădilă nările. Limba i se strecoară afară dintr-un colț al gurii. Trei picături de salivă cad pe aleea din piatră. Pare înfometat.

Dar după aceea își întoarce capul, ca răspunzând chemării stăpânului.

O față se ivește din aceeași direcție ca și lupul. Ține în mână un coș mare de nuiele plin cu tot felul de plante și rădăcini, iar câteva dintre ele cad din coș în clipa în care dă cu ochii de noi.

— E fata-cioară, îi șoptesc lui Gabriel. Cea despre care ți-am povestit.

— Se pare că e și fată-lup totodată, murmură el cu ochii ațintiți pe animal, care amușinează acum, foarte preocupat, în jurul picioarelor noastre.

— Bună din nou, o salut pe fată cu un glas firav. Scuze pentru ieri. Știi, când te-am făcut să cazi de pe creangă. Mi-ai zis că o să mă cauți, dar...

— M-ai găsit tu prima, completează ea propoziția, dar fără pic de surprindere în voce.

Lumina soarelui se revarsă peste alee, luminându-i picioarele goale și acoperite de praf. În părul roșu, lung până la mijloc, i s-au încâlcit frunze, iar pe un antebraț i se întinde o pată de noroi. Și mai multe pete de noroi i se lăbărțează pe partea din față a fustei. În ciuda înfățișării neîngrijite, este la fel de frumoasă ca ultima dată când am văzut-o.

Pare să stea în cumpănă mult timp, nehotărâtă ce să spună mai departe. Într-un final, zice:

— Silvius m-a prevenit că niște străini au intrat pe aleea noastră, ni se adresează apropiindu-se.

— Păi, asta e de bine, nu? reușesc să îngaim. Prin materialul subțire al fustei simt răsuflarea caldă a animalului. Silvius este lupul tău?

Râde la întrebarea mea și ochii i se îngustează în două semiluni pline de încântare:

— Nu e lupul *meu*. Silvius nu e lupul nimănui, adaugă scărpinând capul animalului cu încheieturile degetelor. Reacția lupului pare însă să o contrazică: sare, lipindu-se de șoldul ei cu botul său lung și-i linge mâna cu limba rozalie. Și nici păsările nu sunt ale cuiva, zice fata absentă și ochii îi fug spre cer. Păsările...

Schimb o privire cu Gabriel:

— Noi...

— Cred că acum ar fi mai bine să intrăm în casă. Thom vă așteaptă deja de ceva vreme.

— Oh, dau să zic, apoi mă răzgândesc și închid gura.

Din fericire, se pare că totul va fi cu mult mai ușor decât mă așteptasem. Numai că vorbele pe care le rostește apoi fata îmi spulberă orice brumă de speranță:

— Cu toate că nu toată lumea crede că ești cine pretinzi că ești. Nu toată lumea te vrea aici.

Apasă cu mâna pe capul grifonului și așteaptă ca ființa să-și desfacă aripile și să-și așeze capul la loc, sub ele. Acesta pare să fie semnalul, așa că fata împinge ușa. O urmă înăuntru. Podeaua e din scânduri late din lemn de culoarea mierii, iar mobilierul masiv, greu și simplu, dar în mod cert de bună calitate. Într-un capăt al șemineului este stivuită o grămadă mare de bușteni păziți de doi câini din porțelan pe care îi cunosc prea bine. Ultima oară când i-am văzut îi repetau Rowenei scena la care fuseseră martori în biblioteca de la noi de acasă.

Trei oameni stau așezați pe o canapea lungă de lângă foc. Fata ne conduce spre ei, apoi se oprește și gesticulează către noi. Nu știu de ce, dar mă simt de parcă ne-am afla în fața unui complet de judecată. O femeie de vârstă incertă, între 40 și 60 de ani, e așezată între doi bărbați. Ochii ei mă sfredelesc mai întâi pe mine, alunecă apoi către Gabriel și înapoi la mine. Aștept furnicăturile pe piele, care să mă prevină că femeia încearcă să-și folosească Talentul asupra mea, dar nu se întâmplă nimic. Unul din cei doi bărbați întoarce capul și îi șoptește ceva, dar ea ridică mâna și-i face un semn discret să tacă.

Bun, măcar am înțeles cine e șeful. Studiez fața femeii cu mai mare atenție.
Fata spune:

— I-am găsit pe aleea noastră.

Femeia dă din cap:

— Mulțumesc, Isobel.

Fata ridică din umeri și adaugă:

— Silvius s-a pus chezaș pentru ei.

Un licăr de iritare traversează fața femeii și bărbatul își duce o mână la gură pentru a-și înăbuși o tuse ce seamănă cam mult cu un mic hohot de râs.

— Mulțumesc, Isobel, repetă femeia, de data aceasta pe un ton ce aduce mai degrabă a „La revedere, Isobel”.

Isobel se răsuțește iute pe călcâie și se îndreaptă către ușă, cu lupul urmându-o îndeaproape și pășind tiptil pe labele sale. În clipa următoare, al doilea bărbat se apleacă în față. Îi văd chipul și icnesc:

— Tu!

Gabriel mă strânge de mână și îmi dau seama că l-a recunoscut și el. Însă ochii bărbatului nu dau semne c-ar ști cine suntem.

— Nu s-a întâmplat încă, murmură Gabriel lângă mine, iar eu dau încetisor din cap. Totuși mi-e greu să înțeleg ce se petrece, din moment ce ultima oară când l-am văzut, omul ăsta încercase să ne ucidă.

— Poftim? zice el cu glasul acela cultivat pe care mi-l amintesc atât de bine.

Îmi închid ochii preț de o clipă. *Habar n-ai ce-ai făcut, nu-i așa?*

Clatin din cap:

— Îmi pare rău... dar ultima oară când ne-am întâlnit ai încercat să ne dai foc.

Îi văd nedumerirea de pe chip și dau înapoi:

— Nu s-a întâmplat încă. Va fi peste câțiva ani, în 1899. Oricum, nu-ți port pică. N-ai reușit să ne omori, adaug, și abia după o clipă îmi dau seama cât de rău sunase fraza asta.

Și ca și cum aș fi avut nevoie de încă o confirmare, Gabriel mă atenționează:

— Ia-o mai ușor, Tam.

Bărbatul se încruntă și mai tare și schimbă priviri cu femeia.

— Thom nu a menționat incidentul acesta. De ce?

Femeia clatină din cap:

— Poate pentru că nu l-a prevăzut. Ori fiindcă nici nu se va întâmpla.

— Asta înseamnă că ei doi mint, intervine bărbatul pe un ton rece și hotărât, iar eu simt furnicăături de iritare la auzul vocii lui arogante și familiare. La fel ne vorbise și în 1899, când aproape că reușise să îi ardă cu totul mâna lui Gabriel.

— Nu, nu mințim, îl reped prea nerăbdătoare pentru a aștepta să-mi treacă nervii. Nu știu cine e Thom, dar presupun că este cel care deslușește pentru voi ce scrie în carte, nu-i așa?

Tăcere. Trei perechi de ochi stau ațintite asupra mea.

— Știți despre ce carte este vorba, adaug impacientată. Cu colțul ochiului îl văd pe Gabriel cum clatină din cap prevenitor, dar nu-l bag în seamă: Atunci știți foarte bine și cine sunt eu și pentru ce am venit aici.

Femeia se apleacă în față, scrutându-mă din nou, apoi spune:

— Tot ce știm este ceea ce a deslușit Thom în carte – și anume că o persoană străină va veni la noi în oraș și va intra în casa familiei Knight.

— Țsta e Alistair, exclam.

Dar ea continuă fără să ia în seamă întreruperea:

— Și că ea este un sol al morții.

— Stai așa... cum ai spus?

— Nu, nu e un sol al morții, intervine Gabriel pe un ton pătimăș. Pare să-și fi abandonat calmul și reținerea obișnuite.

— Nu sunt un sol al morții, spun în același timp. Of, îmi spun în sinea mea, se presupune că aș fi un far călăuzitor, nu un sol al morții. Sau cel puțin așa prezisese bunica.

Femeia clatină însă din cap:

— Dacă vă vom asculta, ne vom expune primejdiei și unei schimbări în felul nostru de a trăi. O schimbare atât de mare, încât nu ne vom mai putea niciodată întoarce la ceea ce am fost. Asta ne-a spus cartea.

— Atunci Thom al vostru nu se prea pricepe să o descifreze, zic, dorindu-mi ca Thom ăsta să aibă măcar a zecea parte din puterea de a prevesti a bunicii.

— Mersi, se aude o voce din spatele meu care mă face să tresar.

Un al treilea bărbat traversează încăperea, sprijinindu-se greoi într-un

baston. La jumătatea distanței dintre noi și canapea se oprește și își flutură mâna liberă în direcția unei lămpi ce stă stinsă pe o măsuță laterală. Lampa se aprinde, luminându-i nasul lung și bărbia ascuțită.

— Nu numai asta am citit în carte, spune el pe un ton blajin, așezându-se într-un fotoliu de lângă canapea.

Toți ceilalți trei se întorc spre el, însă cea care vorbește este tot femeia.

— Ce altceva ai văzut? șoptește ea pe un ton ce sugerează că nu prea ar vrea, de fapt, să afle. Își duce o mână la părul buclat și dintr-odată îmi simt gâtul uscat. Gestul ei îmi amintește de mama.

Bărbatul se apleacă un pic în față și mă privește cu curiozitate:

— Se pare că nu ești doar un sol al morții, în general. Ci un sol al morții mele, spune și dă din cap, ca și cum ar fi impresionat de ceea ce se presupune că aș face eu pentru a declanșa evenimentul, apoi își scoate batista din buzunar.

Mă holbez la bărbatul acela, apoi la bastonul lui. Este aceeași persoană pe care o zărisem stând în colțul străzii, în amurg.

— Tu ești cel care stătea în colțul străzii unde locuiește familia Knight. Ai stins felinarele.

Îmi zâmbeste și femeia de pe canapea icnește ușor:

— Thom, zice ea. Nu mi-ai povestit asta. De ce te-ai dus acolo?

Bărbatul ridică din umeri și își examinează un nasture al jiletcii, de parcă ar fi fascinat de el.

— Dacă ai ști cine e cel care te va omorî, n-ai fi curioasă să-i arunci o privire? E deja prea mult pentru mine, și din câte se pare, și pentru femeie:

— Nu eu sunt cea care te va omorî, spun, și în același timp cu mine femeia rostește.

— Iată încă o dovadă că nu *trebuie* să avem nimic de-a face cu ea, Thom. Se răsucesc apoi spre mine, răsuflă adânc și continuă: Trebuie să plecați de aici, în clipa asta, și să nu vă mai întoarceți niciodată.

— Dacă ignori viitorul, nu-l faci să dispară, Cera, spune Thom, aruncându-i un zâmbet. Adaugă pe un ton dulce-amărui: Moartea ne găsește pe toți. Și dacă stăm bine să ne gândim, tânăra aceasta pare un instrument al morții destul de fermecător.

— Ajunge, spune al treilea bărbat, cel care nu a rostit niciun cuvânt până acum. Cera a luat o decizie și, Thom, având în vedere ceea ce ai deslușit în carte, aş zice că este o decizie înțeleaptă. Asta dacă nu cumva ai mai citit și altceva despre care te-ai ferit să ne povestești.

Thom oftează și își apasă două degete pe rădăcina nasului, într-un gest pe care și bunica mea îl va deprinde într-un alt secol. Și care mă face să mă întreb dacă nu cumva citirea cărții provoacă dureri de cap sfâșietoare sau așa ceva.

— Nimic nu este relevat complet în carte. Tot ce știi este că tânăra aceasta și tânărul care o însoțește, adaugă el cu o mică înclinare din cap înspre Gabriel, au făcut o Călătorie lungă în timp ca să ne prevină și că, indiferent dacă le vom lua sau nu spusele în seamă, viitorul nostru este incert. Nu vor să ne facă rău, dar tânăra este un sol al...

— Familia Knight omoară oameni, izbucnesc eu. Își răsucesc capetele spre mine. Se lasă tăcerea, de parcă toți și-ar ține răsuflarea: îiucid sorbindu-le sângele, continui. Am aflat de o cameristă care și-a pierdut astfel viața, dar cred c-au fost mai multe. Sângele acestor oameni le sporește lor puterile. Și cum nimeni nu zice nimic, adaug răspicat: Vă zic, familia Knight omoară oameni.

— Știm asta, spune bărbatul din 1899. Cele două cuvinte mă izbesc din plin, reducându-mă la tăcere.

— *Bănuim* asta, îl corectează Cera. Dintotdeauna le-a plăcut să... experimenteze pe ființele umane.

Îmi duc mâinile la spate și îmi desfac degetele de la mâna dreaptă, înfigându-mi unghiile în palma mâinii stângi. Nu o scap din ochi pe femeie.

— Și nu vă pasă de oamenii ăștia? De ce? Pentru că nu sunt decât niște ființe umane? *Dar voi ce sunteți?*

O simt cum dă înapoi la tonul meu și o văd cum își mișcă brusc capul, oferind acum vederii mele doar profilul, în timp ce schimbă priviri cu cei doi bărbați așezați lângă ea.

— Cu mulți ani în urmă, La Spider a venit aici, în vizită la mama noastră, spune arătând spre bărbații care stau de o parte și de alta a ei, pe canapea. Nu eram cu mult mai în vârstă decât Isobel și-mi amintesc că am tras cu urechea din pragul ușii. Am auzit-o cum i-a propus mamei să ne unim forțele ca să îi

ajutăm pe ei să-și sporească puterile. La Spider i-a spus mamei că noi puneam prea multă bază pe cele patru elemente în detrimentul celui de-al cincilea.

— Al cincilea? întreb.

Buzele Cerei se strâng într-o grimasă de dezgust:

— Sângele. A îndemnat-o pe mama să exploreze proprietățile acestui al cincilea element. Și a enumerat toate posibilitățile care ni se deschideau dacă am fi beneficiat de puterile lui nelimitate. Își duce o mână la gât, ca pentru a-și înăbuși amintirea. Din fericire, mama a refuzat propunerea. I-a explicat lui La Spider că noi am fost dintotdeauna niște oameni liniștiți și că am ales să locuim aici tocmai pentru a ne feri de curioși și de alții asemenea care ar fi putut să comenteze în legătură cu felul nostru de a trăi, adaugă ea oftând.

— Numai că toate astea s-au schimbat de acum, spune Thom pe un ton calm, ca și cum i-ar aminti Cerei de o discuție de-a lor mai veche.

Cera nu se uită la el, dar dă din cap în semn de aprobare și-și pleacă fața:

— La Spider i-a spus mamei că e o proastă, un copil care se mulțumește să se joace în curtea lui. Dar până la urmă a renunțat și a plecat. Și, fapt încă și mai important, *ne-a lăsat în pace*. Să trăim la fel de liniștiți în continuare.

— Dar nu înțelegeți că ignorând familia Knight vă faceți singuri rău? spune dintr-odată Gabriel, făcând un pas în față. Ai idee ce se va întâmpla cu voi peste o sută de ani? Chiar dacă pe moment îi învingeți, se vor ridica din nou și vă vor amenința viețile tuturor.

— E mai mult decât o simplă amenințare. Niciun suflet din familia Greene nu va rămâne în viață. Asta spune cartea noastră, intervin.

— Viitorul este întotdeauna imprevizibil și dacă noi îi vom învinge acum, așa cum spuneți voi, e de la sine înțeles că se vor ridica din nou și vor căuta răzbunare, spune Cera. Face o pauză, apoi continuă pe un ton inflexibil: Poate că nu ar fi trebuit, de la bun început, să stăm să vă ascultăm.

Îmi vine să urlu. Nu prevăzusem această posibilitate. Pe urmă cad pe gânduri. De ce *nu* o prevăzusem? Doar cunosc foarte bine latura urâtă a familiei mele, felul în care îi desconsideră pe oamenii lipsiți de Talente. Am trecut eu însămi printr-o asemenea experiență. Respir adânc, îmi așez o mână pe brațul lui Gabriel și spun:

— Dar dacă nu experimentează doar pe ființe umane? Dacă familia Knight

s-a hotărât să facă experiențe pe unul dintre voi?

Cera face ochii mari. Bărbatul din 1899 scoate un sunet politic de neîncredere, în timp ce fratele său scutură din cap. Numai Thom rămâne nemișcat, cu privirea fixată asupra mea. Într-un târziu, Cera îl întreabă pe Thom:

— Ai văzut asta în carte? Spune-mi adevărul!

Bărbatul își freacă iar rădăcina nasului, oftează și într-un final răspunde:

— Nu încă.

— Asta e imposibil, spune Cera. Chiar dacă La Spider și ai ei ar fi însetați de sânge, proști nu sunt. Am căzut de acord, ambele părți, să coexistăm, fiecare cu... defectele noastre, adaugă pe un ton tăios și ferm.

— Dar nu așa se vor petrece lucrurile, intervin înnebunită. Chiar dacă Thom nu a putut desluși încă toate acestea în carte. Ei vor...

— Atunci nu este cazul să acționăm pripit. Poate că tot ceea ce spui tu nici nu se va întâmpla vreodată, zice Cera, după care se ridică brusc de pe canapea, urmată de toți cei trei bărbați, Thom, ultimul din ei, chinându-se cu bastonul lui.

— Te rog, îl implor în căutarea unui licăr de înțelegere pe chipul său. Sunt oameni care mor. Copii. Fete. Trebuie să faceți ceva. Nu se poate să stați cu mâinile în sân și... Nu se poate să nu deslușești în carte ce se va întâmpla.

Thom oftează și pare pe punctul de a răspunde, însă Cera i-o ia înainte. Își împreunează mâinile de parcă mi-ar da o binecuvântare și zice:

— Îți mulțumim, Tamsin, că ai venit aici. Ai făcut o Călătorie lungă, știm asta, și-ți apreciem eforturile. Dar ar fi mai bine ca acum să te întorci în vremea ta, căci știi prea bine că este interzis să Călătorești în timp. Vom lua în considerare avertismentul tău. Fii sigură că îi vom acorda toată atenția noastră.

În traducere liberă: *Pleacă odată de aici și să convenim că întâlnirea asta nu a avut loc niciodată.*

OPTSPREZECE

Gabriel și cu mine străbatem în tăcere înapoi aleea. Cerul a devenit de acum alb-cenușiu, iar vântul aduce cu el miros de ploaie.

— A mers grozav, ce să zic! comentează Gabriel pe un ton posomorât.

— Cu ce am greșit? De ce nu ne-au crezut? Cum de sunt așa de *proști*?

— Se tem, răspunde Gabriel încet. Se tem de tine. Se tem să reacționeze.

Să...

— Bine, dar de ce?

— E ceva normal, Tam.

Mă uit la el.

— Gândește-te la istorie, îmi explică. Lucruri dintr-astea s-au întâmplat tot timpul în trecut.

Nu prea am chef de lecții de istorie în clipa asta, însă Gabriel insistă.

— Oamenii nu vor pur și simplu să accepte că se poate întâmpla tot ce e mai rău, și când asta se întâmplă, e deja...

— Prea târziu, termin propoziția pe un ton sumbru.

Pornim încet înapoi spre oraș. Copacii ce mărginesc drumul se înalță pe deasupra capetelor noastre, blocând razele de soare.

Mergem așa, în tăcere, cel puțin un kilometru și jumătate, și, după ce bășica din piciorul meu drept s-a transformat într-un ghem de durere, spun:

— Nu le pasă. I-ai auzit. Familia Knight nu ucide decât ființe umane. *Nu ne privește*, o imit eu pe Cera. Cum se poate? Cum poate cineva să se poarte așa când –, cum de, știind toate astea, stau cu mâinile în sân?

Îmi strâng pleoapele, dar nu pot să alung amintirea vocii lui Alistair în biroul lui de la NYU. *Așa crezi? Că noi omoram oameni și prin urmare familia Greene a sărit și a salvat situația? Minciuni. Familiei tale nu i-a pasat de nimic, de nimic în legătură cu cei pe care îi consideram ai noștri, atât timp cât nu era vreunul*

dintre ai lor.

O căruță trece pe lângă noi, împrôșcând noroi. Gabriel mă trage deoparte la timp pentru a nu adăuga încă un strat de jeg pe hainele mele.

— Ar fi trebuit să ne urcăm în căruța aia, remarcă el. Continuăm să mergem în tăcere alte câteva minute, apoi adaugă: Nu sunt convins că nu le pasă. La urma urmei, știm că familia Greene s-a ridicat la un moment dat împotriva familiei Knight și a învins-o.

Clădirea impunătoare de apartamente reapare în raza noastră vizuală. Mă holbez la ea și un clopoțel îmi sună în minte. Mă opresc din mers:

— Nu le pasă de ființele umane. Dar au început să se îngrijoreze imediat ce familia Knight a pornit să facă experimente asupra lor. Asta înseamnă că familia Knight a reușit cumva să pună mâna pe un Greene. Dar asta nu se va întâmpla acum, nu-i așa? Sau cel puțin nu încă.

— De ce nu? întrebă Gabriel.

— Thom nu a citit în carte că familia Knight va face experimente asupra familiei Greene pentru simplul motiv că încă nu au motive să o facă. Pentru că îl au acum pe Alistair. Vor afla cum să fure Talentele și atunci pentru familia Greene va fi prea târziu. În plus, vor ști că familia Greene va încerca să fabrice Domaniul, pentru că Alistair le-a spus deja, sunt convinsă. Ceasul, icnesc eu dintr-odată. Trebuie să furăm ceasul și să-l ducem familiei Greene înainte de a fi prea târziu. Poți să?... las eu propoziția în suspensie pentru a studia fața lui Gabriel. Ce, ce? E ceva ce nu mi-ai spus?

Gabriel dă să deschidă gura, apoi își ferește ochii, prefăcându-se interesat de un grup de copii murdari care aleargă pe stradă în urma unui băiețel aflat în fruntea lor. O ploaie mărunță pornește să cadă.

— În clipa asta nu pot găsi pe nimeni, zice Gabriel într-un târziu, tot fără să se uite la mine.

— Cum? E rândul meu acum să-l prind de bărbie și să i-o trag spre mine, așa încât să fie obligat să mă privească în ochi: Pe cine nu poți găsi?

— Pe nimeni din familia ta. Mama, sora, bunica ta. Nu o pot găsi nici măcar pe mama. Și nici pe tata.

— Asta-i bună, murmur, dar suntem amândoi prea tulburați pentru a putea zâmbi.

Phil, tatăl lui Gabriel, este ceea ce restul familiei mele, din trecut și din prezent, ar cataloga drept o biată ființă umană. O persoană lipsită de Talente.

— E ca și cum familia ta, și chiar a mea, nici nu ar exista.

Oftez și mă sprijin de umărul lui, urmărind din ochi o birjă ce trece huruind pe lângă noi, cu caii înaintând cu capetele plecate.

— Bun, haide atunci să vedem cum stăm, zic și-mi desfac mâna stângă, coborând câte un deget la fiecare afirmație. Mi-am găsit familia. În clipa asta, ei nu au încredere în noi. Ceea ce înseamnă că va trebui să ne descurcăm pe cont propriu.

— Vor fi nevoiți să ne creadă. Mai devreme sau mai târziu.

Încuviințez cu o mișcare din cap și mă uit îngrijorată la fața lui Gabriel. Picături de ploaie îi lucesc pe pomeți și îi stau atârinate ca niște ace pe genele negre. Pe sub piele i-a apărut deja o mică îmbujorare. Cât mai e până să...? Refuz să mă gândesc, clatin din cap și spun:

— Bun, dar chiar și așa va trebui să rezolvăm problema imediat. Acasă nu ne putem întoarce și de rămas nu putem rămâne aici. Mă bucur că pot vorbi pe un ton atât de ferm, căci un tremur rece și adânc începe să mă învăluie. Ce-ar fi să mă întorc acasă la familia Knight și să fur ceasul, apoi să mă duc și să mă așez pe pragul familiei mele până când altcineva va muri și vor fi nevoiți să ne creadă?

— Ce plan minunat! pufnește Gabriel.

— Ai tu altul mai bun?

— Mda, zice, trăgându-mă iar din calea unei birje cu roțile pline de noroi. Un plan care nu implică întoarcerea ta acasă la familia Knight.

— Te ascult.

Tace și cercetează din ochi cerul cenușiu:

— Ăăă, deocamdată până aici am ajuns cu planul. Lucrez la continuarea lui. Oricum, nu vreau să te mai întorci vreodată în casa aia.

Sap cu piciorul între pietrele din caldarâm și subliniez:

— De fapt, tu ești în mai mare pericol decât mine.

— Ce vrei să zici?

Îmi dau ochii peste cap:

— Păi, nu e clar ca lumina zilei? La un moment dat, Liam va pune mâna pe

tine. Așa a reușit să Călătorească în viitor.

Gabriel oftează:

— Dar n-avem cum să știm asta cu siguranță. Poate că nu se va întâmpla niciodată...

— Acum chiar că semeni cu cei din familia mea, spun.

— OK, OK, hai să furăm ceasul diseară. Amândoi. Ne întoarcem și...

— În seara asta familia Knight dă o petrecere, zic încetșor. Cred că vor fi prezenți cu toții. Așa că aș putea să mă întorc. Dacă mă întrebă unde am fost, o să pretind că mi-am vizitat o mătușă aflată pe moarte sau ceva de genul ăsta. Și la opt seara aș putea să vin să-ți descui poarta din spate. Atunci vor fi cu toții ocupați, la masă. Ar trebui să meargă.

Gabriel oftează:

— Nu-mi place.

— De ce mă mir?

— Vorbesc serios, Tam. Sunt prea multe variabile, prea multe lucruri care ar putea să o ia razna.

— Tocmai de asta ar fi mai bine dacă m-aș duce singură și tu...

Se încruntă la mine.

Îmi ridic brațele în semn de capitulare:

— Ora opt. Să nu întârzi.

— Urează-mi baftă, murmur către statuia din grădină a femeii în timp ce mă strecor pe ușa din spate și încep să urc treptele cât mai în liniște. Dar evident, statuia nu are cine știe ce rezerve de noroc, căci de cum mă apropii de bucătărie, ușa e dată zgomotos de perete.

— Pe unde ai umblat? mă ia Rosie la rost.

Stau cu două trepte mai jos de ea, așa că-mi dau capul pe spate și o studiez, o clipă, fără să răspund. Contrar vorbelor sale furioase, fața îi arde de un soi de veselie interioară.

— Am fost în vizită la o mătușă aflată pe moarte, spun, dând să-mi fac loc pe lângă ea.

Îmi blochează trecerea.

— Știam că nu ai rude.

Mă opresc și, chipurile, cad pe gânduri.

— Mda! părul mi s-a desfăcut și-mi cade pe umeri și firișoare de apă se furișează pe sub gulerul bluzei.

Face un pas în față și jur că mă adulmecă. După care înalță din sprâncene.

— Doar n-ai fost cu un bărbat, nu-i așa? mă întreabă pe un ton viclean, aproape tachinându-mă.

Ridic din umeri și schițez o jumătate de zâmbet:

— Nu spune nimănui, Rosie, te rog, șoptesc.

— Bine, nu spun. Dar îmi rămâi datoare, zice ea și mă ciupește ușor de braț, ca pentru a sublinia că are de gând cândva să-mi ceară să-i întorc favoarea.

— Rosie o să mă ajute în seara asta la servitul mesei, spune domnul Tynsdell în bucătărie după ce am mâncat cu toții în grabă cina.

Toți în afară de bucătăreasă. Presupun că n-a avut timp să mănânce toată ziua, căci o văd că zdrăngăne în continuare oalele și se agită pe deasupra sobei de gătit, aplecându-se pentru a verifica apoi ce fierbe acolo cu o expresie acra întipărită pe chip.

Noi, ceilalți, stăm aliniați cu spatele la masă și domnul Tynsdell pășește înaintea și înapoi prin fața noastră într-un soi de imitație, gen sperietoare de ciocori, a unui sergent de armată însărcinat cu inspectarea ținutei recruților.

— Restul, zice el smucindu-și bărbia înaintea pentru a arăta spre Lily, Dawn, Tim și cu mine, veți curăța masa, veți aduce farfuriile și o veți ajuta pe bucătăreasă. Se oprește și îl adulmecă pe Tim: în afară de tine. Tu vei rămâne la grajduri, zice arcuindu-și și umflându-și nările pentru câteva secunde. Miroși a cal, adaugă într-un final.

Tim se scarpină la ceafă cu o mână:

— Păi doară stau prin preajma lor în mare parte din timp, murmură el, și Dawn scoate un mic chicotit, repede înăbușit în clipa în care domnul Tynsdell o privește încruntat.

— Ai grijă să nu ofensezi pe vreunul dintre membrii familiei cu... prezența ta, zice domnul Tynsdell făcând un semn spre ușă, iar Tim se grăbește să iasă, considerându-se, fără îndoială, norocos. Restul aveți la dispoziție o jumătate de oră, după care vă veți întoarce aici pregătiți de lucru. Mă aștept să arătați cu

toții impecabil, chiar dacă nu veți sta efectiv în apropierea musafirilor. Se uită urât la Dawn, care își duce iute mâna la păr, ca pentru a verifica dacă fiecare fir stă la locul lui: Și cu asta, basta, suntem concediați.

O urmez pe Rosie spre dormitorul nostru, unde îmi împart atenția între strada ce se întunecă văzând cu ochii sub fereastră și urmărirea ultimelor ei preparative. Începe prin a-și desface părul și a-l peria cu gesturi rapide și ferme. Buzele i se mișcă în timp ce numără până la o sută. După aceea, cu degete îndemânatic, își strânge părul la spate într-un concii elegant, aranjându-și agrafele astfel încât să devină toate invizibile.

— De ce te mai obosești să-ți piepteni părul? o întreb când o văd cum îl acoperă cu o bonetă albă.

— Nici nu mă așteptam din partea ta să pricepi, răspunde uitându-se cu subînțeleș la părul meu.

S-a uscat deja îmbibarea cauzată de ploaia de mai devreme, dar simt cum începe să se încrețească în jurul urechilor. Mă abțin totuși să mă uit în oglindă sau să îmi aranjez în vreun fel ținuta. Nu am de gând să fac niciun efort de dragul familiei Knight extinse.

— Așadar, cum sunt ceilalți? Restul familiei? o întreb, zgâindu-mă din nou pe fereastră.

Nu îmi răspunde imediat, așa că mă întorc spre ea, gata să repet întrebarea. O văd însă cum își sughe obraji și își pudrează pomeții, așa că aștept.

— Fascinanți, spune într-un târziu. Cu toții. Atât de eleganți și de rafinați! Exact așa cum ar trebui să arate adevărata nobilime.

Pufnesc, însă când Rosie se încruntă la mine, încerc să acopăr zgomotul tușind de câteva ori.

— Oricum, adaugă ea visătoare, seara aceasta va fi una foarte specială.

Ceva anume în tonul ei mă pune în gardă, însă mă mulțumesc să îi arunc o privire nepăsătoare, apoi mă uit iar pe fereastră. În casa de vizavi se văd pâlپând luminile.

— Zău? Cum așa?

— Oh, Liam mi-a zis ceva. Cum că e posibil ca în seara asta să încerce cu toții ceva nou. Rosie își zâmbește în oglindă, apoi își vără degetul rozaliu într-un borcănaș și își tamponează buzele cu ceva roșu aprins la culoare: Părea

foarte încântat, adaugă.

Îmi trece prin minte imaginea lui Liam umplând cupa cu sângele lui Alistair.

Trag aer în piept. *Nu te abate de la plan, Tam, nu te abate de la plan!*

Rosie se ridică în picioare și își netezește poalele rochiei:

— Ei, cum arăt?

— Ești frumoasă, spun. Fac trei pași în față, îndepărtându-mă de geam, până ce ajung în dreptul ei. Oh, stai puțin, ai o pată mică deasupra sprâncenei. Stai, lasă-mă pe mine, zic înainte să apuce să se întoarcă spre oglindă. Întind brațul și-mi las mâna să zăbovească pe deasupra ochilor ei, până ce începe să clipească mărunț din gene.

— Grăbește-te, ce naiba faci...?

Îmi apăs degetele de fruntea ei.

Te rog, te rog, fă ca Talentul să nu mă fi părăsit.

Rosie nu-și termină fraza. După o clipă, îi împing corpul țeapăn ca o piatră spre pat, unde o vâr iute.

NOUĂSPREZECE

— Bucătăreaso! Doamnule Tynsdell! strig năvălind în bucătărie. Rosie a leșinat. Eram sus, la noi în cameră, și am văzut cum a căzut pur și simplu din picioare. Am întins-o pe pat, dar nu se simte bine deloc, adaug făcând ochii mari și mutându-mi privirea de la unul la celălalt.

— Dumnezeu să ne ajute, icnește bucătăreasa. Ce ne facem, acum că...?

Nările domnului Tynsdell freamătă în felul lor atât de predictibil:

— Nu e deloc demnă de încredere, mi-am închipuit eu, zice încetișor, apoi își îndreaptă spatele și ochii îi fug de colo-colo, ca și cum și-ar cântări opțiunile în minte. Într-un târziu, mă fixează din priviri: Bucătăreaso, urcă și vezi dacă poți s-o aduci în simțiri. Dacă nu... Tu, fato..., zice împungând aerul cu un deget lung, tu o să mă asisti.

Fac ochii și mai mari.

— Da, domnule, murmur.

Bucătăreasa mai aruncă o privire spre oala de pe sobă, din care se înalță un abur plăcut, apoi latră ordine către Dawn:

— Mestecă aici. *Încet*. Dacă dă în clocot, dai oala deoparte. Ai priceput? Întinde mâna spre raftul cel mai de sus și ia de acolo o sticlă mare, plată, pe care o vâra în buzunarul șortului. Se uită apoi la domnul Tynsdell, care încuviințează din cap, ca pentru a-și da acordul pentru intrarea unui general în luptă, după care iese în grabă pe ușă.

— Mă duc să o ajut și eu, zic și o zbughesc după ea înainte ca domnul Tynsdell să apuce să mă oprească.

Bucătăreasa urcă scările câte două trepte deodată, apoi traversează holul servitorilor cu o viteză impresionantă. Mormăie tot timpul în barbă, după care năvălește în cameră.

— Rosie, strigă ea o dată cu voce ascuțită.

Se repede spre pat, se apleacă deasupra siluetei nemișcate a lui Rosie și o

pălmuieste ușor. Am învelit-o pe Rosie, însă bucătăreasa dă acum deoparte cearșafurile și o pocnește peste mâini și peste brațe, după care scoate sticla din buzunar. Desface capacul și mirosul puternic de alcool se împrăștie în aerul închis din încăpere. Apleacă un pic sticla și împinge ceva din conținutul ei în gura lui Rosie. Un fir subțire de lichid se scurge imediat înapoi.

Bucătăreasa șterge lichidul cu șorțul, apoi se îndreaptă de spate și se uită la mine:

— Ce anume s-a întâmplat de fapt aici? zice gâfâind și acum tare după urcatul scărilor.

— Nu știu, răspund, aruncându-mi brațele în aer. Stătea în picioare, și la un moment dat a leșinat, și atunci...

— Pare moartă, mă întrerupe bucătăreasa.

Huruitul roților unei trăsuri se aude în stradă. Niște strigăte și un hohot slab de râs pătrund prin geamurile groase. Ne holbăm una la cealaltă.

— Nu e moartă, zic într-un târziu. O să-și revină.

Bucătăreasa își recapătă încet răsuflarea. Își aruncă mâna dreaptă în sus și face semnul crucii în aer:

— Ce i-ai făcut?

Mă gândesc dacă s-o mint sau nu. Și mă decid să nu o fac.

— Nimic permanent. Trebuia însă s-o fac. O să rezolv eu totul mai încolo, îți promit.

— Cine ești? șoptește bucătăreasa. Din clipa în care ai venit aici, am știut că e ceva diferit la tine, și acum... Lasă fraza neterminată și arată cu mâna în spate către Rosie.

— Credeam că o urăști, zic, dar îmi dau seama imediat că nu era răspunsul cel mai potrivit.

Bucătăreasa se albește la față și face din nou semnul crucii:

— Ești la fel de rea ca și ei.

— Care ei?

— Familia Knight. E limpede ca lumina zilei că fata asta nu a leșinat. Se află sub puterea unei vrăji, și tu... tu... Pare gata să se înece și se întoarce, cu umerii țepeni, către ușă.

— Ce-ți pasă ție? izbucnesc, arătând cu degetul spre corpul întins pe pat al

lui Rosie. *Ea îi ajută.* Îi aduce copii lui Liam, ca să experimenteze pe ei, iar unchiul ei, sau ce o fi, îl scapă pe Liam de cadavre. *Știa* că Liam le-a ucis pe celelalte cameriste de dinaintea mea. Este o persoană îngrozitoare.

Bucătăreasa își împreunează însă mâinile în jurul sticlei și zice, fără a se uita la mine:

— Nu e corect ce ai făcut. Ea e total... neajutorată în fața ta, oricine ai fi tu. Te porți la fel ca ei.

— Bucătăreaso, spun eu, și vocea îmi răsună tare în încăpere. Se oprește, dar nu se întoarce spre mine: Nu semăn deloc cu cei din familia Knight. Nu ai de unde să știi asta, dar crede-mă, nu sunt ca ei. Sunt... sunt mai degrabă ca tine.

Un om. Un om obișnuit.

Ceea ce e și nu e adevărat.

— Ți-am promis că Rosie își va reveni și... mă bâlbâi. O să te ajut și pe tine. Statuia din curtea din spate. Dacă îmi spui ce s-a întâmplat, poate că te pot ajuta și cu asta...

Bucătăreasa se întoarce și se uită lung la mine:

— Cum de știi de statuie?

Împung cu vârful botinei în podea:

— Te-am văzut într-o noapte. Vorbeai cu ea. O cheamă Mary, nu-i așa? Cine e?

Ridică din umeri, după care, aproape ca un gând întârziat, ia sticla și soarbe puțin din ea:

— Sora mea, zice într-un final. Mai demult i-am amenințat că plec, că mă duc să-i reclam la poliție. S-a întâmplat după moartea Tessei.

— Cine e Tessa? șoptesc eu.

— Camerista de dinaintea lui Livie.

— Liam i-a luat și ei viața?

Bucătăreasa mai soarbe o dată din sticlă și-și șterge cu două degete picăturile rămase pe buza de jos.

— Aproape că i-a supt tot sângele. Era tare mititică. A treia oară nici măcar Lady Jessica n-a mai putut-o salva. Nu c-ar fi încercat, pufnește ea. Așa că le-am spus că mă duc la poliție. În ziua următoare, Lady Knight m-a chemat la ea în birou. Mi-a zis că are ceva special să-mi arate. Și m-a dus în curtea din spate.

Acolo era soră-mea. Și pe urmă au împietrit-o. Drept în fața mea, adaugă făcând din nou semnul crucii.

— La Spider a făcut asta?

Se holbează la mine:

— Cine?

— Scuze. Voiam să zic Lady Knight. Nu credeam că poate să...

— A, nu, clatină bucătăreasa din cap. Calvin Knight, fratele său, a făcut-o.

Aproape că scuipe numele: A făcut-o la cererea ei. A întins brațul și și-a așezat mâna deasupra inimii lui Mary – zice pocnindu-și mâna de propriul piept – și gata, a transformat-o în statuie. Și pe urmă au râs, și au tot râs în timp ce eu plângeam. Mi-au spus c-ar fi putut să mă împietrească și pe mine, însă lui Lady Knight îi plăcea prea mult sufleul meu cu lămâie. *Sufleul meu cu lămâie!* Soarbe din nou din sticlă.

Trag aer în piept ca să-mi alung greața; și furia față de familia Knight, vinovată de toate astea, față de propria mea familie, căreia tot nu i-ar fi păsat dacă le-aș fi adus această nouă probă, pentru că, la urma urmei, bucătăreasa și sora ei nu sunt decât niște ființe umane lipsite de Talente.

— O să rezolv eu, murmur. Chiar dac-ar fi ultimul lucru de pe lume pe care l-aș face în secolul ăsta tâmpit.

Bucătăreasa clipește mărunț. Îi iau sticla din degetele desfăcute, trag o dușcă și aproape că mă înec.

— Ce naiba e asta? întreb icnind. Îmi simt rădăcina nasului arzând.

— Nu-i pentru novici, răspunde ea, luându-mi sticla din mână. Chiar poți să-mi ajuți?

Dau din cap:

— S-ar putea să dureze un timp, dar da, așa cred.

Îmi aruncă o privire posomorâtă:

— Timpul e tot ce mi-a mai rămas. Mary era singura mea rudă. Îmi scrutează fața preț de o clipă: Dacă nu ești ca ei, atunci ce ești?

Ridic din umeri. Habar n-am ce aș putea să-i răspund.

Domnul Tynsdell îmi sâsâie ultimul calup de instrucțiuni în timp ce aranjează sfeșnicele și inspectează pentru a șaptesprezecea oară masa.

— Ține minte: servești prin stânga și debarasezi prin dreapta, spune și lustruiește cu batista un cuțit cu mâner din os. După stridii și șampanie urmează...

Abia dacă-l ascult. În schimb, bag mâna în buzunar și verific ora, probabil pentru a zecea oară, pe micul ceas din medalionul dăruit de Jessica. E șapte. Mai e o oră și jumătate până îi voi deschide poarta din spate lui Gabriel. Mă gândesc să folosesc răstimpul pentru a spiona ce pun la cale cei din familia Knight și a pasa apoi informația, împreună cu ceasul, familiei mele. Și atunci vor fi nevoiți să mă creadă.

Domnul Tynsdell își netezește mustața cu degetul mare și arătătorul și îmi aruncă o ultimă privire, după care zice cu vocea lui profundă:

— Mă duc să anunț că este gata cina. Lese din cameră, cu spinarea lui neagră și lungă ca un semn al exclamării, și nu pentru întâia dată mă întreb ce anume îl ține legat de familia Knight.

Sfeșnicele și fețele de masă albe, cupele de cristal și farfuriile aurite, toate încep să mi se înțețoseze în minte și pentru o clipă mă gândesc dacă nu cumva m-am molipsit de la leșinul lui Rosie. Ușa se deschide apoi și, privind decorul, constat cât de diferite pot fi cinele în familie.

Ai mei s-ar fi înghesuit pe ușă, împingându-se și strigând plini de voie bună, cu unchiul Morris materializându-se pe neașteptate, călcându-i pe toți pe picioare și cerându-și mereu scuze, pentru a se face apoi nevăzut. Mi-o pot închipui cu ușurință pe mătușa Beatrice umblând de colo-colo în căutarea unui pahar de vin abandonat de careva, și pe unchiul Chester spărgând „accidental” ceva, spre enervarea mamei, doar pentru a putea „repara” acel lucru mai târziu. Tata ar discuta despre ultimele lui experimente cu altoirea butașilor de mazăre cu oricine s-ar fi nimerit prin preajmă. James s-ar foi pe lângă Rowena, stâlpul existenței sale și, ultima dintre noi, bunica ar supraveghea scena, prezidând asupra tuturor cu mare calm, închizându-și poate un ochi în gestul ei atât de caracteristic.

Măine-noapte e Samhainul și încerc să nu mă gândesc la felul în care familia mea îl va petrece. Însă nu reușesc să mă abțin și tot mă gândesc. Toată lumea se va aduna în fața altarului din curtea din spate, iar mai târziu vor dansa în jurul focului. *Vor mai fi și alte sărbători*, îmi spun cu vehemență, înghițind pentru a-mi

îneca nodul din gât. *Gabriel îi va găsi din nou, fără doar și poate.*

Renunț să mai visez la Samhain și la ai mei în clipa în care La Spider intră în cameră în fruntea procesiunii familiei Knight. Este escortată de un bărbat înalt cu mustață subțire, aproape tăioasă. Ochii lui întunecați trec peste mine de parcă aș fi parte a zidului, și mă întreb dacă acesta e faimosul Calvin Knight. Mai multe cupluri se înșiră în urma lor, femeile îmbrăcate toate în mătase și tafta, iar bărbații, în costume închise la culoare și veste lungi. Trec apoi pe lângă mine un băiat și o fată de vârsta adolescenței, ambii părând deja plictisiți de moarte, încadrând-o pe o femeie mai vârstnică. Și ultima intră Jessica: este condusă de Liam. Fața ei rotundă este mai palidă ca oricând, iar brațul pare să-i fi fost prins în ținte de cel al fratelui ei. Liam nu mă bagă în seamă. Presupun că se afla în prezența mamei sale când domnul Tynsdell o informase că nu Rosie avea să îl asiste în seara aceea.

Însă probabil că nu i-au pomenit acest lucru, atât de lipsit de importanță, și Jessicăi, deoarece îi văd ochii trecând peste mine, licărind și zăbovind apoi asupra mea. O expresie ciudată îi traversează pentru o clipă fața, care își reia însă apoi masca obișnuită, neutră, așa că nu-mi rămâne decât să-mi dau cu presupusul. Ce fusese? Un licăr scurt de speranță? Oricum, nu îmi rămâne prea mult timp la dispoziție pentru speculații, căci domnul Tynsdell îmi face semn. După ce toată lumea se așază la masă, începe să toarne șampania. De pe o măsuță încep să aduc câte două farfurii deodată, așezând stridiile crude, ce tremură încă în jumătățile lor de cochilie, în fața invitaților. O servesc mai întâi pe Lady Knight, apoi toate femeile, și la final bărbații, așa cum m-a învățat el.

După ce toată lumea a fost servită, mă retrag spre bufet, așa cum mi s-a spus să fac, îmi duc mâinile la spate și aștept.

La Spider își ridică paharul:

— Bine ați venit, dragii mei, spune. E o plăcere să vă am pe toți aici în seara asta.

Lumina sfeșnicelor pâlpâie și se revarsă din cristale când douăsprezece pahare sunt înălțate drept răspuns. Domnul Tynsdell freamătă din nas spre sticla de șampanie, de parcă s-ar pregăti deja să umple din nou cupele. După aceea clinchetul furculițelor și cuțitelor și sunetul conversațiilor umplu încăperea. Liftul de servire urcă zdrăngănind și farfuriile își fac apariția, iar

treaba mea este să le preiau cât mai repede și în liniște cu puțință, pentru ca domnul Tynsdell să le ducă spre meseni.

După ce felul al treilea, care pare compus din niște pui micuți într-un soi de sos alb cremos, este debarasat, inima mea își încetinește bătăile spre un ritm normal. Deocamdată conversația a fost una cât se poate de... obișnuită. Bărfe banale, pe teme specifice secolului al XIX-lea. Chestiuni de politică, discuții despre starea actuală a teatrului newyorkez și despre cât de anostă este oferta de pe Promenade⁷. Noul restaurant Delmonico și ce înseamnă el pentru oraș. Cântăreața franțuzoaică Marie Caitlin Amore, care a apărut aproape dezbrăcată pe scenă și care îl are, se pare, pe un politician foarte bogat la degetul cel mic.

Farfurioare de argint cu înghețată de lămâie garnisită cu rondelle de coajă de lămâie apar la liftul de servire. Încep să le iau, câte două deodată, și să le duc spre bufet, când La Spider își ridică din nou paharul și asistența amuțește. Cu toții își întorc capetele spre ea, în așteptare. În afara Jessicăi, care se holbează în jos, în poală. Mai toată seara s-a jucat cu furculița și cuțitul, fără să mănânce aproape nimic. La Spider spune:

— V-am invitat în seara aceasta pentru a fi martori la ceva cu totul special. După cum știți, fiul meu Liam se străduiește de mult timp să găsească modalități de a ne spori Talentele.

Un murmur de emoție se înalță ca un val pe deasupra mesei și La Spider se oprește pentru o clipă, plină de grație, și își înclină capul către Liam. Mâinile îi tremură în timp ce îndes ultimele tăvi de argint în lift. Farfuriile dispar imediat, căci fie Dawn, fie Lily a tras de frânghia care coboară liftul două etaje mai jos. Domnul Tynsdell se strecoară tăcut lângă mine, ca un fuior de fum, pentru a-mi pasa o tavă cu tacâmuri de argint.

— Spune-ne, Liam, ai reușit? întrebă bărbatul care o escortase pe La Spider. Se apleacă peste masă și degetele îi cuprind o lingură de servit din argint pe care o îndoiaie și o dezdoiaie de parcă n-ar fi din metal, ci din cauciuc.

La Spider îi aruncă o privire încruntată, de parcă întreruperea ar fi iritat-o, apoi dă din cap spre fiul ei.

⁷ Celebra faleză de pe East River, cu vedere spre Brooklyn Bridge, statuia Libertății și Manhattan (n. tr.).

— Ei bine, zice Liam, rezemându-se de spătarul scaunului, poate că a sosit vremea pentru o mică demonstrație. Mamă? Tu ce părere ai?

— Poate că ai dreptate, murmură La Spider; evident, cei doi au repetat scena asta înainte.

Liam pocnește din degete, apoi se uită la domnul Tynsdell, care dă din cap imposibil și iese din cameră. Un sentiment general de anticipație plutește acum în încăperea și profit de pauză pentru a scruta fețele tuturor celor prezenți. Nerăbdarea, lăcomia, speranța le domină expresiile. Nu și pe cea a Jessicai. Ea își ține buzele strânse într-o linie albă, secată parcă de sânge.

Foarte curând, domnul Tynsdell se întoarce, urmat de un băiețel. Mă uit la el când trece pe lângă mine, dar nu e același copil pe care îl eliberasem cu o seară înainte. Este un altul. Un altul mai puțin norocos. Măcar are atâta judecată încât să pară speriat, deși cine știe ce i-or fi promis. Cu ochii săi rotunzi se holbează pe rând la toate fețele întoarse cu atâta nerăbdare către el. E îmbrăcat într-o pereche de pantaloni cafenii jerpeliți și o cămașă în mod clar prea mare pentru el. Își dă părul de pe față și când își retrage mână cenușie de atâta jeg, un bandaj mare și alb se vede înfășurat în jurul încheieturii.

— Vino aici, copile, rostește Liam pe un ton blând și amabil.

Fugi! îmi vine mie să strig. Îmi înăbuș țipătul și încerc să îmi păstrez fața lipsită de orice expresie. Copilul se oprește, scurmă cu piciorul în covorul gros auriu, apoi înaintează cu ochii lipiți de fața lui Liam, care se dă pe spate în scaun și scoate din buzunarul hainei o sticlă, din care varsă jumătate în paharul său. Toarnă jumătatea rămasă într-un alt pahar, pe care i-l întinde copilului. Își vâra din nou mâna în buzunar, scoate o sticlă albastră și o agită pe deasupra paharului său până ce câțiva stropi cad în vin.

Bărbatul așezat vizavi de Liam la masă deschide gura, însă La Spider își așază mâna pe brațul său și el tace. Fără să zică nimic, răsuțește neîncetat lingura de argint în jurul degetului mare, urmărind cu mare interes scena.

Liam își înalță paharul într-o imitație de toast și spune calm:

— În sănătatea sa! apoi golește paharul.

Băiatul se holbează la paharul său de parcă nu ar fi ținut niciodată în mână un obiect atât de fin.

— Haide, copile, bea-l pe tot, așa cum te-am învățat, zice Liam și le face cu

ochiul comesenilor. Dar băiatul șovăie încă și ochii îi fug de la un musafir la altul.

Femeia mai vârstnică se foiește pe scaun și sâsâie.

— Bea-l odată, ticălos mic..., însă una dintre celelalte femei îi șoptește ceva, dar prea încet ca să deslușesc ce, și bătrâna renunță să continue fraza și-și face gura pungă.

— Da, haide, spune Liam, păstrându-și tonul jovial, în care se strecoară însă acum o notă tăioasă de avertisment.

— Cum rămâne cu dolarul? zice copilul într-un târziu cu o voce neașteptat de dură și aspră, împingându-și umerii în față ca un boxer.

— Nu-ți face griji, o să îl capeți, răspunde Liam, după care își desface brațele. Un mic antreprenor, nu-i așa? se adresează el celorlalți.

— Într-adevăr, murmură La Spider și degetele i se încleștează pe pahar.

Fă ceva! țip în tăcere spre Jessica, însă ea își ține în continuare ochii ațintiți în poală.

Băiatul soarbe din pahar. Se strâmbă și-și smucește capul în spate, însă Liam îi spune cu blândețe:

— Bea-l pe tot. Așa ne-a fost înțelegerea.

Restul lichidului dispare pe gâtul băiatului. Înghite, se cutremură și-și șterge gura cu dosul palmei, apoi întreabă:

— Unde-s banii mei?

Tăcerea se așterne brusc în încăpere și apoi, aproape imperceptibil, mâna băiatului începe să tremure. Fața i se încordează și cască gura de parcă ar fi gata-gata să verse acolo, pe covor.

— Ia-o ușor, murmură Liam, și fața băiatului se netezește, iar el își întoarce ochii goi către Liam, care se reazemă în scaun, în timp ce un mic zâmbet îi apare în colțul gurii.

Tăcerea e de acum coplesitoare.

— Băiete, zice Liam încet, vreau să te învârți de trei ori în cerc.

Ascultător, copilul se răsuțește o dată, târșându-și picioarele. Continuă cu încă două rotații, apoi se oprește și se uită la Liam, în așteptare.

— Excelent, murmură Liam. Acum du-te spre marginea încăperii și continuă să mergi până ce-ți spun eu să te oprești.

Copilul se întoarce și pornește către peretele opus cu pași ușori și preciși. Trece pe lângă mine și-i văd ochii atenți, concentrați. Îmi este clar, nu intenționează să se oprească. Se apropie la trei, la doi pași de zid și Liam își mângâie mustața gânditor și tăcut. Fruntea copilului se izbește de zid cu un pocnet dezgustător și băiatul se împleticește și se prăbușește la podea. Chicotelile umplu camera.

— Uimitor! zice bărbatul care a intrat în salon în urma lui La Spider și a escortei ei. Își înfige degetele în bărbie și ochii îi fug de la Liam la copilul întins pe jos.

Adolescentul intervine:

— Fă-l să repete!

— Nu, mai bine fă-l să se dezbrace, chicotește fata. Se ridică și zice pe un ton ce îl imită destul de bine pe cel folosit de La Spider: Scoate-ți hainele!

Însă băiatul, care zace în continuare întins pe podea, o ignoră și-și freacă fruntea.

Fata se așază înapoi pe scaun. Pare dezamăgită:

— De ce nu vrea să mă asculte, vere Liam?

Liam îi aruncă un zâmbet afectuos, dar care nu i se oglindește și în ochi:

— Pentru că nu mă ascultă decât pe mine. Am amestecat în vrajă sângele meu cu al lui, așa că numai eu îl pot controla.

Un murmur ușor se înalță și adolescentul se apleacă în față cu un surâs sclipitor:

— Vreau și eu, îi zice unei femei, probabil mama lui care îl privește zâmbitoare și îi răspunde.

— Curând, Edmund. Unchiul Liam ne va învăța și pe noi. Își arcuiește o sprânceană și se uită spre Liam: Nu-i așa, dragule? Ca să avem fiecare din noi câte... un mic animal de companie.

Cea care îi răspunde este însă La Spider.

— Ca de obicei, tu, Clarissa, nu înțelegi nimic. Clarissa se înroșește și-și duce mâna la șiragul de perle de la gât, dar rămâne tăcută. Nu am făcut asta pentru ca noi toți să avem câte un *mic animal de companie* pentru propria distracție, continuă La Spider.

— Cât va ține? întrebă al doilea bărbat, cel cu mustața aurie și răsucită ca

un ghidon de bicicletă care a escortat-o pe Clarissa. Are ceva asemănător cu La Spider în felul în care își ține bărbia în sus și își întoarce capul cu mișcări brusce.

Liam ridică din umeri:

— Nu mult, dar, dacă reînnoiesc vraja, băiatul va rămâne sub controlul meu.

— Și treaba asta poate avea efect și asupra noastră? întrebă bărbatul cu o voce ușor tremurătoare.

Scaunul lui Liam scârțâie zgomotos în clipa în care își îndreaptă spatele. Schimbă o privire cu mama lui.

— Of, Calvin, ești atât de suspicios, zice La Spider, și un mic zâmbet îi flutură pe buze.

Mă holbez la bărbat. Prin urmare, el este Calvin Knight.

— Tocmai voiam să ajung și aici, spune Liam încet.

— Acum înțelegi, Clarissa? întrebă La Spider pe un ton dojenitor.

— Da, icnește Clarissa și se grăbește să facă un gest care să îl reducă la tăcere pe fiul ei, care dă să deschidă gura.

— Da, va avea efect.

Toată lumea icnește la unison. Îmi cobor privirea și mă prefac că studiez pătratele întunecate încrustate în podea, însă capul mi se învârte.

— Cum ai învățat să faci asta? întrebă Calvin Knight, și ochii îi fug de la sora lui la Liam. Încerc să îmi dau seama dacă expresia de pe chipul său e una de teamă ori de lăcomie: Cine..., adaugă el, s-a oferit voluntar pentru...? Ochii mi se ațintesc acum asupra Jessicai.

Liam izbucnește în râs:

— Oh, nu! Nu am experimentat pe nimeni cunoscut. Nu facem experiențe unii asupra altora. Asta dacă nu cumva vreunul din voi se oferă... Toată lumea tace, cu excepția Clarisei, care scoate un chicotit nervos. La Spider o străpunge din priviri și Clarissa se înroșește și se uită în jos, la degetele care i s-au încheștat de marginea mesei și la mânecile care aproape că i s-au înmuiat în farfuria cu înghețata de lămâie ce a început să se topească.

— Mă ofer eu, zice Jessica brusc. Toată lumea se răsucește spre ea. Mă lupt să-mi păstrez expresia neutră pe față.

— Jessica, dă Liam să zică și un zâmbet îi trece peste buzele pline, însă

privirea pe care i-o aruncă ea îi șterge orice urmă de veselie de pe față.

— Te las să-mi sugi sângele din corp cu condiția ca, odată cu sângele, să mă secătuiști și de orice Talent. Deși nu prea îmi vine să cred că ți-ai dori să-ți însușești abilitatea de a vindeca oameni. Nu asta e specialitatea ta, nu-i așa, Liam? adaugă Jessica pe un ton batjocoritor, rece ca gheața.

— Oh, nu știu ce să zic, murmură Liam. Talentul ăsta s-ar putea dovedi util. Dă din cap în direcția băiatului care pare să zacă în continuare inconștient la podoaie. Deși nu e cazul. Cel puțin nu pe moment, rostește târăgănat, și felul în care o spune mă înspăimântă. De curând am avut un vizitator. Un vizitator foarte special. Care s-a dovedit a fi mult mai folositor decât mi-aș fi putut închipui vreodată. Permiteți-mi să vă prezint următorul nostru invitat și să vă dau din nou din cap spre domnul Tynsdell, care iese iarăși din încăpere.

Dintr-odată simt că mă sufoc sub apăsarea pereților.

Ca într-un coșmar văd cum ușa se deschide și domnul Tynsdell se întoarce urmat de o siluetă ce-și târșâie împleticit picioarele. Un bandaj este înfășurat în jurul capului bărbatului care are ambele brațe în ghips. Își linge buzele o dată și-și mută privirea de la un membru al familiei Knight la altul, iar aceștia se holbează, la rândul lor, la el.

Mă retrag până ce dau cu spatele de peretele lambrizat. Mă uit în stânga și calculez în gând distanța până la ușa lăsată deschisă. Vreo douăzeci de pași.

Dar chiar în clipa în care cântăresc în minte șansele de a sprinta afară din încăpere, bărbatul își răsucesce fața în direcția mea. Ochii lui albaștri-cenușii mă sfredelesc:

— Tamsin Greene, șuieră Alistair.

DOUĂZECI

Preț de trei clipe încăperea rămâne tăcută, după care Liam își împinge scaunul în spate și întreabă *Cine?*, exact în momentul în care Alistair întinde un deget acuzator spre mine și strigă:

— *Ea e. E aici. V-am spus că o să vină.*

— Cine e nebunul ăsta? întreabă Calvin Knight, care se saltă și el în picioare și se proptește lângă Liam. Și despre ce vorbește?

Peste umărul lui Alistair îl văd pe Liam cum se holbează la mine și se adună, pregătit să se repeadă la mine. Pielea începe să mă furnice. Liam nu se mișcă însă din loc. Și pare foarte surprins.

Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc. Asta a fost a treia oară.

La Spider își aruncă un braț în sus și ușa se trânteste cu zgomot.

Adio cale de scăpare!

Fac un pas spre bufet și liftul de servire. Cu coada ochiului văd cum restul familiei Knight s-a ridicat în picioare. Un murmur de glasuri umple acum încăperea, însă Alistair nu are ochi decât pentru mine.

— Nu vei reuși, Tamsin, zice el cu un glas răgușit. Are buzele uscate și crăpate, iar albul ochilor săi a căpătat o tentă gălbuie. E prea târziu. Am făcut ce trebuia să fac. Mi-am salvat familia.

Sticla de șampanie pe jumătate goală îmi e la îndemână și cântăresc în minte cât de tare aș putea pocni pe cineva în cap cu ea.

— Și uite cum te-au răsplătit! spun arătând spre capul și brațele lui bandajate. Practic te-au ucis.

— Se pare că nu înțelegi ce înseamnă să te sacrifici pentru binele familiei.

— Ba înțeleg foarte bine.

— Mi-am pierdut Talentul, zice Alistair și își ridică brațele costelive pentru a da la iveală bubele proaspete ce le acoperă. S-a scurs odată cu sângele. Dar nu

Îmi pasă, atât timp cât în felul ăsta mi-am ajutat familia să-și înțeleagă adevăratul potențial, adevărata valoare.

Cuvintele lui mă zdruncină mai mult decât aș vrea.

— Dar nu vei apuca să-i vezi cum își exploatează acest nou potențial, replică eu cu o notă de sarcasm în voce. Cât a trecut? Trei zile? Și cât mai ai de trăit? Câteva ore, nu-i așa?

— Ajunge! tună La Spider întrerupându-ne discuția.

— Asta e fata de care ne-ai prevenit? Cine? Camerista? *Ea* e o Greene? Întreabă Liam pe un ton aparent amuzat.

— Ți-a luat mult timp să pricepi, zic, mai mult ca să îi șterg rânjetul de pe față. Sunt în casa voastră de aproape trei zile. Sunteți cu toții jalnici.

La Spider își strânge buzele și își aruncă din nou brațul în aer. O senzație puternică de furtună mă cuprinde, urmată de limpezimea mintală cu care m-am obișnuit deja.

Îi zâmbesc dulce:

— După cum vezi, sunt în continuare aici.

— Omorâți-o, sâsâie ea, și în clipa următoare Clarissa se face nevăzută. Îmi împing mintea în față și o readuc la vedere. Lângă ea, băiatul adolescent, fiul său, tremură și apoi pornește să crească, mai mare, tot mai mare, până ce aproape că dă cu capul de tavan. Își pocnește încheieturile și pornește greoi către mine.

— Oprește-te, îi spun aproape cu blândețe, și cu o pocnitură zgomotoasă el revine la mărimea obișnuită. Păcat că n-am putut să continui și să-l reduc la dimensiunea unui creion.

— Nu-ți folosi Talentul asupra ei! urlă Alistair în timp ce La Spider strigă „De ajuns!”

— Ei bine, se pare că avem noroc, toarce Liam în tăcerea așternută brusc. Își așază o mână pe brațul mamei sale. Oricum aveam de gând să începem *să alegem* dintre membrii familiei Greene. Însă unul din ei tocmai ne-a căzut ca din cer drept în poală, adaugă zâmbind călduros către ceilalți. După cum intenționam să demonstrez cu ajutorul onoratului nostru oaspete – spune el dând din cap în direcția lui Alistair –, am descoperit cum ne putem însuși Talentul altcuiva. Sigur, mai trebuie lucrat un pic la detalii, dar acum, că am

pus mâna pe față...

— Nu cred că voi rămâne prea mult prin preajma voastră, intervin.

— Nu zău? zice Liam cu un glas rece din care a dispărut orice urmă de amuzament. Jessica se holbează la mine din spatele lui. Pare speriată, deși nu îmi pot da seama dacă îi este frică de mine ori pentru viața mea. Mă tem că nu prea ai de ales, adaugă acum Liam.

— Prinde-o! îi poruncește La Spider domnului Tynsdell.

Arunc o privire în lături, către majordom, și-l văd că șovăie.

— Acum, îl șfichiuieste La Spider.

Am o secundă la dispoziție pentru a simți ceva asemănător milei când îl văd că se apropie. Întinde un braț să mă înșface. Fac o fentă și mă feresc, apoi îl pocnesc peste frunte.

O expresie terifiată îi traversează fața în timp ce sare înapoi ca ars. Își duce mâna la frunte și se freacă.

Grozav! Grozav moment și-a ales Talentul mătușii Beatrice ca să mă părăsească.

În spatele meu, huruitul liftului care urcă sparge tăcerea.

— Prindeți-o! strigă La Spider din nou, și de data asta Calvin Knight este cel care pășește în față.

Furia i-a strâns gura pungă, într-o grimasă urâtă:

— Tu, tu, bestie mică...

Mă concentrez și mă topesc într-un soi de ghem de energie pe care îl azvârl drept în pieptul lui Calvin Knight. Dintr-odată, pielea mi se evaporă, vederea mi se încețoșează și simt că sunt trasă cu mare forță în față, ca și cum un vânt puternic m-ar fi făcut brusc fărâme.

După care, la fel de iute, revin la starea solidă.

— Ce s-a întâmplat? țipă Clarissa, iar Alistair face un pas împleticit în față.

— A intrat în corpul lui, zice el răgușit.

Toată camera pare acum să-și fi ieșit din minți.

— Prindeți-o! strigă din nou La Spider, împreunându-și degetele ca pentru a le împiedica să mă azvârle (sau mai degrabă să-l azvârle pe fratele ei) de perete.

Celălalt frate se repede înainte, lovindu-mă cu capul în piept. Mă zbat și

reuşesc să pun mâna pe sticla de şampanie, îmi iau avânt şi îl izbesc cu ea peste faţă. Mormăie şi se retrage un pic, doar atât cât îmi trebuie. Mă deplasez cât pot de repede în noul meu corp şi mă arunc în lift, trăgând de frânghie.

Grăbeşte-te, grăbeşte-te, grăbeşte-te!

Din fericire, toţi servitorii din casa asta îngrozitoare au învăţat să se mişte cu o precizie de ceas. Cu un huruit, liftul începe să coboare prin tunelul întunecat, către bucătăria de la etajul inferior.

Liftul se opreşte zgomotos în bucătărie. Cu braţele acoperite de un strat subţire de clăbuci, Dawn se întoarce cu spatele la chiuveţă şi porneşte spre mine, fără îndoială pentru a lua din lift următorul transport de farfurii murdare. Se opreşte şi se holbează la mine, iar din mâini i se scurge apă pe podeaua din piatră. Îşi duce brusc o mână umedă la gură. Iar printre degete îi scapă un soi de geamăt.

— Bună, Dawn, zic, dându-mă jos din lift şi dărâmând o farfurie. Costumul de seară negru al lui Calvin Knight este acum pătat de resturi de mâncare. Foarte bine.

La auzul unei voci masculine, bucătăreasa se răsucesce din faţa sobei de gătit, cu telul argintiu strâns în mâna dreaptă. Face ochii mari.

— Bucătăreaso, sunt eu, Tam..., äää..., Agatha. Vorbesc serios. Eu sunt. Nu Calvin Knight. Scuze că am năvălit așa peste voi. Spuneți-le că am ieșit pe ușa din față.

Aud voci deasupra capetelor noastre. Cineva, bănuiesc că La Spider, strigă *Încuiați ușile!* Urmează un strigăt de răspuns.

Bucătăreasa își face semnul crucii, cu telul uitat în mână, iar eu năvălesc în jos pe scara din spate.

— Da' cum de... chiar tu ești... nu se poate! Stai așa! strigă ea după mine.

Încerc să trag bâjbâind zăvorul și îi arunc o privire peste umăr.

— Sora mea, mă imploră. Sprâncenele i se înalță într-o expresie de o asemenea speranță disperată, încât îmi mușc buza.

— Pe toate elementele! mormăi deschizând în fine ușa.

În spatele meu, bucătăreasa îmi strigă:

— Mi-ai promis.

Luna aproape plină lunecă pe cer, aruncând raze peste statuia de piatră din grădină. Sprintez prin iarba înghețată, alunec și mă opresc în fața ei.

— Te rog, te rog, fă să meargă! gâfâi din greu și îmi așez mâna în locul în care ar trebui să se afle inima femeii.

Un puls prinde brusc viață sub degetele mele și piatra rece se încălzește atât de iute, transformându-se în piele umană, încât mă face să mă smucesc înapoi. Statuia își înalță capul și clipește din ochi, și până și în lumina lăptoasă a lunii văd cum sângele îi năvălește în obraji. Cu un pocnet audibil înaintează împleticit către mine, cu brațele contorsionându-se ca o păpușă stricată. Spasme de teroare, ca niște valuri mareice, îi traversează chipul.

În spatele meu ușa se deschide scârțâind și tresar, însă nu e decât bucătăreasa, cu telul în continuare în mână, care se apropie în fugă de noi.

— Mary? șoptește și femeia își răsucesc capul către ea.

— Matilda, spune cu o voce dogită, ca și cum praful de piatră i-ar fi rămas în gât.

— O, mulțumesc lui Dumnezeu, mulțumesc lui Dumnezeu! suspină bucătăreasa care lasă să-i cadă telul și aleargă în față; cele două femei se îmbrățișează. Privesc în sus și văd cum luminile de la primul și al doilea etaj se aprind, una după alta, în camere. Vânătoarea a început.

— Vreți un sfat? le întreb pe amândouă. Plecați din casa asta. Acum. Fără să aștept răspunsul, o iau la goană peste peluză. Crăp poarta și mă uit pe furiș afară. Strada e pustie.

Deschid poarta cât de încet pot. Scoate totuși un scârțâit care îmi amintește de grimasa și scrâșnetul din dinți ale lui Calvin Knight. Mă aplec în față și trag cu urechea. Un strigăt în depărtare, un hohot de râs al unui mic grup de trecători, apoi hurea roților unei trăsurii care străbate 27th Street. Zgomotele obișnuite ale nopții.

Umblu la zăvor cât de repede pot, apoi deschid poarta atât cât să mă pot strecura afară. Mă gândesc că am la dispoziție exact atât timp cât să-l găsesc pe Gabriel, care să mă ajute să ies din corpul lui Calvin Knight. Dar după aceea...

După aceea urmează o durere năprasnică; ea pare că îmi smulge cu totul jumătatea din stânga a feței.

Mă retrag împleticit și alunec sprijinită de poarta întredeschisă. Pete negre

se Țes și dansează prin fața ochilor mei, apoi se materializează sub forma lui Liam Knight. Stă aplecat deasupra mea cu un vătrai din fier în mână.

— Scuze, *unchiule*, zice el pe un ton ce numai a scuză nu aduce. Clatin din capul lui Calvin Knight, dar asta nu face decât să-mi întetească durerea. Un fir de sânge mi se prelinge pe bărbie și pare să se adune în ureche.

— N-ai avut încotro, spune La Spider, ivindu-se din umbră și apropiindu-se de fiul ei. Studiază corpul meu (sau mai degrabă al fratelui ei) cu ochi nemiloși: Calvin te va înțelege, sunt convinsă.

— Nu pare genul prea înțelegător, mârâi, sau dau să mârâi, căci vorbele care îmi ies din gură par înecate în mâl. Petele negre devin din ce în ce mai estompate, cu excepția uneia, care, ciudat, pare să semene cu o cioară. O mică cioară cocoțată pe balustrada din piatră, chiar deasupra capetelor lui Liam și La Spider.

— Isobel, gem, ajută-mă!

Ochii lui La Spider se îngustează și ea își ațintește privirea în sus. Cioara își ia pe loc zborul, însă La Spider împunge cu degetul aerul, în direcția ei.

— Nu! Țip. Îmi împing mintea înainte pentru a-i fura Talentul lui La Spider, însă reflexele îmi sunt întârziate, chiar dacă numai cu două secunde.

Corpul ciorii se izbește o dată, de două ori de tocul ferestrei de la parter, apoi se prăbușește pe trotuar. Se transformă încet în corpul lui Isobel, întinsă pe spate. O pană neagră plutește ușor prin aer, aterizând în palma ei dreaptă deschisă.

Nu-mi mai rămâne de făcut decât un singur lucru. Să leșin.

DOUĂZECI ȘI UNU

Simt o pulsație fierbinte în barbă. Îi răspunde o zvâcnire dureroasă în tâmpile care aproape că mă face să scap un geamăt, pe care reușesc totuși cumva să îl înăbuș. Mă prefac că îmi țin ochii în continuare închiși și încerc să cuprind din priviri încăperea. Stau în șezut și niște bucăți de sfoară îmi sapă în pielea încheieturilor. Se pare că sunt legată de un scaun cu spetează tare. Se aud un pocnet și un sfârâit. Probabil, o buturugă care a fost scormonită în vatră. Mă aflu, mai mult ca sigur, fie în biroul lui Liam, fie în cel al lui La Spider. Întredeschid pleoapele și risc să arunc o privire iute care îmi confirmă că mă găsesc, într-adevăr, în biroul lui Liam și că, la fel de adevărat, Isobel este și ea legată de un scaun, lângă mine. Îmi mut ochii pe trei sferturi închiși spre perete, către locul în care stătea atârnat ceasul. Nu mai este. Cu o tresărire îmi amintesc vorbele încărcate de ură ale lui Alistair: *Nu vei reuși, Tamsin. E prea târziu.*

Nu-i totul pierdut. Gabriel va găsi ceasul și atunci...

Gabriel! Nu m-am dus să-i descui poarta și acum el va intra direct în gura lupului.

Deschid brusc ochii și văd că tot ceea ce am bănuțit se adevărește. În încăperea nu ne aflăm decât eu și Isobel. O Isobel inconștientă.

— Isobel, șoptesc clătînând scaunul în față și în spate până ce se apropie de al ei. Trezește-te! Trebuie să plecăm de aici. O umbră albastră a prins să crească pe tâmpla ei dreaptă și aș putea să pun pariu că are o migrenă pe măsură. Isobel, șuier din nou, și de această dată își deschide ochii și îmi studiază încruntată fața.

— Sunt eu, Tamsin. Am intrat în corpul lui Calvin Knight, dar jur, sunt eu.

Înghite cu greu, de parcă ar încerca să scape de un gust rău din gură, apoi dă din cap spre mine.

— Am văzut ce au făcut înainte să... cad.

— La Spider te-a aranjat. Îmi pare rău. Am reacționat cu întârziere. Oricum, ce naiba căutai acolo? Îmi încovoi degetele și trag de frânghie. Este prea strâns legată.

Pleoapele lui Isobel flutură și se închid, apoi se deschid din nou. Culoarea îi revine încet în obraji și cercetează împrejurimile:

— Thom, bunicul meu, m-a trimis aici. Ca să te caut.

— Thom te-a trimis? Dar n-are niciun sens. De ce te-a trimis? Chiar așa, de ce și-ar fi pus Thom nepoata în pericol? Dar după aceea îmi amintesc că și bunica mea are obiceiul de a mă pune în situații dificile, deci pare a fi o trăsătură de familie.

Buzele ei se strâmbă într-un zâmbet ambiguu:

— Ceea ce face el pare adesea lipsit de sens. În ochii celorlalți, adaugă Isobel și clatină din cap, apoi se înfioară, de parcă și-ar regreta spusele. A citit ceva în carte și de asta m-a trimis. Nimeni altcineva nu știe că mă aflu aici. Dacă ar fi aflat, nu m-ar fi lăsat să vin. Ceilalți...

— Care ceilalți? Cera și cu frații ei?

Încuviințează din cap.

— Încă nu cred că membrii familiei Knight ar fi capabili să...

— De ce? se aude un suspin și după o clipă recunosc vocea Clarisei. Un murmur ca de oțel o acoperă. La Spider.

— Grăbește-te, șoptesc. Poți să...?

Nu e cazul să mă obosesc să termin propoziția, căci Isobel se transformă înapoi în cioară cu viteza fulgerului. Pasărea dă din aripi și se eliberează din legăturile frânghiei și țopăie jos de pe scaun, trăgând un pic o aripă după ea. După care, la fel de iute, redevine femeie. Se saltă clătînându-se în picioare, apoi îngenunchează în fața mea. Degetele ei încep să bâjbâie pe lângă pielea mea, desfăcând nodurile. Arunc încă o privire spre ușa parțial deschisă și îi șoptesc:

— Trebuie să ne grăbim. Există un pasaj secret. Cred că înainte de a o șterge de aici, cel mai bine ar fi să ies din corpul lui Calvin Knight și pe urmă să...

— Ce idee excelentă! Cred că unchiul ar aprecia-o.

Tresărim și eu, și Isobel. Liam stă în pragul ușii. Și lângă el se află La Spider.

Ochii îi scânteiază, iar fața pare să radieze un triumf rece ca gheața. Însă eu nu mi pot desprinde privirea de pe micul revolver argintiu pe care îl ține îndreptat asupra noastră.

DOUĂZECI ȘI DOI

Cu o voce ca de lanț de oțel și o clătinare din cap înspre Isobel, ea zice:

— Mișcă! Treci în partea cealaltă a camerei!

Isobel ezită, apoi se ridică încet în picioare și se îndepărtează câțiva pași de semineu. Gura revolverului îi urmărește mișcarea.

— Dacă încerci ceva, orice, să știi că o împușc, mă avertizează La Spider. Îi studiez fața albă ca laptele, văd că vorbește serios și dau din cap în semn de încuviințare. Oricum, nu prea am de ales.

— Crede-mă, mama e un țintaș excelent. După cum ar fi putut depune mărturie tata, dacă ar fi supraviețuit să poată spune povestea, mă asigură Liam.

— Ce familie încântătoare! murmur, însă La Spider nu mă bagă în seamă.

— Am să număr până la trei. La trei vei ieși din corpul fratelui meu. Ai înțeles? Și îți repet, dacă încerci cumva să...

— Am priceput, o reped, furioasă, încercând să născocesc un plan genial în cele trei secunde care mi-au mai rămas de trăit.

— Acum, zice La Spider armând revolverul. Unu, doi, trei.

— OK, OK, șoptesc eu. Închid ochii lui Calvin Knight și orbecăi în față. E ca și cum aș trece printr-un tunel de lumină către suprafața apei.

— Uh, geme Calvin, în timp ce eu mă împleticesc la podea. La Spider îndreaptă acum arma spre mine.

— Fii convins că îți împărtășesc sentimentele, mormăi către Calvin, în timp ce mă frec pe față. Realizez că și după ce am revenit în propriul corp, tot mai simt durerea în falcă pricinuită de lovitura aplicată de Liam lui Calvin cu vâtraiul.

— De ce sunt legat? Ce se întâmplă aici? Ochii lui Calvin se ațintesc acum asupra mea. Tu! sâsâie. Tu...

— Gata, unchiule, s-a terminat, spune Liam, grăbindu-se către el. Desface repede nodurile și îl ajută să se ridice în picioare. Calvin își duce o mână la barbă, se înfioară și dă să se apropie de mine. Liam se interpune însă între noi doi și îl răsucesce spre ușă. Cred că e mai bine să te duci să-ți liniștești soția. Se va bucura să te vadă din nou... în pielea ta, ca să zic așa.

— Lavinia, spune Calvin cu glasul sugrumat. Totuși ce se petrece aici? Cine e haimanaua asta și cum de a...?

— Lasă, vorbim despre asta mâine, îl asigură La Spider.

Și deși trăiesc în alte lumi, ceva din hotărârea care răzbate din vocea ei îmi amintește de felul imposibil de a se comporta al bunicii. Calvin clipește mărunț și își atinge din nou bărbia, îmi aruncă o ultimă privire și iese. Trântește ușa în urma lui.

— Să nu îndrăznești să te miști, mă repede La Spider cu arma îndreptată acum spre inima lui Isobel. Renunț la încercările de a mă sălta în picioare și schimb priviri cu Isobel.

— De ce nu ne omori, pur și simplu? întreabă Isobel și nu mă pot abține să nu-i admir tonul perfect de dispreț, cu toate că văd cum buzele îi tremură.

— Pentru că lui Liam îi place să se joace cu mâncarea înainte de a o înghiți, îi răspund.

Liam îmi azvârle un zâmbet leneș.

— Agatha, toarce el. Ba nu, scuză-mă, Tamsin. Păcat că n-am știut că ești așa... năbădăioasă. Se îndreaptă rapid spre birou și apasă un mic buton negru care știu că va face să sune un clopoțel în camerele servitorilor.

— Rosie nu poate să vină, îi spun. Dacă pe ea o suni. Pentru moment e încremenită. Mă decid să nu-i mărturisesc că vraja se va rupe într-o săptămână sau așa ceva. Asta dacă e să dau crezare spuselor mătușii Beatrice.

Liam se trage gânditor de buză:

— Vei fi un obiect de studiu fascinant.

La Spider se încruntă la mine.

Îmi fixează ochii pe revolverul pe care La Spider îl ține îndreptat cu fermitate către Isobel și mă concentrez în tăcere. Dacă aș reuși să sar la gâtul lui La Spider și să ațintesc arma spre Liam, poate că...

O bubuitură puternică îmi întrerupe șirul gândurilor. Bubuitura este urmată

de sunetul continuu al clopoțelului ușii de la intrare.

La Spider și Liam schimbă priviri. Deși revolverul nu-i tremură în mână, femeii i-a dispărut brusc din obraji orice urmă de culoare.

— Oricine ar fi..., dă să spună Liam.

— Ei sunt, fii sigur, șuieră La Spider. Știam eu că nu-i o idee bună să...

— Ai încredere în mine, mamă, șuieră și Liam. Dacă situația nu ar fi atât de cumplită, aș urmări cu fascinație aparenta schismă dintre cei doi.

— Domnilor, se aude vocea ridicată a domnului Tynsdell. Este o oră total nepotrivită. Nimeni... unde te duci, tinere? *Oprește-te imediat!* Dacă nu...

Isobel își întoarce fața spre mine și îi văd ochii întrebători.

Vocea domnului Tynsdell nu se mai aude acum: Liam închide ușa și o încuie cu o cheie de argint pe care o vâra în buzunar.

— Gabriel! strig eu. Sunt aici! Suntem aici! La Spider mută arma către mine și eu mă ghemuiesc la podea, trăgând-o pe Isobel după mine. În clipa următoare, ea se transformă în cioară și fâlfâie din aripi zburând către fereastră.

Cu o precizie mortală, La Spider îndreaptă arma spre cioara neagră care dă din aripi. Apasă pe trăgaci. Glonțul intră în zid la o secundă după ce Isobel se înclină brusc spre stânga, zburând direct către fața lui La Spider care face doi pași în spate și-și duce un braț la ochi pentru a se proteja, în timp ce Liam pornește să pâlpeie și să se estompeze.

— Nici gând, șoptesc. Îmi împing mintea înainte și trag cu putere.

Forma lui redevine solidă și el își rotește capul, privindu-mă drept în ochi.

— Vasăzică, asta știi tu să faci, zice încetișor. Oh, îmi va face o imensă plăcere să-ți fur Talentul.

— Încearcă doar, îl reped și mă salt în picioare.

— Tamsin! strigă Gabriel de afară și în clipa următoare ușa de lemn este izbită cu putere.

Urmează încă o lovitură. Și o a treia. După care ușa se crapă. În același timp, cioara este brusc azvârlită, cu o viteză uimitoare, de perete. Se aude o pocnitură înfiorătoare și pasărea alunecă și se prăbușește grămadă la baza șemineului.

— Isobel! țip și fug spre ea. Își reia încet forma umană, însă ochii îi rămân

închiși. Din buza de jos i se prelinge un fir de sânge.

— Nu mișca, o aud pe La Spider rostind cu vocea ei ca de gheață.

Mă uit și-l văd pe Gabriel în pragul ușii. Ochiul ni se întâlnește și dau din cap. Își smucește bărbia spre mine, apoi se întoarce cu fața către La Spider și revolverul ei, ațintit acum direct spre capul lui. Gabriel ridică mâinile, însă adoptă o poziție mai degrabă de box decât de capitulare. În timp ce La Spider îl cercetează cu atenție, îl văd pe domnul Tynsdell foindu-se pe hol.

— Domnilor, zice el. Să...?

La Spider își flutură mâna liberă în direcția lui.

— Liber, spune pe un ton aproape absent și domnul Tynsdell se grăbește să dispară.

Liam își mută privirea de la Gabriel la mine și ridică din sprâncene:

— Și asta cine mai e? Oh, misterul se adâncește.

Nu apuc să răspund, căci o voce blândă se face auzită de afară.

— Zău așa, Lavinia. Aici am ajuns? Și cu asta Thom pășește înăuntru, trecând pe lângă Gabriel și împingându-l ușor deoparte cu bastonul. E îmbrăcat într-un costum perfect călcat și părul îi este frumos pieptănat pe spate, de parcă s-ar duce la o întâlnire importantă.

O senzație puternică de răceală mi se strecoară în creier. Thom Greene pare total netulburat de apariția sa la reședința Knight. Mai mult decât atât, are un aer foarte hotărât.

La Spider se îndreaptă de spate:

— Thom Greene, șoptește.

Gabriel începe să se strecoare de-a lungul peretelui către mine, fără să o scape din ochi pe La Spider, care pare însă pentru moment să nu-i mai dea atenție.

Thom își înclină capul:

— Da. Au trecut ani buni de când nu ne-am văzut. Și din câte îmi dau seama, ne întâlnim din nou în circumstanțe nefericite.

Pentru întâia oară o văd pe La Spider pusă în încurcătură și o expresie ce aduce a panică i se întipărește pentru câteva clipe pe față. Ochiul îi fug sălbatic către Liam, ca în căutare de sprijin. Mă întreb din nou cine a convins de fapt pe cine să înceapă experimentele asupra familiei Greene. Cuvintele Cerei îmi

revin în minte: *La Spider i-a spus mamei că e o proastă, un copil care se mulțumește să se joace în curtea lui. Dar până la urmă a renunțat și a plecat. Și, fapt încă și mai important, ne-a lăsat în pace. Să trăim la fel de liniștiți în continuare.*

Dar, mulțumită lui Liam, pacea se pare că nu avea să mai dureze.

Isobel se foiește în brațele mele și dă să se ridice:

— Bunicule, șoptește. Chipul lui Thom se înăsprește la vederea sângelui de pe fața fetei.

— Ce aveai de gând să-i faci? întrebă el. Orice urmă de blândețe i-a dispărut din voce.

Liam ridică din umeri și zâmbeste leneș:

— De ce nu o întrebi? Ea e cea care a venit aici. Deghizată.

Thom dă încet din cap:

— Tot ce se poate. Dar îndrăznești cumva să negi că de săptămâni întregi ne studiezi, ne urmărești? Face o mică pauză de curtoazie și când vede că Liam se abține să răspundă, dă din cap: Desigur, n-ai cum să negi. Face încă un pas în față și se apropie de Isobel și de mine. Își ține însă ochii fixați în continuare asupra lui Liam, fapt ce îmi aduce brusc în minte imaginea unui profesor ce își muștruluiește elevul neascultător. Și cu ce scop ne-ai urmărit, dacă-mi permiți să întreb? De unde până unde acest interes? Doar avem o înțelegere. Să ne lășăm unii pe ceilalți în pace.

La Spider înghite cu greu și gâtul ei lung pare să se convulsioneze, însă Liam este cel care răspunde:

— Vremurile se schimbă, bătrâne. Nu facem decât ceea ce și voi ați face mai devreme ori mai târziu.

Thom clatină din cap:

— Nu prea cred. Noi, cei din familia Greene, nu suntem însetați de sânge, așa ca voi.

— Atunci nu sunteți decât niște proști, murmură Liam. Iar mie, unuia, nu-mi plac proștii. Și cu un gest aproape prea iute pentru a fi sesizat, scoate din haină un cuțit de argint strălucitor și îl înfige în coastele lui Thom.

Lângă mine, Isobel sare de parcă ea ar fi fost cea înjunghiată.

— Bunicule! țipă.

Thom își întoarce capul spre ea, o privește îndelung, după care, ca într-o

scenă filmată cu încetinitorul, pornește să se prăbușească la podea. În timp ce face asta, ridică o mână și luminile se sting, cufundând încăperea în întuneric. Aproape simultan simt furnicături pe piele. Fie Liam, fie La Spider a încercat să-și folosească Talentul asupra mea.

— Tam! strigă Gabriel, dar vocea îi este înăbușită.

În lumina difuză ce pătrunde prin fereastră îi văd pe Liam și Gabriel luptându-se să pună mâna pe cuțit. Un licăr argintiu, apoi un geamăt. O trag cu greu pe Isobel după mine.

— Haide să ieșim de aici, murmur, în timp ce un zgomot de armă răsună în încăperea și glonțul sparge geamul din spatele nostru.

— Nu plec fără bunicul, suspină Isobel în urechea mea.

În lumina slabă ce se reflectă din stradă în geam o văd pe La Spider cum ridică revolverul și îl îndreaptă către mine. În clipa aceea Liam și Gabriel se izbesc de ea. Conturul lui Liam prinde să tremure și să se șteargă.

— Tamsin! strigă Gabriel din nou.

De data asta îmi împing mintea înainte și trag tare de Liam, iar el se solidifică înapoi și reapare gâfâind. În secunda când încearcă să-și tragă răsuflarea, Gabriel își scoate iute picioarele de sub corpul lui și îl lovește o dată, de două ori în față.

La Spider scoate un urlet și-l țintește pe Gabriel și acum reflexele mele sunt întârziate. Corpul lui Gabriel este azvârlit dintr-odată în sus și traversează în aer jumătate din cameră. Geme și se prăbușește în fotoliul din piele, apoi cade pe covor.

O trag pe Isobel după mine și mă apropii împleticit de el.

— Gabriel, plâng. Gabriel...

Își deschide ochii, care, pot să jur, aruncă flăcări în umbrele din încăperea.

— Lasă-mă să mă sprijin de tine, mormăie el și își înfășoară degetele atât de strâns în jurul încheieturilor mele, încât sunt sigură că voi purta brățări vineții multe zile de acum încolo. Cu celălalt braț se prinde de Isobel.

— Nu plecăm de aici fără Thom, strig eu. Îmi împing mintea în față cu toată forța de care sunt capabilă și-mi încheștez degetele de mâna bărbatului mai vârstnic. În aceeași clipă, La Spider țintește spre pieptul meu și apasă pe trăgaci.

Nu se aude însă nicio detunătură. Mă clatin totuși când țipătul lui La Spider mă izbește în urechi. Sunetul continuă să se propage în timp ce lumina și întunericul trec învolburându-se pe lângă mine ca într-un caleidoscop, până ce, într-un târziu, începe să se stingă într-un soi de bocet slab.

Deschid ochii. O pală rece de vânt îmi biciuiește fața și pământul de sub picioare pare dur. Ici-colo petice vechi de zăpadă acoperă, ca niște bube, pajiștea îngălbenită. O casă înaltă cenușie se înalță în fața mea, însă obloanele îi sunt rupte și vântul le izbește de zidurile goale, arse.

Gabriel își ține o mână încleștată de încheietura mea, însă pe cealaltă o eliberează din strânsoarea lui Isobel. Fata se ridică.

— Unde suntem? șoptește ea.

— La Hedgerow, la mine acasă, îi răspund pe un ton sumbru. Mă uit la ceea ce a mai rămas din casă. Ultima oară când fusesem aici era plină de lumină și de oameni, și de viață.

— E singurul loc care mi-a venit în minte, spune Gabriel. Deși știam că nu o vom găsi în aceeași... stare. Casa, așa cum era ultima oară, nu am avut timp s-o găsim. Își trece degetele peste buza de jos și-și șterge o dâră de sânge.

— Ești rănit? îl întreb, uitându-mă cu atenție la fața lui în căutare de vânătăi.

Clatină din cap, așa că îmi îndrept atenția asupra lui Thom. Din două mișcări iuți, Isobel și-a rupt tivul jupei și acum tamponează cu el rana lui Thom. Dar din expresia ei înțeleg că nu există nicio speranță. Totuși vocea îi sună ferm atunci când mă privește și spune:

— Trebuie să ne întoarcem la noi acasă. Cera îl poate vindeca. Cunoaște... niște leacuri. Poate să... Vocea ei se înecă.

Thom întinde o mână tremurândă și îi atinge gura cu blândețe. Pleoapele ei se deschid.

— Prea târziu, șoptește el și se foiește, încercând să se ridice.

— Nu te mișca, strigă Isobel, și degetele ei apasă și mai tare rana, pentru a opri sângerarea.

— Tinere, spune Thom, ajută-mă să mă ridic.

Gabriel șovăie, se uită la Isobel o frântură de secundă, apoi îl prinde pe Thom pe după umăr și îl saltă în șezut.

— Domnule, cred că...

— Șșt, zice Thom, și tăcem cu toții, urmărindu-l cum își întoarce capul la stânga și la dreapta pentru a cuprinde din ochi pajiștea și ceea ce a mai rămas din casă.

— E un loc bun, șoptește într-un târziu. Un loc încărcat de forță. Simt elementele.

Mă holbez la zidurile goale.

— A fost..., dau să spun, dar dintr-odată lacrimi îmi scapă din ochi și durerea pe care o simt în gât mă împiedică să continui fraza.

Thom mă privește calm:

— Și va fi din nou, Tamsin. Trebuie să fii curajoasă. Și va mai trebui să faci o alegere. O alegere îngrozitoare, murmură el.

Îmi frec fruntea cu buricele degetelor pentru a alunga durerea de cap care mă săgetează.

— Nu din nou, mormăi.

— Ba mi-e teamă că da.

Se întoarce spre Isobel și șterge cu vârfurile degetelor lacrimile care i se preling fetei pe față:

— Și tu trebuie să fii curajoasă. Citește ce stă scris în carte. Dar nu te lăsa copleșită de ceea ce vei descoperi acolo. Un nod pare să i se pună acum în gât: Cartea nu trebuie folosită decât ca îndrumar, reușește el totuși să adauge.

— De ce m-ai trimis acolo? întreabă Isobel cu voce spartă, în locul acela înfiorător? De ce m-ai trimis dacă ai știut că așa se va întâmpla? Dacă ai știut că vei muri?

O umbră de zâmbet trece peste buzele lui Thom:

— Numai cei foarte tineri au impresia că există mijloace prin care putem evita moartea. Dar este imposibil. În cel mai bun caz putem alege cum să părăsim această lume. Trage încă o dată cu mare greutate aer în piept și cutele din jurul ochilor i se strâng brusc. Da, este un loc bun. Îngropați-mă aici.

Isobel tresare și dă să protesteze, însă Thom se mărginește să repete:

— Îngropați-mă și înălțați deasupra mea un altar. Poate că vom veni aici. Apoi, zâmbind către mine: Din nou.

DOUĂZECI ȘI TREI

Urletul lui Silvius pare să răsună în toată casa familiei Greene, cu toate că Isobel și lupul ei au plecat în pădure. Cu o oră în urmă, Gabriel, Isobel și cu mine am Călătorit înapoi în timp. Dar înainte de a face asta l-am îngropat, în secolul meu, pe Thom pe pajiștea din spatele ruinelor a ceea ce fusese casa mea părintească. Ne luase aproape trei ore să săpăm în pământul pe jumătate înghețat o groapă suficient de adâncă în care să așezăm trupul lui Thom. Isobel nu scosese niciun cuvânt, dar își lăsase lacrimile să curgă nestingherite pe obraji în tot timpul cât rămăseserăm strânsi în jurul mormântului improvizat. Într-un târziu, ne luase pe mine și pe Gabriel de mâini și intonaserăm cu toții rugăciunea tradițională pentru eliberarea sufletului, și dacă armonia celor trei voci ale noastre i s-a părut slabă în vântul care se întetea, s-a abținut să protesteze. Apoi, ținându-ne în continuare de mâini, Gabriel ne condusesse înapoi în 1887 la casa lui Isobel. În camera aceea din față în care îi întâlniserăm pentru întâia dată pe Cera, pe frații ei și pe Thom, le explicaserăm Cerei, lui Philben și lui Phineaus ce se petrecuse la reședința familiei Knight. După ce schimbaseră între ei o singură privire, Philben și Phineaus plecaseră să aducă restul familiei acasă, pentru siguranță. Isobel părăsise brusc încăperea, cu degetele înnodate strâns în blana lui Silvius, iar Cera, Gabriel și cu mine rămăseserăm să așteptăm în liniște în fața focului ce pâlpâia, apoi se stingea treptat, și iar pâlpâia în întuneric.

Într-un târziu, Cera se mișcă și traversează camera spre o măsuță și începe să se joace cu fitilul unei lămpi cu ulei. Sub degetele ei, lumina lămpii începe să crească și să arunce umbre aurii peste zidurile zugrăvite simplu, în alb. Abia atunci se răsuțește cu fața către noi și văd că are ochii umflați. Cu durere îmi amintesc de talentul lui Thom de a aduce lumina sau întunericul în orice încăpere.

Un alt urlet de jale vine dinspre pădure. În clipa asta îmi vine să-mi apăs palmele peste urechi și să urlu și eu.

În schimb, încerc să aleg între sutele de întrebări care se bat între ele pentru primul loc în mintea mea.

— Acum ne crezi? șoptesc.

Cera pare să se țină foarte dreaptă și nemișcată, de parcă s-ar teme să nu se spargă în mii de bucăți. Reușește totuși să dea din cap.

— Niciodată nu s-a pus problema dacă să te credem sau nu, zice ea într-un final. Flacăra din lampă licăre ca pentru a-i întări spusele.

Nu zău, aproape că m-ai păcălit. Mă decid totuși să nu rostesc aceste vorbe cu voce tare și Cera continuă:

— Problema care s-a pus a fost cum să răspundem avertismentului tău.

Trag aer în piept. Dintr-odată ochii ei se umplu de lacrimi și vinovăția i se citește în ei, așa că îmi înăbuș orice intervenție.

— Thom a știut ce avea să se întâmple și totuși nu a făcut nimic. Mai mult, a provocat el însuși deznodământul, spune și gura i se strâmbă în jos. Ce folos că ești capabil să citești viitorul, atât timp cât nu poți preveni un asemenea lucru? șoptește și vorbele ei fac să se agite aerul în cameră.

Șovăitoare, îi spun:

— Thom mi-a zis că nu putem evita moartea.

Cera își mișcă mâinile și clipește spre mine. Nu-mi dau seama dacă vorbele mele i-au mai alinat sau nu durerea. Clatină din cap, apoi rostește cu o voce mai puternică:

— Acum va trebui să ne asigurăm că moartea lui n-a fost zadarnică. Și că nu va rămâne îngropat acolo... singur... pe vecie.

Dau din cap:

— Va trebui să fabricăm Domaniul. Ne trebuie... ne-ar fi trebuit ceasul despre care ți-am povestit. Cel atârnat în casa familiei Knight. Dar cred că Alistair le-a spus să îl distrugă.

Mă întorc spre Gabriel:

— Poți să-l găsești?

Își închide ochii câteva clipe, apoi scutură din cap.

— A dispărut.

Mă înfior. Pielea de sub ochii lui a căpătat o tentă mai întunecată. Este noaptea celei de-a doua zile pe care o petrece în 1887. Nu mai are mult timp. *Concentrează-te, Tamsin, concentrează-te!*

— Domaniul, repet cu încăpățănare, în speranța că ne va veni totuși o idee genială. De data asta trebuie să facem lucrurile mai temeinic. Data trecută soluția a fost... imperfectă, ca s-o citez pe bunica.

— Sânge, se aude o voce care ne face pe toți să tresărim.

Isobel stă în pragul ușii. În lumina felinarului fața ei pare compusă numai din planuri și unghiuri aspre. Lângă ea, Silvius ne urmărește cu ochii lui aurii înguști.

— De data asta îl vom face așa cum trebuie. Familia Knight nu este singura care înțelege puterea vrăjilor de sânge.

— Isobel, murmură Cera, însă fața femeii mai tinere rămâne la fel de îndârjită.

— *Nu-mi pasă.* După toate câte i-a făcut bărbatul acela... bunicului. Nu-mi pasă cât din sângele lor vom vărsa, adaugă Isobel, îngropându-și degetele lungi în blana din jurul gâtului lui Silvius.

— Ba nu vom vărsa nicio picătură de sânge, o întrerupe Cera pe un ton tăios. Nu așa ne-am comportat noi...

— O, ba da, vom vărsa, zice Isobel încetișor. Apoi se îndreaptă de spate, deschide gura și intonează cu o voce monotonă, stranie: Unul stătea pentru Nord, iar unul stătea pentru Sud; unul stătea pentru Est, iar unul stătea pentru Vest. Și unul stătea pentru Centru. Nordul a convocat Aerul, iar Sudul a cărat Apa; Estul a chemat Focul, iar Vestul a purtat Vântul. Și Centrul a oferit sânge. Și toate erau legate laolaltă.

Simt răceala cum îmi cuprinde brațele în timp ce vraja Domaniului se revarsă de pe buzele ei.

— Am citit vraja asta, spune Isobel. Astă-seară a apărut pentru prima oară în carte. Dungii albe îi mărginesc gura, de parcă și-ar ține dinții încleștați pentru a se abține să nu țipe. Al cincilea element. Altă cale nu există.

Clopote de alarmă îmi sună în cap:

— Ba nu, șoptesc. Nu va funcționa. În secolul meu familia Knight se va ridica din nou. E o soluție imperfectă în cel mai bun caz, îi reamintesc, ca și cum

spusele bunicii ar avea vreo greutate pentru ea. Dar Isobel nici măcar nu mă învrednicește cu vreo privire.

Cera pare tulburată:

— Noi nu ne-am aventurat niciodată cu Talentele noastre pe asemenea tărâmurii. Niciodată, murmură ea.

— Nu am fost puși niciodată în situația de a o face. *Până acum*, spune Isobel.

— Bun, să zicem atunci că vom avea nevoie de ceasul acela, zice Cera. Cum vom pune mâna pe el, din moment ce a dispărut? Ce propui? Să intrăm pur și simplu acolo și să-l cerem în modul cel mai politic cu putință?

Gabriel se foiește și-și drege glasul.

— M-am tot gândit. În secolul nostru Alistair a menționat ceva legat de pierderea ceasului la o partidă de cărți. Ce-ar fi să Călătoresc și mai înapoi în timp și să...?

— Nu va merge, îl întrerup. Liam știe cine ești.

Gabriel face o pauză, ridică din sprâncene și continuă.

— După cum spuneam, aș putea Călători în timp *înainte* de toate aceste întâmplări și...

— Nu! Nu pricepi? Liam te va prinde din nou. Așa a reușit să Călătorească în viitor, în secolul nostru. Nu-ți amintești ce ne-a spus atunci: „Nu fi supărată pe iubitul tău. S-a opus din răspuțeri?”

Gabriel pufnește, dar eu îi dau înainte, acoperindu-i vocea:

— Și te rog să nu te grăbești să spui vreo prostie, cum că ai putea să îl învingi în luptă sau mai știi eu ce...

— Ei bine, e un fapt atât de evident încât nici n-o să mă obolesc să îl afirm...

— Nu fi prost! Oricum, câte alte Călătorii mai poți face, Gabriel? *Ești pe moarte.*

Deschide gura, apoi o închide la loc. Își împreunează mâinile și se holbează în jos la ele.

— Oricum, nici nu e vorba propriu-zis de un ceas, intervine Isobel. Ci de un mic dispozitiv de măsurare a timpului. Nici pe departe ceva atât de mare ca un ceas de perete, din câte am deslușit în carte. Un dar al timpului dăruit de bunăvoie. Așa stă scris.

— Dăruit de bunăvoie? întrebă Gabriel. Se încruntă: Ar fi fost util să știm

asta înainte de a încerca să *furăm* nenorocitul ăla de ceas.

Isobel nu-l bagă în seamă. Privirea i se ascute ca un tăiș când se uită la mine.

— Și tot în carte scrie că obiectul se află în posesia ta.

Clipesc mărunț.

— În posesia mea? Dar n-am așa ceva. Eu..., bâigui și mă foiesc în scaun și abia atunci simt o mică înțepătură în coapsă.

E medalionul cu camee al Jessicai. Și care se întâmplă să aibă în interior un cesuleț. Pe care ea mi l-a dăruit. De bunăvoie. Îmi vâr mâna încet în buzunar și mi înfășor degetele în jurul ceasului. Bate regulat, ca o inimă.

Privirea lui Isobel este acum senină și triumfătoare.

— OK, deci avem dispozitivul, dar cum vom lua un ceas din casa familiei Knight? La Spider și cu Liam vor sta cu ochii în patru și...

— Nu despre La Spider ori Liam e vorba aici, intervine Isobel mângâind blana lui Silvius. Ci de Jessica. Am deslușit asta în carte. *Sacrificiul de sânge al ficei va lega vraja.*

Degetele mi se încleștează în jurul medalionului.

— Nu. Nu Jessica. Ea e singura care...

— Care ce? întreabă Cera, curioasă; are privirea tulburată.

— Care pare să aibă inimă, termin propoziția, deși nu sunt pe deplin convinsă că am dreptate. La urma urmei, o lăsase pe Livie să moară. Persist totuși: Dacă o vom sacrifica pe Jessica nu vom rezolva nimic.

Isobel își întoarce capul:

— Ajunge! Vom face ceea ce ai vrut de la bun început să facem.

— Ba nu, zic, încercând să îmi înăbuș tremurul din voce. Nu așa ar trebui să se întâmple lucrurile. De fapt, *așa* ar trebui să se întâmple și pe urmă, cândva în viitor, toate ițele se vor descurca.

— Bun, atunci ce e de făcut? întreabă Cera încetișor cu ochii pe mine.

— De ea trebuie să ne ocupăm. Mâine-seară. De Samhain. Glasul lui Isobel răsună dur, de cremene, și Cera icnește, apoi dă ușor din cap.

— Mâine-seară? Dar cum vom reuși s-o scoatem pe Jessica din casă mâine-seară? La Spider nu îi va da voie să iasă din casă și... las fraza neterminată să plutească în aer.

— Ce e? întreabă Isobel, și felul în care își răsucesc brusc fața spre mine și

mă privește fără să clipească mă face să mă înfior. Cunoști o modalitate de a o scoate pe Jessica din casă, nu-i așa? Nu-i așa?

Clatin din cap.

— Dar tu singură ai spus că el e pe moarte, izbucnește Isobel brusc, arătând cu degetul spre Gabriel. Silvius schelălăie o dată, se așază, apoi se saltă iar în patru labe. Își freacă botul de mâna lui Isobel, dar ea îl ignoră. Cu toții vom muri cât de curând dacă nu vei face ceva. Dacă știi un mod de a o scoate din casă, atunci vorbește.

O alegere îngrozitoare, așa îmi spusese Thom. Fie să particip la uciderea cuiva, fie să nu fac nimic, știind că toți cei dragi vor pieri. Arunc o privire spre Gabriel și în clipa aceea îmi dau seama că de fapt nu am de făcut nicio alegere.

— Profesorul ei de muzică de dinainte de Gabriel. E îndrăgostită de el. Dacă îi vei trimite un mesaj cum că vrea să o vadă, Jessica se va furișa afară din casă ca să-l întâlnească.

Îmi închid ochii să nu văd privirea triumfală arzătoare de pe fața lui Isobel.

— Tot nimic?

Gabriel se uită la mine și focul aruncă lumini și umbre peste fața lui trasă.

— Scuze, murmur, împletindu-mi degetele cu ale lui. Are mâinile reci. Nu mai încerca.

Clatină din cap:

— E OK, șoptește el. Tocmai am făcut-o. Nimic. Nu pot să găsesc pe nimeni. Își închide ochii la loc și pare să intre, pe jumătate adormit, într-un soi de transă. Înghit în sec și mă abțin să-i pun alte întrebări. Am petrecut noaptea stând trează, urmărindu-l cum doarme și încercând să mă amăgesc că, atât timp cât îl auzeam respirând, totul avea să fie în regulă. Că încă mai aveam speranța de a-l scoate viu din toată această nebunie.

Îmi îndoii picioarele și îmi lipesc genunchii de piept. E noaptea de Samhain. Luna plină domină cerul senin, spuzit de mii de stele. Cu puțin peste o oră în urmă, Philben și Phineaus plecaseră în trăsura familiei spre locul de întâlnire planificat pentru răpirea Jessicai. Eu refuzasem să îi întovărășesc. Nu că aș fi fost rugată.

Ușa camerei care adăpostește biblioteca se deschide și Isobel intră, urmată

de Cera. Fața femeii mai vârstnice este palidă, iar cutele care îi înconjoară gura se adâncesc în timp ce o privesc. Isobel este însă cea care vorbește.

— Vraja e pregătită. Tot ce ne mai trebuie acum este sângele unui Knight.

Cera icnește și furișez o privire piezișă în direcția ei. Tace în continuare.

— O iau eu înainte, îi spune Isobel Cerei. Mă duc să pregătesc altarul.

Iese fără să îmi arunce vreo privire. Mă ridic din fotoliul din piele în care am stat până acum, trec pe lângă Gabriel, care își ține și acum ochii închiși, și traversez camera către Cera și șemineu. Îmi fixează ochii pe un buchet de ierburi care se ofilesc pe polița de deasupra căminului și îi șoptesc:

— Mai spune-mi o dată cum ar trebui să decurgă lucrurile.

Cera oftează, își întinde mâinile spre foc și le freacă încet:

— Chiar nu ai idee cum funcționează vrăjile, nu-i așa?

Ridic din umeri:

— Nu mi s-a explicat în copilărie. Îi povestisem despre trecutul meu atât cât considerasem că e necesar.

— Hm, îmi închipui că atunci când tu și tânărul tău prieten vă veți întoarce înapoi în timp, veți găsi totul schimbat.

E o idee la care nu m-am gândit, așa că o fac acum. Totul va fi altfel. Voi ști de la bun început că am Talent. Nimeni nu va încerca să îmi ascundă acest lucru. Și poate că nu mă voi mai simți tentată să plec de la Hedgerow și să merg la o școală-internat din Manhattan. Poate că nu voi ajunge s-o cunosc niciodată pe Agatha. Clatin din cap – în clipa asta nu am nimic la care să vreau să mă întorc.

— După cum știi, noi ne tragem puterea din elemente.

— Pământul, Aerul, Apa și Focul, recit eu.

— Da, încuviințează Cera. Însă Sângele și Timpul sunt și ele considerate elemente. Numai că rareori apelăm la ele ori le convocăm. Pentru că pot fi... periculoase. Pot scăpa foarte ușor de sub control.

— Dar cei din familia Knight nu se tem de ele.

Colțurile gurii ei se strâmbă în jos:

— E limpede că nu. Întinde mâna, ia buchetelul de ierburi și îl desface și începe să-l mărunțească între degete. Un miros dulce-acrișor se înalță din frunzele rupte: Dacă vom chema toate cele șase elemente deodată și vom lega

vraja cu sângele unuia dintre ei, credem că vom putea să... le deturnăm sau să le izolăm puterile. Azvârle câteva frunze în foc. Flăcările se înalță verzi preț de câteva clipe.

— Cu sângele unuia dintre ei..., repet încetisor.

— Altfel nu se poate, spune Cera blând. Sângele va lega vraja. Sângele cheamă sânge. Toți cei de același sânge cu cel sacrificat vor fi afectați. Talentele lor vor fi legate în Domani și nu vor mai fi nicicând capabili să le folosească. Îmi întinde o crenguță. Panseluțe, murmură ea. Fac bine oricărei minți tulburate.

Înfiorată, îmi trec degetele peste seva verde care se scurge din frunzele rupte. Prin urmare, vor fi niște oameni obișnuiți. Niște persoane... lipsite de Talente. Așa cum crezusem eu însămi despre mine timp de mulți ani. Numai că familia Knight nu va avea la dispoziție ani în șir pentru a se obișnui cu ideea. Ci doar secunde.

— Ai fi făcut-o dacă Thom n-ar fi murit? o întreb pe Cera.

Ridică din umeri și-și freacă degetele de rochie, ca pentru a șterge urmele de sevă.

— Puțin probabil, răspunde într-un târziu.

Încerc să îmi păstrez vocea calmă:

— Chiar dacă știi că omoară oameni? Oameni lipsiți de Talente, dar ființe umane totuși...

— Da, știi toate astea, spune Cera pe un ton plat. Numai că noi n-avem nimic de-a face cu oamenii aceia.

— Cum așa? Sunt totuși...

— Uite ce-i, spune Cera cu un glas aspru și mai smulge câteva crenguțe de ierburi pe care le aruncă în foc. În Lumea Veche, înainte de a veni aici, am fost hăituiți și persecutați. Uneori chiar omorâți din cauza Talentelor noastre. Omorâți de *oamenii* de care vorbești. Străbunica mea a fost arsă pe rug pentru că putea alina durerile și vindeca majoritatea bolilor. Am văzut, stând în mijlocul mulțimii de oameni pe care ea însăși îi vindecase, cum un bărbat îmbrăcat în haine cenușii a aprins focul la picioarele ei. În noaptea aceea am fugit cu toții. Mama, frații mei, bunica și bunicul. Și verii mei. Nu am avut de ales. Trebuia să ne îndepărtăm de oamenii aceia, să nu ne mai apropiem de ei

studiază și să ne asigurăm că și copiii noștri vor face la fel ca noi. Tace și își studiaza mâinile încleștate. Sper că și tu îți vei învăța copiii același lucru.

— Nu prea știu ce să zic, răspund încetșor. Mult timp am crezut că fac parte dintre *oamenii aceia*. Prietena mea cea mai bună e unul din ei. Mătușa mea Beatrice s-a măritat cu un bărbat lipsit de Talente. Nu sunt atât de răi, spun, uitându-mă la degetele mele pătate cu verde. Jessica vrea să fie un om obișnuit, adaug, și îmi apăs de buze buchețelul, inhalând parfumul. Nu are efect. Probabil că mi-ar trebui o găleată de panseluțe.

Cera traversează încăperea, întinde mâna și scoate dintr-un cârlig un alt buchet de ierburi.

Se aude huruitul roților unei trăsurii. Gabriel se ridică în șezut și deschide ochii.

— Ce se întâmplă? întrebă cu vocea încleiată.

Fața Cerei se întoarce spre fereastră și eu îi urmăresc privirea. Primul care coboară din trăsură este Phineaus, care deschide ușa. Philben apare ținând în brațe un corp înfășurat într-o mantie lungă întunecată. Mută greutatea de pe un braț pe celălalt și mantia se desface. Văd manșetele rochiei Jessicai și gâtul ei alb. Philben se uită în sus spre cer, apoi spre casă. Expresia lui e impenetrabilă. Pe urmă el și Phineaus se răsucesc și pornesc către pădure, pe aceeași potecă pe care plecaseră mai devreme și Isobel. În câteva secunde sunt înghițiți de beznă.

Mă cutremur și îmi întorc privirea.

Cera mă privește o clipă și fața ei este la fel de impenetrabilă ca a fratelui său.

— Totul se va termina repede, zice și îmi strecoară în mână restul de panseluțe, după care iese. După un minut aud trântindu-se ușa de la intrare.

— Tam, spune Gabriel de pe canapea.

— Au prins-o, îi spun pe un ton plat. Traversez înapoi încăperea și mă așez în fotoliul de lângă el. Trec câteva clipe și-i simt degetele în părul meu.

— Mai este timp, zice.

— Timp pentru ce?

— Pentru a opri totul.

Îmi îndrept spatele și mă holbez la el. Este îmbujorat la față, însă vocea nu-i

tremură când continuă:

— Nu trebuie să trecem prin toate astea. Putem să mergem în pădure, s-o luăm pe Jessica și să ne întoarcem în secolul nostru.

Clatin din cap:

— Asta nu va rezolva nimic. Nu pot să duc un Knight în viitor. Familia Greene e foarte hotărâtă. Și cartea le-a spus, nu știu de ce, că Jessica e omul lor. Sacrificiul fiicei celei mici, adaug holbându-mă la foc. Sacrificiul. *Se pare că nu înțelegi ce înseamnă să te sacrifici pentru binele familiei.*

Tresar.

— Alistair!

Privirea lui Gabriel fuge spre fereastră și-l văd cum se chinuie să se salte în șezut.

— Ce? Unde?

— Of, scuze. Alistair nu-i aici. Doar ca mi-am amintit ceva ce mi-a spus. La cina de la reședința Knight Alistair mi-a zis că și-a salvat familia sacrificându-se pe sine. Sar în picioare. Nu de Jessica au ei nevoie. Sau nu numai de ea. Trebuie să plec.

— Așteaptă, zice Gabriel, ridicându-se în picioare. Vin cu tine.

— Nu se poate. Nu poți... Iartă-mă. Știu că n-ar trebui să-ți spun ce să faci.

— Oh, Tamsin, zice Gabriel și un zâmbet de fericire i se lățește pe față în timp ce mă prinde de braț. Încerc să nu mă clatin în clipa când se sprijină, aproape cu toată greutatea lui, de mine. Încă mai sunt speranțe pentru tine.

N-am inima să-l contrazic.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Un vânt aprig se înalță, făcând girueta să se învârtă tot mai repede atunci când ieșim din casă. Nori plutesc pe cer, acoperind luna. Movile de pământ înghețat ne scârțâie sub tălpi în timp ce fugim spre pădure. Mă împiedic o dată în beznă și brațul lui Gabriel se strânge și mai tare în jurul meu.

— Pe aici, zice după o clipă, conducându-mă pe o potecă plină de tufișuri ce înaintează șerpuit prin încâlceala de copaci.

— Te rog, te rog să nu fie prea târziu, șoptesc iar și iar în timp ce ne croim drum printre rugi și crengi atârinate.

Într-un târziu, vedem în față fuioare pale de fum ce urcă spre cer. Au aprins deja rugul.

Am luat o viață. O soluție îngrozitoare... îmi răsună în minte vorbele de avertisment rostite de bunica.

— Am *luat* – asta e cuvântul-cheie, mormăi în barbă și în clipa următoare vântul cu iz puternic de ierburi și pin mă izbește în față.

Înaintăm cu greu printre copaci și într-un final ajungem la lumină. Printre flăcări deslușesc cele patru colțuri ale altarului masiv pe care Jessica șade întinsă. Isobel stă în partea de Nord a altarului, cu Philben în stânga, marcând Estul, și cu Phineas ceva mai jos, către Sud. Cera, cu fața liniștită și îndurerată, stă în partea dreaptă, în Vest. O incantație se înalță încet dinspre pădurea și câmpurile ce înconjoară altarul. Siluete și fețe umbrite pâlăie prin fum și foc. Toată familia Greene s-a adunat aici.

Gabriel pășește lângă mine și-și trece un braț pe după umărul meu când Cera își ridică palmele făcute căuș deasupra altarului. Un fir subțire de praf i se scurge printre degete și intonează cu voce limpede:

— Pământule, cel bogat și adânc, tu care ne hrănești pe toți, în viață și în moarte, cheamă Vestul. Primește ofranda noastră.

— Primește ofranda noastră, repetă toată lumea într-un glas.

Isobel se clatină în față, cu chipul încordat. Își face și ea palmele căuș deasupra altarului, apoi se apleacă și suflă o dată peste ele.

— Aerule, tu, dătător al suflării, invizibil nouă, tuturor, în viață și în moarte, cheamă Nordul. Primește ofranda noastră.

— Primește ofranda noastră.

Închid ochii și îmi amintesc de ultima dată când o văzusem pe bunica. Stătusem la picioarele ei, în bibliotecă. Îi trimisese pe toți afară din cameră după ce Rowena consultase cartea care ne înfățișase viitorul familiei drept un spațiu mare și gol. *Ține minte, tu hotărăști dacă să permiți sau nu unei persoane să își manifeste Talentul asupra ta. Depinde numai de tine.*

Deschid ochii și o văd pe Isobel cum face un pas grațios în spate, cedând locul lui Philben. El își întinde palmele deasupra altarului și focul îi țâșnește din piele și aprinde cele patru lumânări așezate pe lespedea din piatră.

— Focule, strălucitor și fierbinte, dătător de lumină, în viață și în moarte, cheamă Estul. Primește ofranda noastră.

Toată lumea repetă vorbele și în clipa aceea ochii Jessicăi se deschid. Își smucește capul în stânga, apoi în dreapta, și cască gura, îngrozită. Vântul care se întetește și cântecul îi acoperă vorbele, dar pot să îmi imaginez ce spune.

Phineaus pășește acum în față ținând în mână un mic potir din aur. Închid ochii.

— Tu, apă, dulce și pură, cea care ne spală toate durerile, cheamă Sudul. Primește ofranda noastră. Înclină potirul și unge Sudul altarului cu conținutul cupei.

— Primește ofranda noastră, se aude ca un ecou glasul celorlalți. Pășesc cu toții în față.

Gâtul Jessicăi, gol în lumina lunii, se mișcă o dată, de parcă și-ar fi înghițit țipătul, iar privirea îi fuge în sus, ca și cum ar implora ajutor din cer.

O *alegere îngrozitoare*, îmi răsună din nou în minte vocea bunicii, și dintr-o dată în locul familiei Greene din secolul al XIX-lea ceea ce văd sunt umbrele fantomatice ale propriilor mele rude, așezate în cerc în jurul focului. Mama îi zâmbește tatei și Rowena râde și fața îi strălucește de fericire, în timp ce unchii și mătușile mele se înghesuie unul într-altul și bat din palme și se învârt încolo

și încoace, legănându-se în întuneric de parcă ar dansa. Și o zăresc și pe bunica; fața îi licăre ușor în lumina lunii.

— Nu e vorba de o alegere, îi șoptesc umbrei fantomatice. Nu e nicio alegere, adaug în timp ce brațul lui Gabriel îmi strânge umărul.

Clipesc o dată și siluetele neclare ale familiei mele se destramă. Tunetul face să se cutremure cerul și ploaia începe să curgă. Vântul bate acum în luminii, biciuind flăcările și înălțându-le sus, tot mai sus. Cu fața împietrită, Cera scoate de la cingătoare un cuțit curbat din argint. Își așază cealaltă mână deasupra inimii Jessicăi și lumina se reflectă pe cesulețul din medalionul prins într-un lăntișor de argint.

Cera ridică spre cer cuțitul și strigă:

— Oh, voi, cele patru elemente și patru puncte cardinale, îndrumați acest cuțit și primiți-ne rugăciunea. Fulgerul scapără, apoi pare să se lichefieze și să se reverse direct în mâna ei, făcând să strălucească tăișul. Dintr-o singură mișcare în jos, Cera înfige cuțitul.

În aceeași clipă mă concentrez și mă dizolv în corpul Jessicăi. Am o senzație stranie de plutire într-un lac încălzit de razele de soare, apoi clipesc și deschid ochii, urmărind cuțitul care coboară asupra mea ca un ciob de lumină.

— Primește-mi ofranda, șoptesc, iar Cera intonează.

— Și sângele acesta vărsat va pecetlui vraja.

Închid din nou ochii și în locul în care ar trebui să-mi fie inima simt un țurture de gheață. Cad prin straturi întunecate de apă și mă întind peste corpul Jessicăi, acoperindu-i spiritul cu spiritul meu. *Este alegerea mea, este alegerea mea, eu am permis asta*, șoptesc spre auzul amândurora. Cu ultimele puteri întorc capul Jessicăi către cesulețul din interiorul medalionului.

Într-un vârtej roșu ca sângele, ceasul începe să se învârtă, în timp ce fulgerul despică iarăși cerul, formând o cușcă de scânteii pe deasupra altarului. Când acul care indică ora trece cu un ceas în noua zi, apăs cu putere mâna Jessicăi pe inimă și mă rog în gând să se vindece. Abia când pielea ei se strânge înapoi mă smulg și mă eliberez din corpul Jessicăi și rămân ghemuită lângă ea pe lespedea din piatră. Ploaia continuă să cadă peste noi și pentru o clipă zăresc chipul oripilat al Cerei, după care mă răsucesc cu fața către Jessica. Își ține ochii fixați asupra mea și buzele îi tremură ușor, în timp ce sângele îmi curge

din rană. Un sunet jos, slab îmi mângâie urechile, un dangăt miniatural de clopote ce bat ora.

— De ce? șoptește ea.

Sau poate că e inima mea, cu ultima ei bătaie, în timp ce sângele meu și al Jessicăi pecetluiesc Domaniul.

Îmi formulez încet cuvintele în minte și le forțez să-mi iasă din gură odată cu dangătul duios de clopote care îmi răsună în cap. Cinci, șase, șapte.

— Așa era corect, murmur.

Ochii ei fug în jos, spre locul din care știu că mi se scurge viața.

Eu am permis asta, eu am permis asta, îmi șoptesc în minte, urmărind cum sângele meu se contopește cu al ei.

Ceasul bate ora nouă. Iute ca gândul, Jessica își apasă mâna de inima mea. Picături de sânge îi țâșnesc în sus printre degete. Zece, unsprezece.

— De data asta, de data asta îl voi folosi așa cum vreau eu, nu așa cum îmi cer alții..., șoptește ea.

La a douăsprezecea bătaie a ceasului mâna îi alunecă în lături și marginile feței i se înceteșează și dispar în întuneric.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Moliciune. Căldură. Pene.

Pene?

Da, pene. Care mă gădilă pe nas.

— Hapciu!

Revin la viață cu un strănut strașnic. Deschid ochii și mă trezesc în fața privirii plate și galbene a unuia dintre corbii lui Isobel. Pasărea bate din aripi și se așază din nou pe tăblia patului pe care zac eu întinsă. Își smucește capul în stânga și în dreapta și scoate un croncănit. Și încă unul, așa, pentru orice eventualitate.

— Tamsin? Ochii îmi fug în jos spre Gabriel, care stă pe jumătate într-un fotoliu și pe jumătate tolănit la picioarele patului meu. Se ridică în coate și clipește spre mine. Trăiești!

Ridic din sprâncene.

— Văd că ai fost așa de îngrijorat din pricina mea, încât ai adormit.

Regret ce am spus imediat ce porumbelul îmi iese din gură. Pielea din jurul ochilor lui a prins o tentă vineție și mâinile îi tremură în clipa în care le împreunează. Se mulțumește să-mi arunce însă privirea aia lungă și liniștită cu care am ajuns să mă obișnuiesc deja și se apropie de mine târându-se pe pat, în timp ce eu mă zbat să mă eliberez de sub plapuma din puf. Mă ia atât de strâns în brațe încât abia dacă mai pot respira.

— Am reușit? A funcționat?

Îmi dă drumul din îmbrățișare și dă din cap:

— Da. După care începe să frământa între degete marginea plăpumii.

Cineva tot va trebui să o spună.

— S-a dus, nu-i așa? șoptesc. Talentul meu?

Dintr-odată îmi simt lacrimile arzând pe sub pleoape și îmi duc mâinile la

ochi și încep să plâng cu suspine.

Da, funcționase, exact așa cum sperasem.

Și da, funcționase, exact așa cum mă temusem.

— E în Domani? întreb, deși cunosc răspunsul.

Gabriel dă iarăși din cap.

— Care ascunde înăuntru toată puterea familiei Knight. Ai... reușit, Tamsin. Ai găsit o cale de a-i împiedica pentru totdeauna să își recapete puterea.

Îmi salt capul și mă uit la el și lacrimile continuă să mi se prelingă pe bărbie.

Corbul țopăie câțiva pași pe tăblia patului și își înclină capul, studiindu-mă.

— Așadar, a funcționat? Cu sângele Jessicai înăuntru?

— Da, a ajuns destul din sângele ei înăuntru. Când ai intrat în corpul ei, sângele vostru s-a contopit.

Clatin din cap mirată, apoi îmi deschei nasturii bluzei. Linii fine îmi traversează pielea de deasupra inimii.

— Dar ea m-a vindecat, nu-i așa? Și-a folosit Talentul asupra mea.

— A fost pentru ultima dată când a putut să o facă. Ceasul, zice Gabriel, iar eu îmi readuc în minte momentele care acum mi se învâlmășesc în cap.

— Înainte ca ceasul să bată ora doisprezece, zic. Atunci m-a vindecat.

Gabriel încuviințează.

— Așa că, vezi tu, Tam, nu ți-ai pierdut de fapt Talentul. Talentul tău zace de acum în Domani, și așa va rămâne... pentru totdeauna.

Dau din cap, conștientă că nu am cum să îi explic disperarea care m-a cuprins. Cu toate că asta sperasem, cu toate că aflasem că am Talent cu doar câteva luni în urmă, pierderea lui mă face acum să mă simt cumva goală pe dinăuntru. Mă holbez la tavanul cu grinzi din lemn și la buchețelele de lavandă uscată și trandafiri atârinate de căpriori și mă gândesc că de acum încolo nimic nu va mai fi la fel.

Gabriel mă prinde de mână. În clipa aceea ușa se deschide. Isobel și Cera intră în încăpere.

Corbul cârâie, bate din aripi și dă ocol camerei de două ori. Cera își flutură o mână în aer și o expresie de iritare îi traversează fața când corbul zboară iute pe lângă ea și aterizează pe umărul lui Isobel.

— Te-ai trezit? Ești bine? mă întrebă Cera. Dau din cap. Ai dureri?

Doar în inimă. Sau în locul în care se presupune că s-ar afla inima.

— Nu, răspund încetișor, conștientă de privirea cercetătoare pe care mi-o aruncă Isobel. Fata se foiește și împunge cu vârful botinei în podea.

— Tamsin, zice ea încet. Eu... ceea ce ai făcut tu... pentru noi. Totul... Îmi pare rău, adaugă, plecându-și capul.

— Dacă nu vă supărați, spune Cera, aș vrea să discut ceva cu Tamsin. Între patru ochi.

Gabriel se uită la mine. Ridic din umeri, așa că se scoală de pe pat și împreună cu Isobel pornește spre ușă, pe care o închide încet în urma lor.

Îmi întorc capul și mă holbez la ferestruica din geamuri romboidale. Înspre răsărit, cerul a căpătat o nuanță roz strălucitoare și ultimele stele dau să pâlească. Toate urmele de nori de furtună par să fi dispărut, purtate de vânt.

Scaunul scârțâie un pic când Cera se așază. Îmi întorc capul pe pernă și inhalez în piept parfumul de lavandă, pin și încă ceva, un miros pe care nu îl pot identifica.

— A fost un gest foarte curajos din partea ta, Tamsin, spune Cera pe un ton calm, ținându-și mâinile împreunate în poală. Foarte curajos.

Ridic din nou din umeri, însă lacrimi prind să mi se adune din nou în colțurile ochilor.

— Un gest pe care nimeni altcineva din familia noastră nu s-ar fi gândit să-l facă. Ai renunțat de bunăvoie la Talentul tău pentru a ne salva pe toți. Eu, una, nu aș fi făcut niciodată așa ceva. Nici Isobel.

— Niciunul din voi n-ar fi putut s-o facă, șoptesc. Pentru că nu este în natura Talentelor voastre. Al meu a fost dintotdeauna... diferit. Bunica mi-a spus că stă în puterea mea să permit ca vrăjile sau Talentele altora să se manifeste asupra mea. Așa că nu...

Cera ridică o mână ca să mă oprească:

— Nu, nu-i așa. Ai făcut o alegere, o alegere pe care niciunul din noi n-ar fi avut curajul să o facă. Numele tău va rămâne pentru totdeauna în amintirea noastră.

Mă ridic în șezut:

— Dar nu vreau așa ceva.

Cera se încruntă:

— De ce nu?

— Pentru că, zic ștergându-mi lacrimile cu dosul palmelor, pentru că nu vreau mila nimănui.

— *Mila?* Nu înțeleg. Ce tot vorbești?

— Nu vreau să se șoptească pe la colțuri despre mine mai mult decât se șoptește deja, mai mult decât se șoptea înainte... înainte să aflu că am Talent. O să mă obișnuiesc cu ideea că nu am Talent. Doar că nu vreau ca și ceilalți să afle că am avut cândva. Îmi încleștez mâinile peste plapumă. Și atunci îmi dau seama că mai există o persoană care se simte probabil la fel ca mine.

— Aș vrea s-o văd pe Jessica Knight.

Cera șovăie.

— A scăpat cu viață, nu-i așa? o întreb eu, alarmată.

— Desigur. E în camera de alături. Și cred că și ea ar vrea să te vadă.

Dau plapuma deoparte și îmi așez picioarele pe podea. Simt răceala lemnului sub tălpi. Surprinzător, nu mă clatin, așa că refuz brațul întins de Cera. O ia înainte spre ușă și o urmez, iar prin minte îmi trec ultimele imagini cu Jessica. Mă întreb ce gândește ea acum.

Traversăm holul îngust și gol și Cera mă conduce spre camera următoare.

— E...?

Dar Cera se mărginește să mă împingă ușor în față, așa că nu am încotro și ciocănesc în ușă. O aud pe Jessica cum zice „Intră” și apăs clanța. Încăperea e mică și îngustă, similară ca lungime și proporții cu a mea. Așa cum mă așteptam, nu o găsesc pe Jessica întinsă pe pat. E îmbrăcată în haine căpătate probabil de la Cera sau Isobel și stă în picioare, cu spatele la ușă, uitându-se pe fereastră. La auzul pașilor mei ușori se răsucesc și deschide gura, apoi pare că se răzgândește și își îneacă vorbele în gât. Face câțiva pași în față și chipul îi e palid în lumina lămpii, iar părul îi atârna desfăcut pe spate.

— Ai dureri? zic și în aceeași clipă îmi dau seama cât de prostească fusese întrebarea. Sigur că are. Doar își pierduse Talentul. La fel ca mine.

Jessica își atinge inima cu vârfurile degetelor. Clatină din cap:

— Nu. Ai avut tu grijă de asta. Dar tu?

— Nu, repet ca un ecou. Ai avut tu grijă de asta.

Preț de o clipă mă privește fără să spună nimic:

— De ce ai făcut-o, Tamsin?

Cu toate că știu că îmi cunoaște acum numele adevărat, resimt un șoc când o aud că îl rostește:

— Ce anume?

Se înroșește la față, un roșu întunecat:

— De ce m-ai salvat?

Mă holbez la lampă până ce ochii încep să mă doară:

— Pentru că am avut impresia că nu semeni cu restul familiei tale.

Când îmi întorc privirea, mici pete de lumină îmi explodează în cap.

— Nici tu, zice Jessica încetișor. De data asta mi-am folosit Talentul... pentru ceea ce am vrut eu. Nu pentru că mi-au spus mama ori fratele meu.

— De asta nu ai salvat-o pe Livie? întreb cu gâtul uscat, temându-mă de răspunsul ei.

Clipește mărunț spre mine.

— O, dar *am salvat-o* pe Livie. De nenumărate ori. La insistențele mamei și ale fratelui meu. Numai că ultima dată, ea... m-a privit și m-a implorat s-o las să moară, spune trăgând adânc aer în piept. Și am ascultat-o. Tace, își duce o mână la gât și dintr-odată îmi dau seama că degetele ei băjbâie, căutând în mod inconștient medalionul, care fusese transformat în noul Domani. Dar Jessica vorbește în continuare, așa că las deocamdată gândul deoparte. Mă bucur că mi-am pierdut Talentul. Mă simt... mai ușoară. Liberă. Tace câteva clipe, ca în așteptarea unui răspuns, și când nu găsesc nimic potrivit de zis, adaugă: Înțeleg că tu nu simți la fel.

Ridic din umeri:

— Ce ai de gând să faci acum?

Jessica îmi zâmbeste, un zâmbet adevărat, din toată inima:

— Am de gând să-mi trăiesc viața, zice încet. Și-ți sugerez să faci și tu același lucru.

Jessica, Gabriel și cu mine stăm în tăcere, unul lângă altul, pe stradă, vizavi de casa familiei Knight, și ne uităm la geamurile sparte care încadrează ușa din față. Cu toate că strada este la fel de aglomerată ca în orice după-amiază, casa pare pustie și înghețată. Am o senzație ciudată că am mai fost aici cândva. Și

brusc îmi dau seama. Este ecoul inversat al viziunii bunicii mele cu ceea ce ar fi putut să se întâmple cu casa mea părintească din Hedgerow.

— Sunt toți înăuntru? întrebă Jessica într-un târziu uitându-se la noi.

— Da, răspunde Gabriel. Face o pauză. În afară de Alistair.

Incesc:

— Ce vrei să spui?

— Nu-l pot găsi de niciun fel, zice el, privind-mă. E mort, Tamsin. Trupul lui e aici, dar viața l-a părăsit.

O trăsură trasă de cai trece pe lângă noi și ascunde pentru o clipă vederii reședința Knight. Îmi înfășor brațele în jurul corpului și meditez la vorbele lui Gabriel. Ar fi fost de presupus ca o asemenea informație să-mi aducă ușurare, dar adevărul este că mă simt complet amorțită.

— Și restul familiei Knight? întreb într-un final. Ce s-a ales de Talentele lor?

Gabriel clatină din cap:

— Le-au pierdut. Pe toate, zice și își duce o mână la frunte, iar eu fac un pas spre el.

— Cum poți să fii atât de sigur? întrebă Jessica, aruncându-i o privire curioasă.

— Pentru că este lucrul pe care și-l doresc cu toții cel mai mult. Se revarsă din casă ca un val mareic, răspunde el calm.

Mă răsucesc spre Jessica:

— Dacă nu vrei, n-ai de ce să intri acolo, îi spun. Eu...

— Nu mă mai tem de ei, spune liniștită. Nu-mi mai pot face rău.

Ridic din sprâncene:

— Nu prea știu ce să cred. La Spider pare să se priceapă de minune la mânărit armele.

Fruntea Jessicăi se încruntă ușor.

— La Spider?... Oh. Își duce o mână la gură pentru a-și ascunde zâmbetul. Mama... Dă din cap gânditoare.

— William Finnegan se va bucura oricum să te revadă, șoptesc.

Jessica examinează îndelung stricăciunile casei. Pe urmă dă din cap și-și șterge mâinile de rochia împrumutată.

— Asta așa e, zice, și zâmbetul îi apare iarăși pe față, luminând-o și făcând-o

să pară aproape frumoasă. Ne privește mult timp pe Gabriel și pe mine, apoi zice simplu „La revedere”, se răsuțește pe călcâie și pornește în josul străzii.

Aștept până ce dă colțul și dispare pentru totdeauna, apoi spun:

— Poți să ne duci înapoi acasă? Asta dacă mai am casă.

Dă din cap.

— Tot în Hedgerow e?

— Mă tem că da, Tamsin.

Oftez.

— Of, măcar asta ar fi putut să se schimbe.

— Dacă tot suntem aici, ești sigură că nu vrei mai întâi să vizitezi Coney Island? Să traversezi Podul Brooklyn sau mai știu eu ce? întrebă Gabriel zâmbitor.

— Gabriel, nu uita, ai supraviețuit printr-un miracol. Tac. E o minune că trăiesc și eu. Și dintr-odată durerea pierderii Talentului mă copleșește din nou. Clipesc ca să-mi alung lacrimile și declar pe un ton lejer: în plus, nici nu știu dacă au construit deja Podul Brooklyn.

Gabriel își dă ochii peste cap:

— Lipsa ta de cunoștințe despre orașul în care trăiești este stânjenitoare. Podul a fost construit în 1883. Rânjește la mine: Am citit mult despre New Yorkul secolului al XIX-lea. A trebuit să-mi găsesc o ocupație cât timp te-am așteptat să-mi permiți să te găsesc.

Soarele se strecoară peste pavaj.

— Mda. Ei bine, presupun că de acum încolo nu voi mai avea cum să te împiedic să faci ce vrei.

— Tam, dă să zică Gabriel, însă clatin din cap.

— Nu contează. Să mergem. Sunt gata.

Pare că vrea să mai zică totuși ceva, dar renunță; îmi prinde mâinile și se concentrează. Îmi îmbârlig degetele de la picioare în ghetetele prea mari – măcar după ce ne vom întoarce în secolul nostru voi putea purta alți pantofi – și îmi întorc fața de la reședința familiei Knight, înălțându-o spre cer. Îmi țin ochii larg deschiși. Cine știe dacă voi mai apuca să văd vreodată ceea ce văd acum? Culori se învârtesc, apărând și dispărând în întunericul care mă înconjoară și aud vocea bunicii: *Fiica ta va fi una dintre cele mai puternice vrăjitoare pe care le-am*

avut vreodată în familia noastră. Va fi ca un far călăuzitor pentru noi toți.

Și dintr-odată ne aflăm pe bine cunoscuta alee care duce spre casa mea și ne holbăm la reședința din Hedgerow a familiei Greene, care se conturează în depărtare. Lumina se revarsă prin toate ferestrele și la urechi îmi ajunge sunet de voci și râsete. Fulgi de zăpadă plutesc lenș prin aer, fulgi dintr-aceia rotunzi și grași care se topesc imediat.

— Ai reușit, îi spun lui Gabriel și-i strâng iute mâinile, apoi le eliberez.

— Te-ai îndoit cumva de mine? răspunde el, ridicând din sprâncene.

— Păi...

— Hai să mergem, îmi cere.

Nu-mi pot desprinde picioarele. După o clipă se întoarce spre mine și-și leagă ușor brațele în mișcare.

— Nu pot, îi șoptesc. Sunt... Îmi ridic fața spre cer și las fulgii să-mi cadă pe obraji și pleoape, trăgând cu nesaț în piept aerul înghețat. Nu mai sunt... eu, adaug.

Gabriel mă prinde de umeri și mă întoarce spre el, forțându-mă să îl privesc în ochi:

— Ba da, ești tu. Nu, nu clătina din cap. Ascultă-mă, spune încordându-și degetele pe umerii mei. Nu Talentul mă face pe mine să fiu cine sunt. Nu Talentul te-a făcut pe tine să fii cine ești. Ești același om ca întotdeauna. Ceea ce ai făcut tu aseară pentru familia ta e un lucru pe care nimeni altcineva nu l-ar fi făcut. Asta ești *tu*, Tamsin. *Asta ești tu.*

Cântăresc în minte spusele lui. Nu mă simt în stare să rostesc ceva, așa că mă mulțumesc să dau din cap.

Gabriel tace o clipă, apoi continuă.

— Și eu te iubesc. Știu că asta nu schimbă cu nimic felul în care te simți acum, știu că nu te poate ajuta, dar...

— Dar nici nu strică, îl opresc, bucuroasă că vocea nu mi s-a frânt decât un pic, spre final.

Zâmbește, îmi prinde capul în mâini și mă sărută, iar fulgii cad încetșor peste noi.

Ne despărțim într-un târziu din îmbrățișare. Răsuflu adânc și spun:

— Noi doi am schimbat atât de multe lucruri în trecut, Gabriel. Dar dacă

ceea ce vom găsi acum va fi complet diferit?

— Nu există decât o cale pentru a afla.

Dau din cap:

— Știu. Hai să intrăm.

Mână în mână, urcăm aleea către casă.

EPILOG

Urc bocănind pe verandă și întind mâna spre ușa cu plasă, care se dă însă brusc de perete înainte să o ating. Rowena stă în prag și lumina îi strălucește în păr.

— În sfârșit ai venit, strigă ea veselă și își aruncă brațele în jurul meu.

— Ooof, murmur, însă ea pare să nu mă bage în seamă.

Ne trage pe amândoi înăuntru, spre bucătăria arhiplină.

Toată familia pare să se fi înghesuit aici, intrând și ieșind pe ușă. Toți par să vorbească deodată, să râdă și să strige, dar înainte să apuc să mă concentrez pe ceva anume, Rowena îmi bolborosește în ureche:

— Oh, să știi că a sunat Agatha. Mi-a spus că n-a putut să dea de tine pe mobil. Vine mâine-dimineață cu trenul de ora zece, nu cu cel de unsprezece, așa că să nu uităm s-o luăm de la gară. A, și mai e ceva, ai primit o scrisoare de la Stanford, o scrisoare foarte, *foarte* groasă, adaugă și mă strânge ușor de mână. Cred că ăsta e răspunsul pe care-l așteptai, Tam. Nu ești emoționată? Ai intrat la *Stanford!* E ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna. Îmi zâmbește cu atâta drăgălășenie, încât nu mă pot abține și mă încrunt. Din fericire, se pare că nu observă și continuă cu pălăvrăgeala. Oh, și vreau să-ți cer părerea în legătură cu...

— Stai așa, reușesc să îngaim într-un târziu. Agatha vine încoace? O scrisoare de la Stanford?

Sora mea îmi aruncă o privire întrebătoare:

— Da. Agatha vine la nunta mea. Ai uitat că am invitat-o luna trecută? O ia înainte spre camera de zi, în care sunt adunate mai multe dintre rudele noastre.

— Ah, a sosit orășeanca noastră! zice unchiul Morris, materializându-se lângă mine și făcându-mă să tresar un pic.

— Tamsin, mă strigă unchiul Chester dintr-un colț, unde jonglează cu niște cioburi de farfurie. Mama se uită în sus la mine de pe canapea, îmi zâmbeste, apoi mijeste ochii la unchiul Chester.

— OK, murmur, încercând să pun cap la cap noile informații. Mă întorc într-un minut, îi șoptesc lui Gabriel. Înainte să mai spună cineva ceva, mă strecor pe ușa laterală și ies în curtea din spatele casei.

Deși cu numai câteva minute în urmă ninge, acum bate o briză ușoară cu miros de iasomie și aerul e parfumat. În ciuda tuturor celor întâmplare, îmi vine să zâmbesc când mă uit spre sera luminată de un bec. Atât de tipic pentru tata, să cheme primăvara în toiul lui decembrie... Trec de altarul familiei, împodobit cu frunze roșii și aurii, și un coș cu mere și ierburi dulci.

Merele sunt atât de stacojii, încât par să strălucească în lumina lunii. Apoi picioarele mă poartă mai departe, prin pajiște, către o piatră mortuară simplă pe care este așezată o ghirlandă de flori purpurii. Mă aplec pe vine și dau încet deoparte ghirlanda pentru a citi cuvintele gravate: THOM GREENE.

— Au venit aici în 1899. Isobel și Cera, Philben și Phineaus. Câțiva dintre noi au rămas în New York City și au cumpărat casa pe care o cunoști. Însă aceștia patru și-au dorit liniștea de la țară, unde puteau trăi după bunul lor plac.

Îmi întorc capul și o văd apropiindu-se pe bunica. Respiră ușor și prea puțin adânc, dar lumina lunii o avantajează, netezindu-i ridurile de pe față, așa că aproape că aduce cu o tinerică, una aidoma celei pe care o întâlneam într-o altă grădină, în 1939. Ochii ei strălucesc când îi îndreaptă către mine.

— Bravo, Tamsin. Nimeni altcineva n-ar fi putut face ce ai realizat tu.

Ridic din umeri și mă salt în picioare. O sută de lucruri îmi trec prin minte, dar nu rostesc decât unul:

— S-a dus, nu-i așa?

Inima îmi bate dureros în piept în așteptarea răspunsului, pe care bunica mi-l oferă monosilabic, cu o înclinare a capului:

— Da.

Trag o dată aer în piept, și încă o dată, și brusc un val de înțelegere mă cuprinde. Da, acum pricep de ce bunica m-a crescut așa. M-a lăsat timp de șaptesprezece ani să cred că sunt lipsită de Talent ca să mă obișnuiesc să trăiesc fără el acum, când nu-l mai am. Îmi duc mâinile la ochi și le apăs tare peste

pleoape.

— Atunci ce sunt eu acum? o întreb cu un firicel de voce pe sub cerul înstelat. Nu mai sunt vrăjitoare. Dar niciun om obișnuit nu sunt, nu-i așa? Nu-i așa?

Bunica mă urmărește fără să clipească. Îmi ia încet mâna:

— Tu ești farul nostru călăuzitor. Unul dintre cele mai puternice din câte au existat vreodată.

— Nu, nu sunt, răspund în șoaptă. Nu mai sunt.

Bunica zâmbește și-mi strânge mâna:

— O, ba da, Tamsin. Mulțumită ție, noi avem un viitor. Acesta e motivul pentru care vei rămâne pentru *totdeauna* un far călăuzitor pentru noi. Fără să-mi dea drumul mâinii, se întoarce și pornește înapoi spre casă și spre sunetul de râsete și de muzică ce răzbate prin ferestrele luminate.

Mă uit zâmbitoare la ea și clipesc dintr-un singur ochi, într-o imitație a gestului ei tipic.

— Ah!